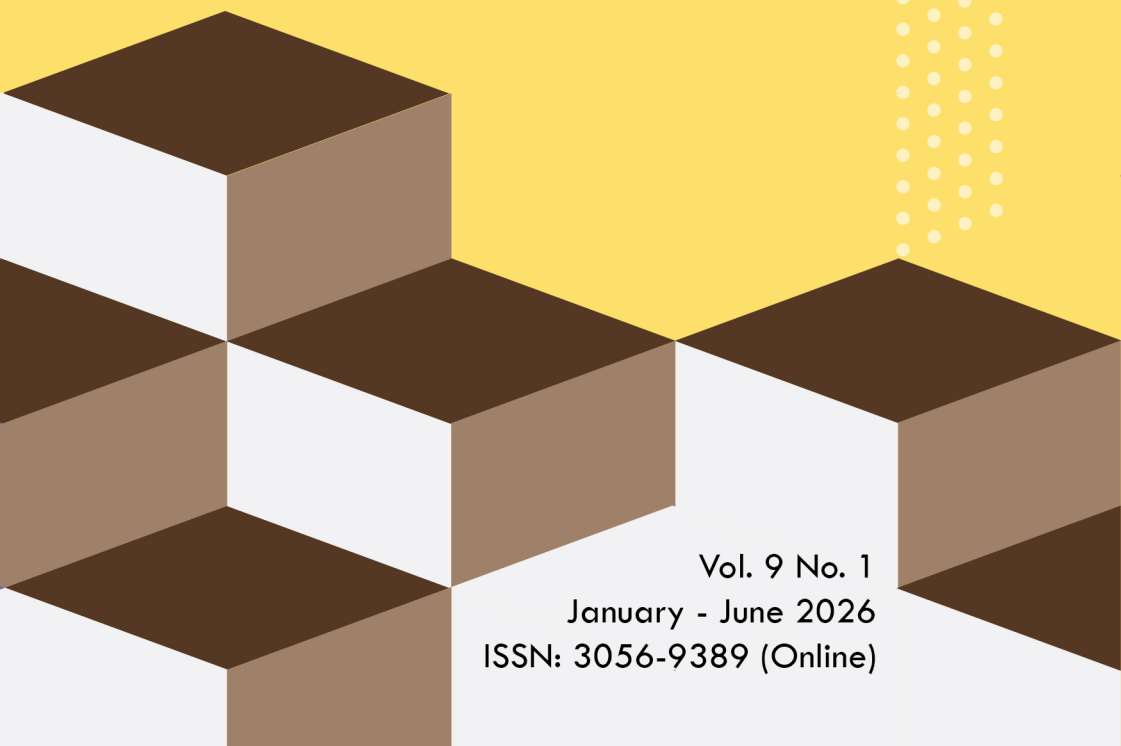

FOYER

The Journal of Humanities,
Social Sciences, and Education

Vol. 9 No. 1

January - June 2026

ISSN: 3056-9389 (Online)

About the Journal

FOYER: The Journal of Humanities, Social Sciences, and Education a publication of Faculty of Liberal Arts, Mahidol University, was first published in 2024. Two semi-annual issues are scheduled for January - June and July - December each year.

FOYER: The Journal of Humanities, Social Sciences, and Education publishes articles in Thai, English, and also other languages. The editor welcomes submissions of previously unpublished manuscripts in four categories: academic, research, review articles, and book reviews. Submitted manuscripts will be screened through a double-blind review by three readers from relevant academic disciplines.

FOYER: The Journal of Humanities, Social Sciences, and Education welcomes submissions of previously unpublished manuscripts in four categories: academic, research, review articles, and book reviews. Submitted manuscripts may not currently be reviewed for other journals. A complete version of articles appearing in conference proceedings may be considered, provided that the author(s) has extended the original by 60% at least. In this case, an explicit acknowledgment of the first publishing is required in the extended manuscript.

Scope: Covers Liberal Arts content, including Linguistics, Humanities, Social Sciences, and Education

The Faculty of Liberal Arts, Mahidol University is launching FOYER: The Journal of Humanities, Social Sciences, and Education as a forum for the publication of research and academic endeavors by Mahidol staff and its reader members. Two semi-annual issues for January - June and July - December are published each year. Academicians, researchers, and students are now invited to submit manuscripts. Any further inquiries can be directed to mulajournal@gmail.com

Editor in Chief

Assoc. Prof. Aphilak Kasempholkoon, Ph.D. Mahidol University

Editor

Korrakod Patsasadee, Ph.D. Mahidol University

Editorial Boards

Prof. Natthanai Prasannam, Ph.D.	Kasetsart University
Prof. Pathom Hongsuwan, Ph.D.	Maharakham University
Assoc. Prof. Buaphan Suphanyot, Ph.D	University of the Thai Chamber of Commerce
Assoc. Prof. Natha Angsuwiriya, Ph.D.	Prince of Songkla University
Assoc. Prof. Phatchalin Jeennoon, Ph.D.	Thaksin University
Assoc. Prof. Pisit Kobbun, Ph.D.	Ubon Ratchathani University
Assoc. Prof. Piyatida Changpueng, Ph.D.	King Mongkut's University of Technology North Bangkok
Assoc. Prof. Pollavat Praphattong, Ph.D.	Mae Fah Luang University
Assoc. Prof. Premvit Vivattanaseth, Ph.D.	University of Phayao
Assoc. Prof. Sasa Watanapokakul, Ph.D.	Mahidol University
Assoc. Prof. Supong Tangkiengsirisin, Ph.D.	Thammasat University
Assoc. Prof. Suwichai Kosaiyawat, Ph.D.	Burapha University
Assoc. Prof. Thaneerat Jatuthasri, Ph.D.	Chulalongkorn University
Assoc. Prof. Wasin Panyarwuttakul, Ph.D.	Naresuan University
Asst. Prof. Catthaleeya Aungthongkamnerd, Ph.D.	Naresuan University

Asst. Prof. Chirasiri Kasemsin	Sukhothai Thammathirat
Vivekmetakorn, Ph.D	Open University
Asst. Prof. Keerati Dhanachai, Ph.D.	Maharakham University
Asst. Prof. Natthakarn Naknuan, Ph.D.	Mahidol University
Asst. Prof. Onuma Lakarnchua, Ph.D.	Chulalongkorn University
Asst. Prof. Rungpat Roengpitya, Ph.D.	Mahidol University
Asst. Prof. Saharot Kittimahacharoen, Ph.D.	Ramkhamhaeng University
Asst. Prof. Suthathip Thirakunkovit, Ph.D.	Mahidol University
Asst. Prof. Warisara Anantato, Ph.D.	Srinakharinwirot University
Anuchaya Montakantiwong, Ph.D.	Mahidol University
Benjamaporn Rungsang, Ph.D.	Mahidol University
Khemruthai Boonwan, Ph.D.	Mahidol University
Nattanee Satchanawakul, Ph.D.	Mahidol University
Preeyarat Chaowalit, Ph.D.	Thaksin University

Journal Manager

Ratchaneekorn Nantikanjana	Mahidol University
Patrada Ditsadee	Mahidol University
Sutipong Tapaonthong	Mahidol University

Schedule of Journal

Issue 1 January –June

Issue 2 July –December

Contact us

The Editorial Board

FOYER: The Journal of Humanities, Social Sciences, and Education

Faculty of Liberal Arts, Mahidol University

999 Phuttamonthon 4 Road, Salaya, Nakhon Pathom 73170

Tel. (66) 2-441-4401 ext.1201

E-mail: mulajournal@gmail.com

URL: <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/lajournal>

บทบรรณาธิการ

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลจัดทำวารสาร FOYER: The Journal of Humanities, Social Sciences, and Education เป็นปีที่ 9 ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม – เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2569 โดยมีบทความจำนวน 8 เรื่องที่ผ่านการพิจารณาคัดสรรโดยผู้ทรงคุณวุฒิจากสถาบันต่าง ๆ (Peer Reviewers) และพิจารณาในรูปแบบปกปิดข้อมูลทั้งสองทาง (Double-blind) จำนวน 3 ท่านต่อบทความ บทความที่ปรากฏในวารสารฉบับนี้ เป็นบทความที่มีเนื้อหาหลากหลายอยู่ในขอบเขตทางวิชาการของวารสารฯ ทั้งยังเป็นประโยชน์ในเชิงทฤษฎีเพื่อให้นักวิชาการ นักวิจัย นำไปพัฒนาความรู้ ต่อยอดการวิจัย หรือสร้างองค์ความรู้ใหม่

กองบรรณาธิการขอขอบคุณผู้เขียนบทความที่สนใจส่งบทความ มาลงตีพิมพ์กับทางวารสารฯ และขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาอ่าน ประเมิน บทความ ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ และที่สำคัญขอขอบคุณ คณะทำงาน ที่ปรึกษาทุกท่านที่มีส่วนสำคัญในการดำเนินการจัดทำวารสารฯ ทั้งนี้ กองบรรณาธิการหวังเป็นอย่างยิ่งว่าวารสาร FOYER: The Journal of Humanities, Social Sciences, and Education ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ทางวิชาการ สำหรับผู้อ่านทุกท่าน หากท่านใดประสงค์ส่งบทความเพื่อเผยแพร่ กองบรรณาธิการ ยินดีรับบทความเพื่อนำเข้าสู่กระบวนการพิจารณาถ้อยแถลงจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง ภายในและภายนอก และหากท่านมีข้อเสนอแนะประการใด กองบรรณาธิการยินดี น้อมรับคำแนะนำเพื่อจะนำไปปรับปรุง และพัฒนาคุณภาพวารสารฯ ให้มีมาตรฐานดียิ่งขึ้นต่อไป

อาจารย์ ดร.กรกช แพทย์สาส์ตี
บรรณาธิการประจำฉบับ

Editorial

This issue of FOYER: The Journal of Humanities, Social Sciences, and Education, Faculty of Liberal Arts, Mahidol University, marks the ninth year of this journal: Volume 9 Number 1 (January – June 2026).

In this issue, eight articles with diverse contents within the journal's academic scope were rigorously reviewed through a double-blind peer review process by three expert reviewers from various institutions per article. The articles featured in this issue are of theoretical value for scholars and researchers to further develop knowledge, build upon existing research, or generate new bodies of knowledge.

The editorial board would like to express its sincere appreciation to all authors who have submitted their manuscripts for publication in this journal, and to all reviewers who have kindly read and evaluated the articles and provided invaluable suggestions. Last but not least, we are deeply grateful to all working staff and consultants whose contributions have been instrumental in bringing this issue to publication.

The editorial board sincerely hopes that this issue of FOYER: The Journal of Humanities, Social Sciences, and Education will be of academic benefit to all readers. We welcome individuals who wish to submit manuscripts for publication, and all submitted manuscripts will be put through a thorough peer review process by both internal and external reviewers. Should you have any comments or suggestions, the editorial board is always open to receiving them in order to further improve and enhance the quality and standards of this journal.

Korrakod Peatsasadee, Ph.D.

Editor

Table of Contents

	Page
About the Journal	i
Editorial	v
Lookkaew Chotiros: Women's Writing, BDSM, and a Critique of Democratic Gaps	1
Phairin Thepprayoon	
Synthesis of Graduate-Level Research on Thai Language Teaching Using Linguistic Theories Between 1975 and 2024	28
Arkkarawat Sornwatthananon and Songphop Khunmathurot	
A Corpus-Based Study of Chinese EFL Learners' Use of Relative Clauses in English Writing	55
Yifan Feng and Suthathip Thirakunkovit	
Word-Order Errors in Thai Sentences Produced by the Hosts of the YouTube Channel 켄 켄 Cullen HateBerry	84
Yingyot Kanchina and Nutchu Buangam	
Deity Phenomena in Thai Buddhist Culture: Formation of Sacredness and Modern Pilgrimage	116
Prasirt Runra and Suntaree Chotidilok	
Neuroconstructivism in Thai Education: Rethinking Early Childhood and Primary Learning	150
Ittikorn Bunnag	

Table of Contents

	Page
The Psychology of Transgressive Brand Behaviour on Social Media: A Comparative Analysis of Wendy's and Ryanair	179
Nutchapabhapote	
Panan Chom and Pluk Fee: Kru Liam and Early Literary Pornography in Thailand	210
Tapakorn Klinhom	

Lookkaew Chotiros: Women's Writing, BDSM, and a Critique of Democratic Gaps

Phairin Thepprayoon

College of Interdisciplinary Studies, Thammasat University

Received: February 8, 2025

Revised: March 27, 2026

Accepted: April 9, 2026

Abstract

This article examines the narrative “We Screwed on the Day of the Coup” from the book “Black Cherry: A Drug Called Longing” through by a writer under the pen name of Lukkaew Chotiros as erotic literature through the lens of *écriture féminine*, exploring how women's sexual writing in the context of BDSM can serve as a critique of democracy. The study found that both women's sexual expression and BDSM practices remain taboo—even within democratic spaces—due to the underlying power structures embedded in democracy, which are phallogentric. At the same time, BDSM represents a simulation of power play, wherein the power dynamic is distributed equally—even to those in submissive roles. This dynamic stands in contrast to democratic systems, where women's voices and gender-nonconforming voices are often marginalized. Thus, women's sexual writing in BDSM narratives becomes a powerful critique of the unequal distribution of power within democracy.

Keywords

democracy, *Écriture féminine*, BDSM

ลูกแก้ว โชติรส:
การเขียนของผู้หญิง BDSM และ
การวิพากษ์ช่องว่างในประชาธิปไตย

ไพริน เทพประยูร
วิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทคัดย่อ

บทความนี้ศึกษาเรื่องเล่า “เราเอากันในวันรัฐประหาร” จากหนังสือเรื่อง “Black Cherry ความโหยหาเป็นชื่อยาเสพติด” จากนักเขียนนามปากกา “ลูกแก้ว โชติรส” ในฐานะวรรณกรรมกามวิสัย โดยใช้แนวคิด *Écriture féminine* เพื่อศึกษาว่า การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงผ่านเรื่องเล่าแนว BDSM สามารถนำไปสู่การวิพากษ์ประชาธิปไตยอย่างไร จากการศึกษาพบว่า การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงและกิจกรรม BDSM ล้วนเป็นสิ่งที่ต้องห้ามแม้ในพื้นที่ประชาธิปไตยก็ตาม เพราะอำนาจที่แฝงอยู่ในระบบประชาธิปไตยคืออำนาจของลึงค์ ในขณะเดียวกัน กิจกรรม BDSM คือภาพจำลองของการเล่นกับอำนาจ การกระจายอำนาจในกิจกรรม BDSM เป็นไปอย่างเท่าเทียมแม้ในผู้รับบทบาทที่ไร้อำนาจที่สุดก็ตาม อันเป็นสิ่งที่ไม่ปรากฏในระบบประชาธิปไตย เพราะเสียงของผู้หญิงและกลุ่มเพศวิถีนอกกระแสหลักถูกทำให้กลายเป็นชายขอบ การเขียนด้วยเรื่องเพศของผู้หญิงผ่านเรื่องเล่าแนว BDSM จึงเป็นการวิพากษ์ความไม่เท่าเทียมของอำนาจในพื้นที่แห่งความเท่าเทียมอย่างประชาธิปไตย

คำสำคัญ

ประชาธิปไตย, การเขียนของผู้หญิง, BDSM

บทนำ

เราเอากันในวันรัฐประหาร เป็นเรื่องสั้นในหนังสือเรื่อง *Black Cherry* ความโหดเหี้ยมเป็นชื่อยาเสพติด ของลูกแก้ว โชติรส (Chotiros, 2019) เนื้อหาของเรื่องนี้มีเพียงไม่กี่บรรทัด ใช้พื้นที่เพียงสองหน้าครึ่ง ในหนังสือขนาดใหญ่กว่าฝ่ามือของผู้หญิงน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานเล็กน้อย เนื้อหาในนั้นหากมองโดยผิวเผิน ไม่มีอะไรมากไปกว่าคนเอากัน ปิดปากมัตมือ แล้วก็แยกย้ายกันไป ก่อนแยกย้ายไม่วายพ่นคำประเภา “เราจะไม่เอากันจนกว่าประเทศจะเป็นประชาธิปไตย” (Chotiros, 2019, p. 88) รวากับชายผู้นั้นกลัวว่าตัวละครฝ่ายหญิงจะรู้ว่าทุกปฏิบัติการทางเพศที่ตนกระทำ ตั้งแต่ต้นจนถึงบรรทัดนั้น ล้วนแต่ทำไปในฐานะผู้ต่อสู้ในนามของประชาธิปไตยทั้งสิ้น พลันตัวละครฝ่ายหญิงเผยกิริยาอันเยาะหยัน แล้วตอบกลับไปว่า “ความเจียนต่างหากที่จริงกว่า” (Chotiros, 2019, p. 88)

คู่ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในประโยคดังกล่าวจึงเป็นการปะทะกันระหว่าง “ความเจียน” กับ “ประชาธิปไตย”

ทว่าคามารมณ์เหล่านั้นไม่ได้เกิดขึ้นโดยไม่มีเหตุ หากแต่เป็นการเขียนในลักษณะของ “วรรณกรรมกามวิสัย” (Erotic Literature) ที่ใช้ภาษาในการบรรยายเรื่องเพศอย่างตรงไปตรงมา ที่นอกจากจะทำหายขนบการเขียนในฐานะผู้หญิงแล้ว ยังใช้ความเป็นกามวิสัยเหล่านั้นในการส่งบทสนทนาไปยังรัฐอีกด้วย

ในสังคมประชาธิปไตยที่แฝงฝังอำนาจของชายเป็นใหญ่ ไม่ใช่ทุก “ความเจียน” ที่จะได้มีโอกาสสำแดงตัว กิจกรรมทางเพศลักษณะเดียวที่ถูกยอมรับจากรัฐเป็นกิจกรรมทางเพศในคู่อแต่งงานชายหญิงเท่านั้น (Chamsanit, 2008) ซึ่งเมื่อพิจารณาดี ๆ จะเห็นว่า ในท่ามกลางความหลากหลายที่มีตัวตนอยู่ในสังคมประชาธิปไตย เหตุใดจึงมีเพศวิถีเพียงลักษณะเดียวที่ได้รับการยอมรับ และแม้จะเป็นเพศวิถีที่ได้รับการ

ยอมรับ แต่การสำแดงออกมาอย่างชัดเจนในฐานะ “ความเย็น” ที่ตัวละครหญิงอ้างว่า “จริงกว่า” ก็เชื่อว่าจะได้รับการยอมรับไปด้วย เพราะเพศวิถีที่ถูกต้องในสายตาของรัฐนั้นต้องเก็บในที่รโหฐานเท่านั้น เพราะการพูดเรื่องเพศอย่างโจ่งแจ้งแม้ในเพศวิถีที่ได้รับการยอมรับจากรัฐก็ยังนับว่าเป็นสิ่งไม่ดี (Songsamphan, 2008) ไม่ต้องคิดว่าตัวละครฝ่ายหญิงไม่ได้มีคุณสมบัติทางเพศวิถีใดที่รัฐจะหนุนหลังสักอย่าง เพราะความเย็นนั้นถูก “เขียน” อย่างเปิดเผย กับคูนอนที่ไม่ได้เป็นคู่แต่งงาน

“การเขียน” ดังกล่าวก็เป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบที่สำคัญ เพราะความเย็นที่สถาปนาตนสูงกว่าประชาธิปไตยนั้นถูกเขียนจากนักเขียนหญิง ความเป็นหญิงของนักเขียนเป็นส่วนสำคัญที่ไม่อาจมองข้ามไปได้ ลูกแก้วโชติโรส (Chotiros, 2019) ได้กล่าวว่า “ชายวิญญูณให้กับการเขียน สนใจเรื่องเพศและการเอากันเพราะความเย็นอยากและความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ซ่อนอยู่ในนั้น” (Chotiros, 2019, p.171) ตัวตนของผู้เขียนในฐานะผู้หญิงจึงไม่ควรถูกมองข้าม ความเย็นที่ถูกเขียนอันท้าทายการเขียนของผู้ชายผ่าน “การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิง” เป็นสิ่งซึ่งควรนำมาพิจารณาร่วมกัน

คู่ความสัมพันธ์ในตอนนี้จึงเป็น “การเขียนเรื่องเพศ” ซึ่งรวมไปถึง “ความเย็น” กับ “ประชาธิปไตย”

ยิ่งน่าสนใจขึ้นไปอีกเมื่อฉากหลังของเหตุการณ์นั้นคือการรัฐประหารวันที่ 22 พฤษภาคม 2557 เท่ากับว่า เนื้อหาในเรื่องสั้น “เราเอากันในวันรัฐประหาร” กำลังมีบทสนทนาร่วมกันระหว่าง เช็กซ์รัฐประหาร เผด็จการ และประชาธิปไตย ยิ่งไปกว่านั้นคือในบริบทของการ “เอากัน” ที่ว่า ยังมีเครื่องมืออย่างเชือกที่มัดมือกับเทปที่ปิดปาก รวมไปถึงความยินยอมและความสุขร่วมกัน อันเป็นองค์ประกอบของกิจกรรม BDSM ที่เน้นการพันธนาการและการลงโทษเชิงกามารมณ์ที่ใช้อำนาจและการอยู่ภายใต้อำนาจ มีความสุขจากการทรมานผู้อื่นและ

ถูกผู้อื่นทรมาณ (Wongyannava, 2019) และภายใต้ नियามและปฏิบัติการเหล่านี้ เพศวิถีแบบ BDSM จึงถูกผลักดันให้กลายเป็นเพศวิถีนอกเรืตอย่างไม่ต้องสงสัย (Pitaksantayothin et al., 2015)

อย่างไรก็ตาม ภายใต้กิจกรรม BDSM ของตัวละครชายและตัวละครหญิง มันกลับมีนัยในการต่อกรรัฐประหารและเผด็จการอยู่ในนั้นด้วย ในประโยคที่ว่า “ความเจียนต่างหากที่จริงกว่า” (Chotiros, 2019, p. 88) นำไปสู่ความสนใจในการศึกษาว่า เหตุใด ความเจียนอันเป็นสิ่งต้องห้ามของผู้หญิง จึง “จริงกว่า” ประชาธิปไตยอันเป็นระบอบการปกครองในอุดมคติไปได้

มันจึงกลายเป็นบทสนทนาของ “การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงแบบ BDSM” เพื่อวิพากษ์ “ประชาธิปไตย”

การใช้เซ็กซ์เพื่อเป็นอารยะขัดขืนต่อรัฐใช้ว่าจะไม่เคยปรากฏคนในกลุ่มชุมชน BDSM เองก็เคยมีการใช้ BDSM เป็นกลยุทธ์ทางการเมืองเพื่อเรียกร้องสิทธิทางการเมืองของผู้มีเพศวิถีแปลกแยก โดยให้ BDSM เป็นหนึ่งในกิจกรรมรื่นเริงของการแสดงออกเชิงสัญลักษณ์เพื่อเปิดพื้นที่ให้กับอัตลักษณ์ที่ถูกกดทับ และขยายขอบเขตการพูดคุยและการปฏิบัติเรื่องความเป็นพลเมืองใหม่เงื่อนไขที่กว้างขึ้น (Langdridge & Parchev, 2015)

เพื่อพิจารณาองค์ประกอบทั้งหมดร่วมกันแล้ว จึงมีองค์ประกอบของ “การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิง” “BDSM” และ “ประชาธิปไตย” ที่มีบทสนทนาาร่วมกันอยู่ โดยมีองค์ประกอบเสริมเป็นเหตุการณ์วันรัฐประหารซึ่งน่าสนใจอย่างยิ่งที่จะสำรวจว่า การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงผ่านเรื่องเล่าแบบ BDSM จะมีบทสนทนาในลักษณะใดต่อประชาธิปไตย หรือกระทั่งต่อเผด็จการและรัฐประหาร พลวัตอำนาจในการเขียนของผู้หญิงและเพศวิถีนอกขนบอาจัยความอหังการใดในการวิพากษ์ประชาธิปไตยที่ขึ้นชื่อเรื่องความเท่าเทียม ความน่าสนใจนั้นยังรวมไปถึงการที่สิ่งซึ่ง “ต้องห้าม” ทั้งสององค์ประกอบกำลังวิพากษ์ระบบใหญ่ที่ได้รับการยอมรับอีกด้วย

วัตถุประสงค์

เพื่อวิเคราะห์การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงผ่านเรื่องเล่าแนว BDSM ในการวิพากษ์ประชาธิปไตย

บททวนวรรณกรรม

BDSM (Bondage and Discipline, Dominance and Submission, Sadism and Masochism) เป็นกิจกรรมทางเพศที่เกี่ยวข้องกับการพันธนาการและการลงโทษ การใช้อำนาจและการอยู่ใต้อำนาจ การมีความสุขจากการทรมานผู้อื่น (Sadism) และการมีความสุขจากการถูกผู้อื่นทรมาน (Masochism) (Pitaksantayothin et al., 2015) การละเล่น BDSM นับได้ว่าเป็นกิจกรรมทางเพศแบบไม่สามัญ (Paraphillia) ซึ่งประกอบไปด้วยการมัด (Bondage) การใช้วินัย (Discipline) การแสดงออกที่เหนือกว่า (Dominance) และการยอมรับอำนาจ (Submission) (Wongyannava, 2019)

กิจกรรม BDSM ได้ถูกมองว่าเป็นกิจกรรมที่ลดทอนคุณค่าความเป็นมนุษย์ (Wongyannava, 2019) และเป็นหนึ่งในความผิดปกติทางเพศ รวมทั้งความผิดปกติทางจิต ภาพลักษณ์เหล่านั้นถูกตอกย้ำโดยหน่วยงานของรัฐและสื่อ ด้วยเหตุนี้ กิจกรรม BDSM จึงเป็นกิจกรรมที่ไม่ลงรอยกับเพศกระแสหลักที่ถูกสร้างขึ้นโดยรัฐเท่าไรนัก (Pitaksantayothin et al., 2015) และถูกนำไปยึดโยงกับปิตาธิปไตย มุมมองเหล่านั้นถูกโต้เถียงด้วยงานของ Ademokun (2021) ว่าแม้ BDSM อาจจะคล้ายภาพจำลองของปิตาธิปไตย แต่การละเล่นนี้กลับเป็นบริบทที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง เพราะหัวใจของปิตาธิปไตยอยู่ที่ความรุนแรงแบบบังคับ ในขณะที่ BDSM เป็นการละเล่นที่มีพื้นฐานของอำนาจเป็นความยินยอมและความพึงพอใจร่วมกัน เพราะแม้ในช่วงเวลาที่ยอมจำนนที่สุด ผู้เล่นในบทบาทผู้ยอมรับอำนาจก็ไม่ได้สูญเสียอำนาจเหนือเรือนกาย (autonomy) ไป ซึ่งสอดคล้อง

กับแนวคิดของธเนศ (Wongyannava, 2019) ว่าการเป็นมาโซคิสต์ซับซ้อนกว่าภาพที่เห็น เพราะผู้ถูกระทำไม่ได้มีลักษณะเดียวของผู้ถูกระทำเท่านั้น เพราะคนที่ถูกระทำคือผู้บังคับการให้ผู้กระทำได้รับบทบาทของผู้กระทำเช่นกัน ดังนั้นมิติความหลากหลายของอำนาจจึงซับซ้อนกว่าภาพที่ตาเห็น ในท่ามกลางความซับซ้อนของอำนาจเหล่านั้น ผู้เข้าร่วมกิจกรรมกลับมีความเข้าใจเกี่ยวกับการทำให้อำนาจกลายเป็นสิ่งเร้าอารมณ์อย่างมีกลยุทธ์ โดยการจัดการมันในฐานะ “การเล่น” โดยไม่ละเลยความเหลื่อมล้ำของอำนาจในโลกความเป็นจริง หัวใจสำคัญของ BDSM ยังคงอยู่ที่ความยินยอม การสื่อสาร และความไว้วางใจ รวมทั้งความพึงพอใจและความอึดอัดใจส่วนบุคคล ทำให้พวกเธอรู้สึกมีส่วนร่วมกับพลวัตเชิงอำนาจนี้ (Oddie, 2020)

BDSM ไม่เพียงเป็นหนึ่งในกิจกรรมทางเพศเท่านั้น แต่ยังเป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิในความเป็นพลเมือง (citizenship) โดยสมาชิกในชุมชน BDSM พยายามใช้วิธีการทางการเมืองเพื่อให้ความหลากหลายในกลุ่มสมาชิกของตนเป็นความ “ปกติ” และสอดคล้องกับสังคมโดยรวม โดยกระทำผ่านกลยุทธ์หลักอย่าง Carnival Transgression (แนวคิดของ Bahtkin ว่าด้วยการล้อเลียน พลิกกับลำดับอำนาจ กฎเกณฑ์และค่านิยมโดยใช้งานรื่นเริงเป็นเครื่องมือ) เพื่อเป็นการแสดงออกทางสัญลักษณ์เพื่อเปิดพื้นที่ให้กับเสียงและอัตลักษณ์ที่ถูกกดทับ ทั้งยังสามารถบรรเทาองค์ประกอบของอำนาจนำที่กดทับและขยายขอบเขตของการพูดคุยและการปฏิบัติเรื่องความเป็นพลเมืองแบบมีเงื่อนไขให้กว้างขึ้น (Langdrige & Parchev, 2015) เพราะฉะนั้นกิจกรรม BDSM จึงไม่ใช่เพียงกิจกรรมทางเพศเพื่อความหลุดพ้นกับพลวัตทางอำนาจอันเลื่อนไหลเหนือตาเห็นและความเจ็บปวดเท่านั้น แต่ยังเป็นหนึ่งในการเคลื่อนไหวทางสังคมเพื่อเรียกร้องสิทธิที่หลากหลายมากขึ้นด้วย

อย่างไรก็ตาม สังคมไทยส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับ BDSM เพราะขัดกับชนบเรื่องเพศที่ต้องการให้มีการสืบพันธุ์ผ่านการแต่งงานเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ กิจกรรม BDSM จึงถูกเบียดขับให้กลายเป็นลำดับขั้นต่ำสุดทางเพศวิถี และเผชิญกับสภาวะชายขอบ (Yukuntawanitchai, 2019) บริบทดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่มักถูกแทรกแซงโดยรัฐผ่านกฎหมายและนโยบาย เพื่อให้เพศสัมพันธ์ในกรอบของการแต่งงานระหว่างผู้หญิงชายมีคุณค่าสูงสุด (Rubin, 1999 as cited in Chamsanit, 2008) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของชลิตาภรณ์ (Songsamphan, 2008) ว่ารัฐมองเรื่องเพศในแง่ลบ เพราะรัฐมองว่าเรื่องเพศควรเป็นเรื่องที่ได้รับการควบคุม และการเข้าไปยุ่งกับเรื่องเพศอย่างเปิดเผยเป็นสิ่งไม่ดี

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาการเขียนเรื่อง “เราเอากันในวันรัฐประหาร” ในฐานะวรรณกรรมกามวิสัย (Erotic Literature) ซึ่งทำให้เห็นว่า การนำเสนอเรื่องเพศในวรรณกรรมกามวิสัยนั้น ล้วนแล้วแต่มีคุณสมบัติจำเพาะบางอย่าง งานเรื่อง “เรื่องเพศ ปกปิดและเปิดเผย: บทวิเคราะห์วรรณกรรมและกามารมณ์ไทย” (Srivorakan, 2003) โดยศึกษาผ่านวรรณกรรมเรื่องสรรพสิทธิ์ หุ่น, จัน ดารา และอิสตรีอีโรติก ได้ชี้ให้เห็นว่าสรรพสิทธิ์ หุ่นนั้น มีการนำเสนอเรื่องเพศโดยนัยเพื่อชวนเรื่องราวการร่วมประเวณี ขณะที่จันดาราและอิสตรีอีโรติกได้นำเสนอเรื่องเพศอย่างตรงไปตรงมา โดยจันดารานำเสนอเรื่องเพศผ่านการมองผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศ และอิสตรีอีโรติกจะทำลายชนบปฏิบัติเชิงกามารมณ์ระหว่างชายหญิง ทว่ายังไม่มีการทำลายหรือขัดขืนการคุกคามทางเพศ

ในขณะเดียวกัน งานศึกษาเรื่อง “การนำเสนอภาพผู้หญิงและทัศนคติเรื่องเพศในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า” ของ Rungchaimongkol (2005) พบว่า แม้นักเขียนชายบางส่วนจะนำเสนอค่านิยมและทัศนคติด้านบวกบางประการ เช่น ผู้ชายไม่ได้ให้คุณค่าด้านพรหมจรรย์อีกต่อไป หรือนักเขียนหญิงบางส่วนก็นำเสนอผู้หญิงที่มีบทบาททางเพศแบบใหม่ แต่ท้ายที่สุดแล้ว ก็ยังมีการตอกย้ำให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมทางเพศหญิงและเพศชาย รวมทั้งระบบชายเป็นใหญ่ที่ยังดำรงอยู่อีกด้วย

การศึกษางานของลูกแก้ว โชติรส (Chotiros, 2019) จึงเป็นการศึกษาเรื่องสั้นในฐานวรรณกรรมแนวกามวิสัย (Erotic Literature) ด้วยมุมมองของทฤษฎีการเขียนของผู้หญิง (Écriture féminine) ที่นำเสนอเรื่องเพศแนว BDSM ด้วยภาษาที่ตรงไปตรงมา ซึ่งนอกจากจะทำลายขนบเรื่องเพศแล้ว ยังรวมไปถึงการวิพากษ์วิจารณ์รัฐและเพศวิถีหลักที่รัฐเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์อีกด้วย

กรอบแนวคิดงานวิจัย

Écriture féminine

แนวคิดสตรีนิยมสายฝรั่งเศสหรือ French Feminism เป็นแนวคิดที่ศึกษาอำนาจของการเขียนของผู้หญิง สิ่งที่แนวคิดนี้เสนอคือการรื้อถอนการเขียนแบบผู้ชาย ดังนั้นสิ่งแรกที่ต้องทำความเข้าใจก็คือ การเขียนแบบผู้ชายที่ Ecriture féminine พุดถึงคืออะไร แล้วการเขียนแบบผู้หญิงที่แนวคิดนี้เสนอเพื่อลบล้างการเขียนแบบผู้ชายเป็นการเขียนในลักษณะไหน

ย้อนกลับไปยังแนวคิดจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์และลากอง สัญญะต่าง ๆ มีความโดยมีลึงค์เป็นศูนย์กลาง เมื่อมีการใส่สัญญะลงไป สัญญะเหล่านั้นจะสื่อความหมายโดยมีลึงค์เป็นศูนย์กลาง ผู้หญิงจึงกลายเป็นความ

“ไม่สมบูรณ์” เพราะพวกเขายังไม่มีลึงค์ และอิจฉาผู้ชายที่มีลึงค์ (Penis Envy) (Wongyannava, 2014) ซึ่งแนวคิดนี้ทำให้ผู้หญิงถูกทำให้กลายเป็นอื่น (otherness) และจะถูกกดทับทำลายความเป็นหญิงทิ้งไป (Coole, 2013) ไม่เพียงเท่านั้น การเขียนของผู้ชายที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับผู้หญิง นั้นหมายถึง การเขียนนั้น ๆ ต้องเป็นไปเพื่อทำลายล้างความเป็นหญิง (Wongyannava, 2014) เพื่อให้ทุกอย่างมีศูนย์กลางอยู่ที่ความเป็นชาย (phallogocentric) ความคิดเชิงลึงค์ดังกล่าวได้กระจายตัวไปสู่ทุกหนทุกแห่ง

ที่น่าสนใจคือ งานเขียนของผู้ชายมักจะถูกมองว่าเป็นการเขียนที่มี เหตุผล ตรรกะ และความชัดเจน (Siedler, 1989 as cited in Wongyannava, 2014) ดังนั้นเมื่อผู้ชายเขียนถึงผู้หญิง เป้าประสงค์ของพวกเขาจึงเป็นการ ทำลายความเป็น หญิง เพื่อทำให้หญิงกลายเป็นชาย โดยการทำให้ผู้หญิงกลายเป็นซากศพ หรือก็คือการเขียนเพื่อฆ่าผู้หญิง (Wongyannava, 2014) และด้วยเหตุนี้ ซิซู (Cixous, 1976) จึงเสนอ ให้ผู้หญิง “เขียน” ด้วยร่างกายและประสบการณ์แห่งความเป็นหญิง ของตัวเอง เพื่อให้ผู้หญิงไม่ตายจากเขียนของผู้ชาย

ธเนศ วงศ์ยานนาวา (Wongyannava, 2014) ขยายความการเขียน ของผู้ชาย หรือการเขียนของลึงค์เอาไว้ว่าเป็นการเขียน (โดยนัย) เพื่อกำหนด บทบาทผู้หญิง จัดแจงระเบียบตลอดจนวิถีชีวิตเพื่อไม่ให้ผู้หญิงขึ้นมาอยู่ในจุด ที่เหนือกว่าหรือเทียบเท่าผู้ชาย สิ่งที่ผู้ชาย “เขียน” ลงไปในระเบียบปฏิบัติ ต่าง ๆ ทั้งทางการแพทย์ ทั้งระเบียบวินัยทางศาสนา ผูกโยงและลดทอน คุณค่าของผู้หญิงผ่านความบริสุทธิ์และราคะ ให้คุณค่าและความสำคัญ แต่เพียงกับลึงค์ในฐานะผู้ก่อกำเนิด และสั่งสอนว่าคุณค่าความเป็นหญิง ที่ไม่สามารถให้ความพึงพอใจวุ่นวายใจกำเนิดบุตรได้เป็นความล้มเหลว ประการหนึ่ง

ตรรกะ ไวยากรณ์ และการเขียนเหล่านั้นจึงถูกประณามด้วยแนวคิดสตรีนิยมสายฝรั่งเศส ด้วยการซ้ำและระบอบที่มีลึงค์เป็นศูนย์กลางด้วยสัญญาเชิงนามธรรม คำถามที่ถูกชูขึ้นมาสำหรับแนวคิดสาย *Écriture féminine* ก็คือ “ผู้หญิงจะสามารถเล่าถึงประสบการณ์ความสุขสมทางเพศของตนได้อย่างไร ? ที่ไหนและเมื่อไร ? ทำอย่างไรจึงจะสามารถจารจารึกเรื่องราวของร่างกายและจิตใจของพวกเธอและสำแดงออกมาในงานเขียนได้บ้าง” (Coole, 2013)

งาน *The Laugh of Medusa* ของ Cixous (1976) เป็นงานที่ทวงคืนตำนานให้เมดูซ่า โดยการมอบเสียงคืนให้กับเมดูซ่าที่ไม่มีโอกาสได้เล่าเรื่องราวของตัวเอง และแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดและการควบคุมที่ใช้ในการพรากเสียง (ในการเล่าเรื่อง) ของผู้หญิงไป ข้อจำกัดและการควบคุมเสียงของผู้หญิงนั้นทำให้ตัวเมดูซ่ากลายเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัว ดังนั้นเพื่อการเรียกคืนอำนาจให้เมดูซ่า ซึ่งเป็นตัวแทนของเสียงที่หายไปของผู้หญิงในสมการนี้ Cixous (1976) จึงเสนอให้ผู้หญิงเขียน “ร่างกาย” ของตัวเองลงไป ซึ่งร่างกาย ณ ที่นี้คือเรื่องราว ประสบการณ์ และอัตลักษณ์ของตัวเองที่หลุดออกจากกรอบกำหนดของโครงสร้างสังคมชายเป็นใหญ่ และเป็นร่างกายที่เคย “ถูกขับไล่จากร่างกายตัวเอง” ซึ่งการถูกขับไล่เหล่านั้นเชื่อมโยงกับเพศร่างกาย การควบคุมทางสังคม และความรุนแรงที่ผู้หญิงได้พบเมื่อพยายามจะเรียกร้องสิทธิของตัวเอง

“ร่างกายของผู้หญิง” ถูกขยายความว่าหมายถึงร่างกายที่ผู้หญิงสามารถมีความสุขกับร่างกายของตนเองได้ (Lindsay, 1986) แต่ผู้หญิงกลับถูกทำให้ต้องรู้สึกผิดบาปกับความปรารถนาของตัวเอง ด้วยเหตุนี้ การเขียนที่หลอมรวมตัวเองเข้ากับตัวบทและเขียนเรื่องราวของผู้หญิงที่เต็มไปด้วยอารมณ์ ความรู้สึก (Suwanwatthana, 2014 as cited in Prachathai, 2014) และเรื่องราวทางเพศและเผยแพร่สู่สังคมที่ชี้หน้าใส่ผู้หญิงว่าความเยียนเป็นบาปจึงเป็นหนึ่งในการปลดแอกผู้หญิงจากการเขียนแบบชายเป็นใหญ่ด้วย

Cixous (1976) มองว่า ถ้าเราจะพูดถึงผู้หญิง เราต้องพูดถึงการเขียนด้วย เพราะภาษาที่เป็นหนึ่งในเครื่องมือที่ใช้ในการกดทับผู้หญิงในฐานะของเพศที่ถูกทำให้เงียบ และที่ต้องเป็น *the laugh of Medusa* ก็เพราะการหัวเราะเป็นการทำลายสังคมชายเป็นใหญ่ที่สุด และวิธีที่ง่ายที่สุดก็คือการเขียน (Suwanwatthana, 2014 as cited in Prachathai, 2014)

งานเขียนจึงเป็นการประกาศซึ่งความคิด ความเชื่อ ประสบการณ์ทัศนคติบางประการของผู้เขียน และเมื่อยังอ่าน จะยิ่งเห็นว่าในทุก ๆ ตัวอักษรมีการต่อสู้ ตื่นรน ปาวร้องการต่อสู้ของผู้หญิงต่อการกดทับการกำกับควบคุมของปิตาธิปไตย การเขียนของผู้หญิงจึงมีนัยยะสำคัญที่น่าสนใจ ยิ่งเมื่อการเขียนนั้นทำงานร่วมกับการ “เล่าเรื่องราวทางเพศ” ของผู้หญิง ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้ามมาโดยตลอด และเป็นการเล่าร่วมกับเรื่องราวทางการเมืองอย่างการพูดถึงเซ็กซ์และประชาธิปไตย นัยการเขียนของผู้หญิงจึงยิ่งซับซ้อน ทั้งเรียกคืนพื้นที่การเขียนที่ไม่เคยเป็นของผู้หญิงกลับมา ทั้งการเล่าเรื่องราวทางเพศที่ไม่ได้รับอนุญาต หรือกระทั่งการใช้ในการวิพากษ์การเมืองที่การเข้าไปมีบทบาทของผู้หญิงในพื้นที่นั้นน้อยกว่าน้อย

วิธีการวิจัย

1. ศึกษาข้อมูลว่าด้วยการเขียนของผู้หญิง (*Écriture féminine*) วัฒนธรรม BDSM และประวัติศาสตร์วันรัฐประหาร 22 พฤษภาคม 2557 โดยเบื้องต้น
2. วิเคราะห์ตัวบท “เราเอากันในวันรัฐประหาร” โดยพิจารณาร่วมกับแนวคิดว่าด้วยการเขียนของผู้หญิง (*Écriture féminine*) และอำนาจที่สนทนากันระหว่างพลวัตทางอำนาจที่ปรากฏในกิจกรรม BDSM และพลวัตอำนาจในพื้นที่ประชาธิปไตย

ผลการวิจัย

1. “ตอตตบเร่งเร้า”: ว่าด้วยการเขียนเรื่องเพศของผู้หญิง

“ยิ่งคุณโกรธกับรัฐประหาร คุณยิ่งโถมกระแทกทับ ยิ่งฉันทัดหวังกับรัฐประหาร ฉันทยังตอตตบเร่งเร้า” (Chotiros, 2019, p. 87)

เนื้อหาดังกล่าวอ้างอิงกับเหตุการณ์รัฐประหารในวันที่ 22 พฤษภาคม 2557 เนื้อหาว่าด้วยการร่วมเพศถูกเขียนอย่างโจ่งแจ้งผ่านการ “โถมกระแทกทับ” และ “ตอตตบเร่งเร้า” สิ่งที่น่าสนใจในเนื้อหาดังกล่าว คือการบรรยายภาพของการ “ตอตตบเร่งเร้า” ซึ่งเป็นการบรรยายจากนักเขียนหญิง ในโลกที่การเขียนเรื่องเพศเป็นสิ่งซึ่งต้องห้ามสำหรับผู้หญิงมาโดยตลอด เพราะสิ่งที่ผู้ชายมัก “เขียน” บัญญัติเป็นกฎที่รู้กันในสังคม หนึ่งในนั้นคือการผูกคุณค่าของผู้หญิงผ่านความบริสุทธิ์ (Wongyannava, 2014, p. 111) ยิ่งไปกว่านั้น การตอตตบเร่งเร้าดังกล่าวยังให้ภาพถึง “ภายใน” ของผู้หญิง อันเป็นพื้นที่ที่ลับต้องห้ามของผู้ชาย (Wongyannava, 2014, p. 170) ซึ่งแตกต่างจากการโถมกระแทกทับ ซึ่งให้ภาพของพื้นที่ภายนอกของผู้ชาย

การนำเสนอภาพของการตอตตบเร่งเร้าดังกล่าวเป็นปฏิกิริยาที่สะท้อนถึงความสุขของผู้หญิง ที่ผู้อ่านสามารถตีความได้เลยว่าคือความสุขจริง ๆ เพราะออกมาจากปลายปากกาของผู้หญิง ใช้การเงินตนการไปเองว่า การกระทำเช่นนั้นเช่นนี้คือความสุขของผู้หญิงและยกย่องตัวเองว่าเป็นชายผู้เข้าขงในเชิงการมรณ์อันเป็นลักษณะของการเขียนที่มีลึงค์เป็นศูนย์กลาง (phallogocentric) และการนำเสนอความสุขบนเรือนกายของผู้หญิงผ่านการเขียนก็เป็นหนึ่งในการบ่อนเซาะการเขียนแบบมีลึงค์เป็นศูนย์กลาง โดยใช้การเขียน “ร่างกายของผู้หญิง” ผ่านอวัยวะที่ตอตตบเร่งเร้า เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสามารถมีความสุขกับร่างกายตัวเองได้ โดยไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดบาป (Lindsay, 1986)

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่า กิจกรรมทางเพศดังกล่าวได้แทรกอารมณ์ ซึ่งมีต่อรัฐประหารเอาไว้ ทั้งประโยค “ยิ่งคุณโกรธกับรัฐประหาร” และ “ยิ่งฉันทัดหวังกับรัฐประหาร” ก็แสดงให้เห็นถึงการวิพากษ์การเมือง “ร่วมกัน” ระหว่างตัวละครคุณที่เป็นผู้ชายกับตัวละครฉันที่เป็นผู้หญิงผ่าน กามารมณ์ ซึ่งการเขียนความติดห้วงดังกล่าวลงไปในขณะที่ของการตอตบเร่งเร้า ก็เป็นหนึ่งในกระบวนการเขียนด้วยร่างกายของผู้หญิงเช่นกัน แต่การเขียน ด้วยร่างกายในบริบทนี้ไม่ได้เป็นไปเพื่อท้าทายการเขียนของผู้ชายที่จำกัด ร่างกายของผู้หญิงไม่ให้ความสุขเรื่องเพศเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการใช้ ร่างกายเพื่อให้ร่างกายกลายเป็นพื้นที่ขบถต่อต้านอำนาจ (Wongyannava, 2014, p. 29) ซึ่งอำนาจที่เป็นคู่สนทนาคืออำนาจของเผด็จการ

สิ่งที่น่าสนใจในการเขียนร่างกายให้กลายเป็นพื้นที่ขบถต่อต้านอำนาจ อีกประการหนึ่งคือ ผู้เขียนแสดงความกรุ่นโกรธติดห้วงผ่านเซ็กซ์เพื่อต่อต้าน อำนาจเผด็จการ โดยล้อเลียนไปกับการชุมนุมทางการเมือง ซึ่งสามารถมอง ในอีกแง่มุมหนึ่งได้ว่า “เซ็กซ์” ซึ่งเป็นสิ่งอันปฏิบัติขืนในสายตาของรัฐ¹ เสมอไม่ว่ารูปแบบการปกครองแบบใด (Wongyannava, 2019, p. 355) กำลังถูกใช้ใน สถานะของ “การรณรงค์” เพื่อต่อต้านรัฐประหารผ่านการเขียน เทียบเท่า กับการเข้าร่วมการชุมนุมหรือการประท้วง ซึ่งเป็นการพลิกกลับลำดับอำนาจ ที่น่าสนใจ

ยิ่งไปกว่านั้นคือเมื่อเรื่องเพศของผู้หญิงกำลังถูกเขียนเพื่อเข้าไปสู่ พื้นที่ของการวิพากษ์การเมือง ซึ่งถือได้ว่าเป็นการเขียนเพื่อเรียกคืนพื้นที่ การเคลื่อนไหวทางการเมืองที่ถูกยึดครองโดยผู้ชายกลับมา (Delap, 2024,

¹ ชลิตาภรณ์ (Songsamphan, 2008, p. 5) อธิบายประเด็นดังกล่าวเพิ่มเติมว่า รัฐและสื่อ กระแสหลักได้ร่วมมือกันนำเสนอว่าเรื่องเพศที่ถูกต้องต้องอยู่ในสถาบันครอบครัวเดี่ยว เมียเดียว และเรื่องเพศต้องเป็นเรื่องที่ควรได้รับการควบคุม รวมทั้งการแสดงออกทางเพศ อย่างเปิดเผยเป็นสิ่งไม่ดี

p. 130) ซึ่งก็ตรงกับที่ Cixous (1976 as cited in Wongyannava, 2019) เสนอไว้ว่า การเขียนของผู้ชายมีไว้เพื่อฆ่าผู้หญิง อย่างน้อยก็ฆ่าเธอจากพื้นที่สาธารณะ ไม่ให้มีปากมีเสียงที่ไหน รวมทั้ง “แย่งชิง” เสียงของเธอไป แม้แต่สิทธิเสียงที่จะเรียกร้องสิทธิในฐานะประชาชนของตัวเองก็ตาม

ติดกัแต่ผู้หญิงสามารถเขียนได้ และจะเขียน เพราะการเขียนของผู้หญิงเป็นการ “ฟื้นคืนชีพ” และผู้หญิงจะต้องไม่ตายภายใต้การเขียนของผู้ชาย (Cixous, 1976) การเขียนเพื่อใช้เช็กซีในการรณรงค์ทางการเมือง จึงเป็นการคืนชีพให้ผู้หญิงบนพื้นที่ทางการเมืองเช่นกัน

การเขียนด้วยร่างกายของผู้หญิงไม่เพียงท้าทายระบบเผด็จการและการเขียนแบบลึงค์เป็นศูนย์กลางเท่านั้น แต่ยังมีคามพยายามในการลดทอนอำนาจของเผด็จการที่ใช้อำนาจผ่านทหารในการเข้าปราบปรามประชาชนอีกด้วย

“คุณส่งสัญญาณให้รับสลายตัว จากกลุ่มคนที่ลานริมเจ้าพระยา เพราะทหารกำลังแห่กันมานั้นหนึ่ง คุณอยากเอาฉันเหลือเกินนั้นสอง และเพราะความฉ่ำแฉะฉะขึ้นตรงกลางร่างทำให้ฉันตามคุณออกมาเป็นข้อสุดท้าย” (Chotiros, 2019, p. 87) ประโยคดังกล่าว เมื่อพิจารณาพร้อมกับข้อความว่า “มีคนมารวมตัวกันตรงมหา’ลัย ย่านท่าพระจันทร์ที่ฉันเรียน” (Chotiros, 2019, p. 87) แล้ว จะสามารถอนุมานได้ว่า ตัวละคร “ฉัน” อยู่ในพื้นที่การชุมนุมต่อต้านรัฐประหารด้วย การมีตัวตนในพื้นที่สาธารณะเพื่อเรียกร้องสิทธิภายใต้บริบทปี 2557 (2014) ของผู้หญิงอาจไม่ใช่เรื่องแปลก หากไม่ใช่ว่าการส่งเสียงของผู้หญิงในพื้นที่สาธารณะเป็นสิ่งที่ต้องห้ามมาตั้งแต่บรรพกาล ถึงขนาดมีข้อสรุปในศตวรรษที่สองว่าผู้หญิงควรปกป้องไม่ให้เสียงของเธอเล็ดลอดไปถึงหูคนนอก ดังการปกป้องร่างกายมิให้ถูกเปลือยผ้า (Beard, 2020, p. 23) กระทั่งว่าในปัจจุบันเอง พื้นที่ประชาธิปไตยก็ไม่ได้เป็นพื้นที่ปลอดภัยให้กับทุกเพศในการเคลื่อนไหว (Tangklieng, 2020 as cited in

Chaichumkhun, 2020) ดังนั้นการเขียนเพื่อพาผู้หญิงเข้าสู่พื้นที่การต่อสู้เรียกร้องจึงเป็นการท้าทายความพยายามในการจำกัดพื้นที่ผู้หญิง นอกจากนี้ การ “ฉ้อฉลและฉ้อฉล” ในท่ามกลางบรรยากาศของการสลายการชุมนุม จึงเป็นอีกหนึ่งการใช้การเขียนเรื่องกามวิสัยของผู้หญิงในการท้าทายอำนาจรัฐเผด็จการอีกด้วย

เมื่อย้อนกลับไปยังวรรณกรรมก่อนหน้าที่ยังคงถกเถียงกันระหว่างวิธีการนำเสนอเรื่องเพศ ในงานเรื่อง “เรื่องเพศ ปกปิดและเปิดเผย: บทวิเคราะห์วรรณกรรมและกามารมณ์ไทย” (Srivorakan, 2003) โดยศึกษาผ่านวรรณกรรมเรื่องสรรพสิทธิ์, จัน ดารา และอิสตรีโรติก ประเด็นศึกษาหลักยังคงอยู่ที่กลวิธีการนำเสนอทั้งแบบหลบเลี่ยงและตรงไปตรงมา หรือกระทั่งภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่ถูกนำเสนอในวรรณกรรม กามวิสัยเหล่านั้น หากแต่การเขียนครั้งนี้กลับเติมเต็มพื้นที่งานวรรณกรรม ขึ้นไปอีกชั้น เพราะนอกจากจะเขียนเรื่องกามวิสัยอย่างตรงไปตรงมาแล้ว กามวิสัยเหล่านั้นยังเป็นไปเพื่อท้าทายชนบเพศวิถีของรัฐ รวมถึงท้าทายอำนาจรัฐเผด็จการอีกด้วย

2. ความเจียนต่างหากที่จริงกว่า: BDSM กับการวิพากษ์ช่องว่างในประชาธิปไตย

ว่าด้วย “การเอากันในวันรัฐประหาร” ของตัวละคร สิ่งที่น่าสนใจของประเด็นนี้คือ ลักษณะของการ “เอากัน” นั้น มีองค์ประกอบเป็นเชือกและเทปปิดปาก ซึ่งสอดคล้องกับวัฒนธรรม BDSM ซึ่งเป็นลักษณะของกิจกรรมทางเพศที่นอกขอบ ทั้งยังแสดงให้เห็นว่า กิจกรรม BDSM ดังกล่าวไม่เพียงเป็นกิจกรรมทางเพศเท่านั้น แต่ยังมีพยายามในการทำให้มันกลายเป็นการแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ ในประโยค “เหมือนสัญลักษณ์บางอย่าง คุณให้เอาเปิดสืดปากปิดปากเหมือนเดิม แล้วสอดใส่ฉันจริง ๆ ไซ้เชือกมัดรวบมือสองข้างแล้วโถมกระแทก” (Chotiros, 2019, p. 87) นั้นเป็นประโยคที่

น่าสนใจ และชวนให้ตั้งคำถามว่า “สัญลักษณ์บางอย่าง” ดังกล่าวหมายถึงสัญลักษณ์ใด หากเมื่ออ่านต่อไปอีกสักนิด หลังเสร็จภารกิจ บทสนทนาของตัวละครกลับนำเสนอบางอย่างที่น่าสนใจยิ่งกว่า

“เราจะไม่เอากันอีกจนกว่าประเทศจะมีประชาธิปไตย” คุณกระซิบ พ่อมึงเถอะ ฉันคิดในใจ หัวเราะใส่อุดมการณ์แรงกล้าที่กินไม่ได้ “ความเจียนต่างหากที่จริงกว่า” ฉันกระซิบตอบ (Chotiros, 2019, p. 87)

สิ่งที่น่าสนใจสำหรับบทสนทนานี้คือการปะทะกันระหว่าง “ความเจียน” กับ “ประชาธิปไตย” ยิ่งเมื่อตัวละคร “ฉัน” กล่าวว่า “ความเจียนต่างหากที่จริงกว่า” (Chotiros, 2019, p. 87) มันจึงยักรำไปสู่คำถามที่ว่า ทำไมความเจียนจึง “จริงกว่า” ประชาธิปไตย พื้นที่หรือช่องว่างใดในความเป็นประชาธิปไตยที่ทำให้ “ความเจียน” โดยเฉพาะความเจียนของผู้หญิงในคู่ความสัมพันธ์ที่ไม่ได้แต่งงานตามขนบ สามารถมีตัวตนขึ้นมาวิพากษ์ประชาธิปไตยได้

หนึ่งในปฏิกิริยาที่น่าสนใจที่ผู้คนมีต่อเซ็กซ์ ปรากฏผ่านผู้ชมภาพยนตร์เรื่อง *the Realm of the Senses* (1976) ที่กระอักกระอ่วนเมื่อเห็นภาพอวัยวะเพศอย่างเด่นชัด ฉากผู้หญิงขึ้นคร่อมเพื่อร่วมเพศกับผู้ชายและใช้เชือกรัดคอฝ่ายชายจนตาย ทั้งยังเป็นการตายแบบเต็มใจที่จะเจ็บปวดและมีความสุขไปกับการร่วมเพศ ความสุขลักษณะดังกล่าวนับเป็นรูปแบบหนึ่งของมาโซคิสม์ (masochism) ผลคือภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวถูกห้ามฉายในหลายประเทศ **ไม่ว่าจะเป็นการปกครองแบบใด** ข้อสรุปที่น่าสนใจของปรากฏการณ์นี้คือ ภาพโป๊เป็นสิ่งต้องห้ามที่อยู่เหนือระบบการเมือง **ไม่ว่าจะเป็นการเมืองแบบเสรีประชาธิปไตยหรือแบบเผด็จการก็ตาม** (Wongyannava, 2019, pp. 355-356) และปฏิกิริยาเหล่านั้นเผยให้เห็นว่าช่องว่างของประชาธิปไตย คือเรื่อง “เพศ”

ความพยายามของรัฐที่พยายามแทรกแซงเรื่องเพศผ่านกฎหมาย และนโยบาย ให้การมีเพศสัมพันธ์ที่มีคุณค่าสูงสุดอยู่ในเพศสัมพันธ์ของ คู่แต่งงานชายหญิงเท่านั้น (Rubin, 1999 as cited in Chamsanit, 2008) ดังนั้น กิจกรรม BDSM ในสายตาของรัฐไทยจึงเป็นเรื่องเพศที่รุนแรงและ สกปรก เป็นความวิปริตทางเพศ ถูกเบียดขับให้กลายเป็นลำดับขั้นต่ำสุดใน ความสัมพันธ์ทางเพศ และถูกทำให้กลายเป็นชายขอบ (Songsamphan, 2008 as cited in Yukuntawanitchai, 2019)

อย่างไรก็ตาม แม้ “ความเจียน” โดยเฉพาะในรูปแบบของ BDSM จะถูกทำให้กลายเป็นชายขอบ แต่กิจกรรมดังกล่าวก็สามารถถ่มตัวเองเพื่อให้ ประชาธิปไตยสมบูรณ์ผ่านการใช้ตัวมันเองในการวิพากษ์ประชาธิปไตย เช่นกัน

ในขณะแรก ตัวละคร “ฉัน” และ “คุณ” ใช้กิจกรรม BDSM ใน การวิพากษ์ระบบเผด็จการก่อน ในประโยค

“เทปสีดำที่ปิดปากฉันคือสัญลักษณ์แสดงถึงเสรีภาพที่ถูก ปล้นไป แต่ท่อนเนื้อคุณกลับเกร็งแกร่งดังได้ สวนทางกับ ความทิ่มแทงเมื่อเห็นเทปบนปาก เพราะคุณจินตนาการถึง การได้ไหมกระแทกใส่ฉันรุนแรงทั้งที่มีเทปสีดำปิดปากอยู่ อย่างนั้น” (Chotiros, 2019, p. 87)

“ใช้เชือกมัดรวบมือทั้งสองข้างแล้วไหมกระแทก” (Chotiros, 2019, p. 87)

กามกิจดังกล่าวเกิดขึ้นหลังการรัฐประหารในวันที่ 22 พฤษภาคม 2557 โดยสื่อผ่านประโยค

“บ้าย ๆ เย็น ๆ ของวันที่ 22 พฤษภาคม เมื่อสี่ปีก่อน [...] มีคนมารวมตัวกันตรงมหาลัยย่านท่าพระจันทร์ที่ฉัน เรียน” (Chotiros, 2019, p. 87)

เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น โดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) นำโดย พล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา ก่อรัฐประหาร ยึดอำนาจรัฐบาลรักษาการของ นิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล ซึ่งรักษาการแทน ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ที่ถูกศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยให้พ้นตำแหน่งนายกรัฐมนตรี (The standard team, 2023)

แม้กิจกรรม BDSM ที่เกิดขึ้นกับตัวละครทั้งสองจะคล้ายกับการกดขี่ และช่วงชิงอำนาจเหนือเรือนกายเพื่อให้ตัวละคร “ฉันทน์” อยู่ในภาวะสิ้นไร้อำนาจผ่านเทปสีดำที่ปิดปากและเชือกที่รัดข้อมือ ซึ่งคล้ายคลึงกับรูปแบบของระบอบเผด็จการที่ช่วงชิงอำนาจและสิทธิเสียงจากประชาชน หากแต่ในความเป็นจริงแล้ว หัวใจสำคัญของการละเล่น BDSM คือ ความสมยอมอย่างอิสระและเต็มใจ กล่าวคือเป็นความสมยอมที่สามารถเปลี่ยนใจเมื่อไรก็ได้ รวมทั้งมีคำปลอดภัย (safe word) ที่ตกลงร่วมกันเพื่อส่งสัญญาณว่าให้หยุดกิจกรรมนั้นในทันที (Aour, 2018) ซึ่งเป็นลักษณะอันไม่ปรากฏในระบอบเผด็จการ ทั้งการเคารพอำนาจ รวมถึงการถามถึงความสมัครใจ

ในบริบทนี้ มันจึงเป็นบทสนทนาระหว่างกิจกรรม BDSM กับเผด็จการ ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวจึงไม่ได้เป็นการ “ผลิตซ้ำ” อำนาจของเผด็จการผ่านกิจกรรมทางเพศ หากแต่เป็นการ “ล้อเลียน” และ “บั่นทอน” อำนาจของเผด็จการ ผ่านการกระจายอำนาจอย่างเท่าเทียมแม้ในผู้ที่ดูเหมือนจะไร้อำนาจที่สุด เพราะในภาวะการถูกปิดปาก ที่คล้ายกับการปิดปากของประชาชนของเผด็จการเพื่อไม่ให้พวกเขามีอำนาจในการส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์ระบบและการปกครอง การปิดปากในกิจกรรม BDSM กลับไม่ได้พรากเสียงของผู้ถูกปิดปากไปด้วย เพราะพวกเขาสามารถส่งสัญญาณเพื่อให้หยุดกิจกรรมดังกล่าวได้ทุกเมื่อ อำนาจของผู้เล่นทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นฝ่ายถือครองอำนาจ (Dominance) หรือฝ่ายที่ยอมรับอำนาจ (Submission) จะเท่าเทียมกันไปมาจนจบกิจกรรม

ในการใช้ BDSM เพื่อวิพากษ์เผด็จการผ่านการจำลองและล้อเลียนอำนาจ จึงเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ อย่างน้อยอำนาจเผด็จการก็มีพื้นฐานเป็นการช่วงชิงอำนาจของประชาชน แต่สิ่งที่น่าใจก็คือ เพราะเหตุใด “ความเจียน” จึงจริงกว่า แม้ในพื้นที่ของประชาธิปไตยก็ตาม ไม่ใช่เพียงความเจียนที่จริงกว่าประชาธิปไตยเท่านั้น หากเทียบกันแล้ว ในประโยคที่ว่า “ประชาธิปไตยฉันก็อยากได้ แต่อยากได้น้อยกว่าการเอา contigo” (Chotiros, 2019, p. 88) กลับยิ่งแสดงให้เห็นว่า การ “เอา contigo” กลับเป็นสิ่งที่ถูกปรารถนามากกว่าประชาธิปไตยเสียอีก

ในพื้นที่ประชาธิปไตย ช่องว่างของมันไม่ได้อยู่แค่การผลัก BDSM ให้กลายเป็นชายขอบเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ทั้งผู้หญิงทั้งการควบคุมเรื่องเพศ และอีกหลายกลุ่มที่ถูกทำให้กลายเป็นชายขอบภายใต้ระบบการปกครองนี้ อำนาจที่ควรเท่าเทียมกลับไม่เท่ากันในเชิงปฏิบัติ ในขณะที่ภาพลักษณ์ของ BDSM ที่คล้ายจะเป็นการช่วงชิงอำนาจของฝ่ายรับซึ่งไม่เพียงคล้ายกับระบบเผด็จการดังที่กล่าวถึงข้างต้น แต่ยังคล้ายคลึงกับระบบปิตาธิปไตยที่ควบคุมสิทธิ์ เสี่ยง ร่างกายและการแสดงออกของผู้หญิงซึ่งจำลองลงมาจากฝ่ายผู้ยอมรับอำนาจ (Submission) ซึ่งหากพิจารณาร่วมกับอุดมการณ์กำกับควบคุมเรื่องเพศของรัฐ ก็จะได้เห็นว่าประชาธิปไตยเหล่านี้คือประชาธิปไตยแบบชายเป็นใหญ่ (Tangklieng, 2020 as cited in Chaichumkhun, 2020)

ยิ่งเมื่อยามประชาธิปไตยต้องปะทะกับความเท่าเทียมทางเพศ อันเป็นช่องว่างที่ BDSM พยายามวิพากษ์ ก็ยังปรากฏความ “กระอักกระอ่วน” ซึ่งความกระอักกระอ่วนดังกล่าวได้ถูกวิพากษ์อย่างน่าสนใจว่า

“ขบวนการต่อสู้ของคนรุ่นเดือนตุลาและที่อยู่ภายใต้
อิทธิพลของคนเดือนตุลา ซึ่งสถาปนาที่ทางของความเป็น
ปัญญาชน แอ็กทิสต์ปีกก้าวหน้าในขบวนการต่อสู้มานาน
ก็ต้องกระอักกระอ่วนกับประเด็นสิทธิสตรีของเหล่า

เฟมทวิต ที่ไปไกลเสียยิ่งกว่าความตื่นตัวเรื่องสิทธิสตรีใน
ยุค 14 ตุลา ที่ยังเปรียบตัวเองเป็นดอกไม้” (Arunwong,
2022, p. 15)

ช่องว่างดังกล่าวเมื่อเทียบกับปฏิบัติการจริง ๆ ของกิจกรรม
BDSM แล้ว จะเห็นว่าผู้กระทำไม่ได้มีลักษณะของผู้กระทำเท่านั้น เพราะเขา
ได้รับบทบาทนั้นมาจากผู้ถูกระทำ (Wongyannava, 2019) ทั้งยังไม่ได้มี
“ความรุนแรงแบบบีบบังคับ” แต่กลับวางอยู่บนฐานของความเต็มใจและ
ความพึงพอใจร่วมกัน รวมทั้งให้ “เสียง” และ “อำนาจ” กับทุกฝ่าย แม้
ในช่วงเวลาที่ผู้เล่นยอมจำนนที่สุด พวกเขาก็ไม่ได้ “สูญเสียอำนาจไป”
(Ademokun, 2021) ขณะที่ประชาธิปไตยที่ถูกครอบทับด้วยปิตาธิปไตย
จะเปิดข้อเพศวิถีลักษณะอื่นที่ไม่ใช่คู่แต่งงานแบบชายหญิงออกไป

“ความเจียน” จึงจริงกว่าในพื้นที่ของ BDSM ในแง่ของการ
กระจายอำนาจที่เท่าเทียม การมีส่วนร่วมในพลวัตทางอำนาจเป็นสิ่งซึ่งไม่
ปรากฏทั้งในเผด็จการหรือแม้แต่ตัวประชาธิปไตยเอง ในพื้นที่ BDSM ไม่มี
ผู้ใดถูกแย่งชิงอำนาจหรือถูกทำให้กลายเป็นชายขอบ และเสียงของการ
ปฏิเสธจะถูกให้ความหมายแม้จะออกจากปากของผู้ถือครองบทบาท
ที่ไร้อำนาจที่สุดก็ตาม

สรุปและอภิปรายผล

เพื่อทำความเข้าใจว่าการเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงผ่านเรื่องเล่าแนว
BDSM จะนำไปสู่การวิพากษ์ประชาธิปไตยได้อย่างไร อาจต้องเริ่มจากการ
มองจุดร่วมระหว่าง การเขียนวรรณกรรมแนวกามวิสัย (Erotic Literature)
ของผู้หญิงและกิจกรรม BDSM เสียก่อน ซึ่งหากพิจารณาจากคุณสมบัติร่วม
แล้ว จะเห็นว่า ทั้งสองสิ่งล้วนถูกทำให้กลายเป็น “ชายขอบ” ทั้งจากรัฐ
ชายเป็นใหญ่ การ “เขียน” ไม่ได้มีความหมายในการจรดปากกลางกระดาด
เท่านั้น แต่รวมไปถึงการกำหนดกฎเกณฑ์ของสังคม กฎหมาย การแพทย์

ศาสนา การเมืองและค่านิยมอื่น ๆ เพื่อบอกว่าเรื่องใดเป็นเรื่องเพศที่เลว และเรื่องใดเป็นเรื่องเพศที่ถูกต้อง

กามวิสัยที่ถูกเขียนในบท “เราเอากันในวันรัฐประหาร” ที่บรรยายร่างกาย การตอดตบ ความฉ่ำและ กระทั่ง “ความเจียน” ของผู้หญิงกับชายผู้ไม่ใช่คู่สมรส จึงเป็นการทำหายากการเขียนของผู้ชาย ทั้งยังข้ามขยายไปยังขอบเขตพื้นที่ทางการเมือง เพราะความเจียน การตอดตบ ความฉ่ำและ เหล่านั้นมีฉากหลังเป็นการต่อสู้เพื่อต่อต้านรัฐประหาร เรื่องเพศเหล่านั้นจึงถูกเขียนขึ้นในฐานะของการรณรงค์ทางการเมืองเช่นกัน

สรุปโดยเบื้องต้น รัฐชายเป็นใหญ่เขียนเพื่อห้ามผู้หญิงเรื่องเพศวิธินอกขนบ (เพศวิถีในคู่แต่งงานชายหญิง) ฉันทิ เพศวินอกขนบก็ถูกเขียนโดยผู้หญิงเพื่อย้อนกลับปวิพากษ์ บ่อนเซาะตัวรัฐฉันทินั้น ไม่ว่าจะรัฐชายเป็นใหญ่จะซ่อนตัวอยู่ในประชาธิปไตยหรือเผด็จการก็ตาม

เมื่อพิจารณาจากการศึกษาเรื่องกามวิสัยก่อนหน้า อย่างเรื่อง “เรื่องเพศ ปกปิดและเปิดเผย: บทวิเคราะห์วรรณกรรมและกามารมณ์ไทย” (Srivorakan, 2003) เราจะเห็นว่า การนำเสนอเรื่องเพศยังคงอยู่กับการ “เปิดเผย” หรือ “ซ่อนเร้น” รวมทั้งเรื่องของการนำเสนอภาพของผู้หญิงในวรรณกรรมกามวิสัยเหล่านั้น หากในงานเขียนของลูกแก้ว โชติรส (Chotiros, 2019) แล้ว การเขียนวรรณกรรมกามวิสัยกลับขยับไปยังอีกพื้นที่ กล่าวคือ ผู้เขียนไม่มานั่งระแวงระวังเรื่องการนำเสนอเรื่องเพศอีกแล้ว ภาษาที่ใช้จึงออกมาในลักษณะโจ่งแจ้ง ตรงไปตรงมา หากในความตรงไปตรงมาเหล่านั้น กลับมีนัยของการประชดเสียศีล รวมถึงหยามหยันระบบการเมืองทั้งแบบเผด็จการ ทั้งแบบประชาธิปไตยที่มีช่องว่างเป็นความเท่าเทียมทางเพศที่แท้จริง โดยนำเสนอผ่านกิจกรรมกามวิสัยอย่าง BDSM เช่นกันกับงานเรื่อง “การนำเสนอภาพผู้หญิงและทัศนคติเรื่องเพศในหนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า” (Rungchaimongkol, 2005) ที่สุดท้ายแล้ว

ก็ยังมีการตอกย้ำให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมทางเพศหญิงและเพศชาย รวมทั้งระบบชายเป็นใหญ่ที่ยังดำรงอยู่ การเขียนเรื่องราวเชิงกามวิสัยในงานเขียนชิ้นนี้ได้ร่วมเติมเต็มความไม่เท่าเทียมดังกล่าวผ่านการใช้กามารมณ์เพื่อเรียกคืนสิทธิในการเล่าเรื่องเพศของผู้หญิง และภาพที่ออกมาในทุกขณะก็เป็นไปเพื่อท้าทายระบบชายเป็นใหญ่ที่ชุกช่อนตัวอยู่ในรัฐ ทั้งรูปแบบประชาธิปไตยและเผด็จการผ่านกามวิสัยแบบ BDSM อีกด้วย

กิจกรรม BDSM เองก็เป็นกามวิสัยต้องห้ามไม่ต่างจากการเขียนเรื่องเพศของผู้หญิง กิจกรรมนี้ถูกมองในฐานะชายขอบ วิปริตทางเพศ ผิดปกติทางจิต และกลายเป็นลำดับขั้นต่ำสุดในความสัมพันธ์ทางเพศ (Yukuntawanitchai, 2019) ถูกแทรกแซงด้วยรัฐแนบนโยบาย และฉายภาพซ้ำโดยหน่วยงานสาธารณสุข ซึ่งเป็นอีกหนึ่งหน่วยงานย่อยของรัฐ และสื่อเพื่อทำให้ BDSM กลายเป็นเพศวิถีที่แทบไม่มีพื้นที่ในสังคมไทย (Pitaksantayothin et al., 2015) และแน่นอนว่า “รัฐ” ที่กระทำเช่นนี้คือ รัฐแบบปิตาธิปไตย

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ทั้งการเขียนเชิงกามวิสัยของผู้หญิงและกิจกรรม BDSM เป็นสิ่งซึ่งถูกทำให้กลายเป็นชายขอบเพราะการ “เขียน” กฎเกณฑ์ของรัฐแบบปิตาธิปไตยหรือรัฐชายเป็นใหญ่ทั้งสิ้น อันเป็นการเขียนแบบมีลึงค์เป็นศูนย์กลาง (Phallocentric) และในพื้นที่ประชาธิปไตยที่มีลึงค์เป็นศูนย์กลาง ก็นับได้ว่าศูนย์กลางดังกล่าวเป็นช่องว่างที่แทรกตัวอยู่ในระบบการปกครองแม้ในพื้นที่ของประชาธิปไตยที่มีหัวใจหลักเป็นความเท่าเทียม

ดังนั้นการทำงานร่วมกันของ BDSM กับ การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงจึงเป็นการวิพากษ์เข้าไปยังช่องว่างของประชาธิปไตยที่มีลึงค์เป็นศูนย์กลางเหล่านั้น การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงเป็นการทำให้ร่างกายของผู้หญิงกลายเป็นพื้นที่แห่งการขบถต่ออำนาจของลึงค์ที่กดทับและ

พรากเสียง และเมื่อเพิ่มรายละเอียดของเรื่องเพศแบบ BDSM ที่เป็นการ “เล่น” กับอำนาจ โดยมีหัวใจหลักเป็นความยินยอมโดยสมบูรณ์จากทุกฝ่าย และแม้ภาพที่แสดงออกจะคล้ายกับการผลิตซ้ำอำนาจปิตาธิปไตย หรือ การกดขี่ทางเพศ แต่แท้จริงพลวัตทางอำนาจทั้งต่อผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ กลับไหลเวียนอย่างเท่าเทียม หากไม่ต้องหาก คำว่าหยุด หรือคำปลดถ่วงอื่น ๆ จะถูกให้ความหมาย ก็ยังเป็นการตอกย้ำภาพของความเท่าเทียมโดยแท้จริง ซึ่งเป็นลักษณะอำนาจอันไม่ปรากฏในประชาธิปไตย เพราะผู้หญิง เพศวิถี นอกกรอบคู่แต่งงานชายหญิง และกลุ่มชายขอบอื่น ๆ ที่ไม่ถูกยอมรับจากรัฐ จะถูกทำให้ไร้อำนาจ ไร้สิทธิ์เสียง และกลายเป็นชายขอบทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม แม้การเขียนเรื่องเพศผ่านเรื่องเล่าแนว BDSM ของผู้หญิงจะมีนัยยะของการบ่อนเซาะการเขียนของลึงค์และวิพากษ์ช่องว่าง ของประชาธิปไตย แต่ในความเป็นจริงแล้ว อาจต้องอาศัยการทำงานร่วมกัน หลายภาคส่วนเพื่อให้ความเท่าเทียมอันเป็นอุดมคติของประชาธิปไตย เกิดขึ้นจริงในทางปฏิบัติ รวมไปถึงการสร้างความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมทาง เพศที่หลากหลายเพื่อแก้ไขภาพจำที่รัฐเคยสร้างและตีตราเพศวิถีอื่น ๆ ให้กลายเป็นชายขอบ และการให้ความรู้เรื่องเพศที่ถูกต้อง (การคุมกำเนิด การเคารพสิทธิเหนือเรือนกาย ความสัมพันธ์เชิงอำนาจในเรื่องเพศ) มากกว่า การปิดปากผู้หญิงไม่ให้แสดงออกเรื่อ งเพศ เพื่ อถมเต็มพื้นที่ ของประชาธิปไตยให้ใกล้เคียงกับภาพของประชาธิปไตยในอุดมคติมากขึ้น

References

- Ademokun, O. (2021). *Everything is about sex, except sex. Sex is about power*. [Master's thesis, Lund University].
- Aour, S. (2018, May 21). *BDSM and consent: Playing safely without crossing into violation*. BBC. <https://www.bbc.com/thai/international-44140482>
- Arunwong, A. (2022). *So Fucking Phony*. Bookscape.
- Beard, M. (2020). *Woman & power: A manifesto* (N. Pathomwatthana, Trans.). Bookscape. (Original work published 2017).
- Chamsanit, W. (2008). *The Thai state's discourse on sexuality*. Foundation for Understanding Women's Health (FUWH) and Institute for Population and Social Research (IPSR), Mahidol University.
- Chaichumkhun, J. (2020, October 27). *A democracy that leaves no one behind must include gender justice: A conversation with Chumoporn Tangklieng*. The Matter. <https://thematter.co/social/gender/interview-waaddao-gender/127058>
- Chotiros, L. (2019). *Black cherry - A drug called longing*. PS.
- Cixous, H. (1976). The laugh of the Medusa (K. Cohen & P. Cohen, Trans.). *Signs*, 1(4), 875–893.
- Coole, D. (2013). The body and politics. In G. Waylen (Ed.), *The Oxford handbook of gender and politics* (pp. 165–188). Oxford University Press.
- Delap, L. (2024). *Feminisms: A global history* (N. Pathomwatthana, Trans.). Bookscape. (Original work published 2020).
- Langdridge, D., & Parchev, O. (2015). Transgression and (sexual) citizenship: The political struggle for self-determination within BDSM communities. *Citizenship Studies*, 22(7), 667–684.
- Lindsay, C. (1986). Body/language: French feminist utopias. *The French Review*, 60(1), 46–55.

- Oddie, M. (2020). *BDSM and woman's gendered embodiment: Other-than-sex pleasure, pain and power*. [Doctoral dissertation, Queen's University].
- Pitaksantayothin, J., Saengcharoensap, K., & Phuengngoen, A. (2015). BDSM: Eroticism under power and pain. *Academic Journal of Humanities and Social Sciences Review Lampang Rajabhat University*, 3(2), 17–39.
- Prachathai. (2014, May 30). *Reading the laugh of the Medusa: Writing the woman and woman's writing*. <https://prachatai.com/journal/2014/06/54330>
- Rungchaimongkol, C. (2005). The presentation of women and sex attitude in radical pocket books [Master's thesis, Chulalongkorn University].
- Songsamphan, C. (2008). *The history of sexuality: History of sex/sex in Thai history*. Foundation for Understanding Women's Health (FUWH) and Institute for Population and Social Research (IPSR), Mahidol University.
- Srivorakan, S. (2003). Sexuality, concealment, and disclosure: an analysis of three Thai erotic texts. *Journal of Arts*, 32(1), 136–162.
- The Standard Team. (2023, May 22). *On 22 May 2014, the NCPO overthrew the elected government in a coup*. The Standard. <https://thestandard.co/onthisday22052557/>.
- Wongyannava, T. (2014). *Writing woman: Vagina, power, and phallic writing* (2nd ed.). Unfinished Project.
- Wongyannava, T. (2019). *On sex: From nature to ethics, aesthetics, and androids* (4th ed.). Sommut.
- Yukuntawanitchai, T. (2019). BDSM: A civil contract of pleasure and consent to being tortured without criminal liability under consensual sadomasochism. *Phuket Rajabhat University Academic Journal*, 15(2), 112–126.

Author

Phairin Theprayoon

Master of Arts Thesis in Women, Gender and Sexuality Studies,

College of Interdisciplinary Studies, Thammasat University

E-mail: ririjiyosam@gmail.com

Synthesis of Graduate-Level Research on Thai Language Teaching Using Linguistic Theories Between 1975 and 2024

*Arkkarawat Sornwatthananon¹ and Songphop Khunmathurot²
Chiangmai University Demonstration School¹ and
Faculty of Education, Naresuan University²*

Received: April 11, 2025

Revised: December 12, 2025

Accepted: January 15, 2026

Abstract

This article aims to synthesize graduate-level research on Thai language teaching using linguistic theories in the Thai Thesis Database - TDC – ThaiLIS between 1975 and 2024. The data studied includes 21 graduate-level research works from the years 1975 to -2024. The research procedure was as follows: 1) surveying and collecting research data, 2) recording the data in a table, 3) determining the points for analysis, including general information of the research, research problems, objectives, innovations used in the research, research instruments, and statistics used in the research, 4) analyzing the data by summarizing separately by topic and calculating basic statistics, such as frequency and percentage, and 5) analyzing trends and directions of research in Thai language teaching using linguistics. The research findings showed that the research in Thai language teaching that applied linguistic theories used them for 1) solving problems in reading and spelling, and 2) solving problems in Thai pronunciation among elementary school students, foreign students learning Thai as a second language, and group students. It was found that the graduate-level research most commonly came from Chiang Mai University; there were a total of 5 works, accounting for 21.81 percent of the analyzed studies. The most common problem found in the research was from the learners themselves, totaling 8 issues, accounting for 88.88 percent

were problems originating from the learner. The most common objective found in the research was an aim to study the effects of independent variables and characteristics of the Thai language, totaling 22 instances, accounting for 42.31 percent. The most used innovation in the research was activity sets, found in 2 works, accounting for 28.57 percent. There were 12 types of research tools used, with the most common being ability assessment tools, found in 6 works, accounting for 31.58 percent. There were a total of 13 types of statistical methods used in the research, with the most common being standard deviation and mean, used in 7 works, accounting for 22.58 percent. The trend found in the research was that there is currently a low number of research studies in Thai language teaching that apply linguistic theories, due to the complexity of linguistic content. Teachers only apply some linguistic knowledge in teaching and are unable to fully understand the whole body of linguistic knowledge. Therefore, most research focused on reading and writing issues, mostly at the elementary level. As for research involving the application of linguistic theories, it was found that the theories were used to analyze textbooks and determine the causes of pronunciation problems, and were applied to analyze the pronunciation of ethnic group students and students learning Thai as a second language, and to analyze communication in the Thai language.

Keywords

Thai language teaching, thesis, Thai linguistics, Thai language

การสังเคราะห์งานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ด้านการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ ระหว่าง พ.ศ. 2518 - 2567

อัศววัฒน์ ศรีวัฒนานนท์¹ และ ทรงภพ ชุนมธุรส²
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่¹ และ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร²

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา
ด้านการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ ในฐานะข้อมูลวิทยานิพนธ์
ไทย - TDC - ThaiLIS ระหว่าง พ.ศ. 2518 - 2567 โดยข้อมูลที่ได้นำมาศึกษา
ได้แก่ งานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2518-2567
รวมจำนวนทั้งสิ้น 21 เรื่อง โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย คือ 1) สืบค้นและ
รวบรวมข้อมูลงานวิจัย 2) บันทึกข้อมูลลงในตาราง 3) กำหนดประเด็น
ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของงานวิจัย ปัญหาของการวิจัย
วัตถุประสงค์ นวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สถิติที่ใช้
ในการวิจัย 4) วิเคราะห์ข้อมูลโดยสรุปแยกตามประเด็นที่วางไว้ และหา
ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ และค่าร้อยละ และ 5) วิเคราะห์ทิศทางและ
แนวโน้มการวิจัยด้านการสอนภาษาไทยที่ใช้ภาษาศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า
งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์มาใช้ในการสอน
เพื่อ 1) การแก้ปัญหาในเรื่องการอ่านและการเขียนสะกดคำ 2) แก้ปัญหา
เรื่องการอ่านออกเสียงภาษาไทย จากนักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียน
ต่างชาติที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และนักเรียนกลุ่ม โดยพบว่า
งานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาที่พบมากที่สุดเป็นงานวิจัยของ
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 21.81 และปัญหา

ที่พบในการวิจัยมากที่สุดคือปัญหาที่มาจากตัวของผู้เรียนจำนวน 8 ประเด็น คิดเป็นร้อยละ 88.88 และพบวัตถุประสงค์ในการวิจัยมากที่สุดคือ เพื่อศึกษา ผลการใช้ตัวแปรต้นและลักษณะของภาษาไทย จำนวน 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.31 และพบนวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัยมากที่สุดคือ ชุดกิจกรรม จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 28.57 และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พบจำนวนทั้งสิ้นจำนวน 12 เครื่องมือ พบมากที่สุดคือแบบวัดความสามารถ มีจำนวนมากที่สุดจำนวน 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 31.58 และสถิติที่ใช้ในงานวิจัยทั้งหมด 13 สถิติ พบมากที่สุดคือส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าเฉลี่ย มากที่สุด จำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.58 และแนวโน้มที่พบในการวิจัย คือ ปัจจุบันพบจำนวนการทำวิจัยด้านการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีทาง ภาษาศาสตร์น้อยเนื่องจากภาษาศาสตร์เป็นเรื่องที่มีเนื้อหาที่ยาก ครูใช้ความรู้ภาษาศาสตร์เพียงบางส่วนมาประยุกต์กับการสอน ไม่สามารถ เข้าใจองค์ความรู้ทางภาษาศาสตร์ได้ทั้งหมด จึงมีผู้ทำวิจัยในด้านการอ่าน และการเขียนเป็นจำนวนมาก โดยพบในระดับประถมศึกษาเป็นส่วนใหญ่ และวิจัยประเภทการนำภาษาศาสตร์มาวิเคราะห์ พบว่าเอาทฤษฎี ภาษาศาสตร์ไปวิเคราะห์ตำราเรียน สาเหตุของปัญหาการอ่านออกเสียง และ นำไปใช้ในการวิเคราะห์การออกเสียงของนักเรียนชาติพันธุ์ นักเรียนที่เรียน ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และวิเคราะห์การสื่อสารในภาษาไทย

คำสำคัญ

การสอนภาษาไทย, วิทยานิพนธ์, ภาษาศาสตร์ภาษาไทย,
ภาษาไทย

บทนำ

ปัจจุบันได้มีการศึกษาภาษาไทยอย่างเป็นระบบ ในเรื่องเสียง หน่วยคำ วลี ประโยค ข้อความโดยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์จากต่างประเทศเข้ามา ศึกษาอย่างเป็นกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เรียกว่า ภาษาศาสตร์ โดย Royal Institute Dictionary Name (2008) ได้ให้นิยามคำว่า ภาษาศาสตร์ หมายถึง วิชาที่ศึกษาภาษาในแง่ต่าง ๆ เช่น เสียง โครงสร้าง ความหมาย โดยอาศัยวิธีการวิทยาศาสตร์ มีการตั้งสมมติฐาน เก็บข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผล Varotmasikkhadit (2002) กล่าวว่า ภาษาศาสตร์คือวิทยาศาสตร์ทางภาษา หมายถึง การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับ ภาษาด้วยวิธีการวิทยาศาสตร์ มีการตั้งสมมติฐานพิสูจน์ หลักเกณฑ์และ กฎต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับโครงสร้างและลักษณะของภาษาแต่ละภาษา จากที่กล่าวมานั้น การศึกษาภาษาศาสตร์ในภาษาไทยนั้นจะถูกจัดให้เป็น การเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ในสาขาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ ศิลปศาสตร์ และอักษรศาสตร์ โดยในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้นได้นำ ทฤษฎีภาษาศาสตร์มาใช้ในการสอนเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ดังที่ Ministry of Education (2008) ได้กำหนดให้นักเรียนศึกษาในมาตรฐานที่ 4 หลัก ภาษาไทย โดยนักเรียนจะได้ศึกษาหลักภาษาไทย ในเรื่อง เสียงในภาษาไทย คำ กลุ่มคำ วลี ประโยค ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในภาษาศาสตร์ ไม่ได้ศึกษา ภาษาศาสตร์จากทฤษฎีโดยตรง แต่ก็ยังมีผู้วิจัยนำทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ ไปผนวกกับงานวิจัยเพื่อใช้เป็นตัวแปรต้นเพื่อพัฒนาการสอนหลักภาษาไทย การอ่านในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อพัฒนาและแก้ไข ปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์และบรรลุ ตามเป้าประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาและสังเคราะห์งานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทยโดยใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ โดยใช้เกณฑ์ การเลือกคืองานวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับการสอน ภาษาไทย โดยใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ หรือ การใช้ภาษาศาสตร์ในการเรียน

การสอน โดยเปิดสอนทั้งในระดับปริญญาโท และปริญญาเอก ในประเทศไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2518 - 2567 โดยผู้วิจัยได้ศึกษาจากฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย - TDC – ThaiLIS ผ่านคำค้นข้อมูล การสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ พบจำนวนวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจึงนำมาศึกษาเพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจศึกษาค้นคว้างานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ และเป็นแนวทางสำคัญสำหรับครูผู้สอนภาษาไทย ในการออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การแก้ปัญหาทางการเรียน การสอนภาษาไทย และเห็นแนวโน้มการวิจัยทางการสอนภาษาไทยของระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน อาจารย์ มหาวิทยาลัย หรือผู้ที่สนใจในการสอนภาษาไทยโดยใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์

เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ระดับบัณฑิตศึกษาในฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ thaiLIS ระหว่าง พ.ศ. 2518 - 2567

กรอบแนวคิดในการวิจัย

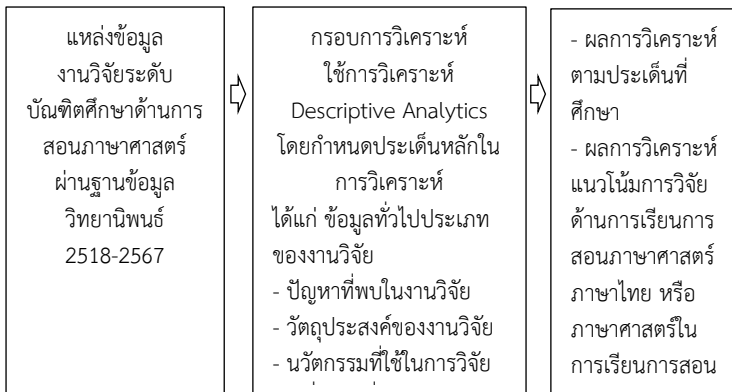

Figure 1. Research Conceptual Framework

คำถามการวิจัย

1. งานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาด้านการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ระหว่าง พ.ศ. 2518 - 2567 มีลักษณะอย่างไรในแง่ของประเภทงานวิจัย สถาบันต้นสังกัด
2. ปัญหาที่พบบ่อยในงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาด้านการสอนภาษาไทยโดยใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์คืออะไร และมักเกิดจากปัจจัยใดบ้าง
3. วัตถุประสงค์ในการทำวิจัยด้านการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์มีแนวโน้มไปทิศทางใด
4. นวัตกรรมหรือเครื่องมือใดบ้างที่นิยมใช้ในงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยโดยใช้ภาษาศาสตร์ และมีแนวโน้มการใช้ที่เปลี่ยนแปลงอย่างไรช่วงเวลาต่าง ๆ

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การศึกษางานวิจัยในครั้งนี้ ทำการศึกษางานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ โดยมีวิธีการกำหนดเกณฑ์การเก็บคัดเลือกเข้าวิจัย (Inclusion criteria) คือเป็นวิจัยที่ปรากฏลงในฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย - TDC – ThaiLIS จากการค้นหาจากคำสำคัญ คำว่าการสังเคราะห์ งานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา การสอนภาษาไทย ภาษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยในประเทศไทยโดยปรากฏงานวิจัยในช่วงเวลา ระหว่าง พ.ศ. 2518 - 2567 ทั้งวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ บทความวิจัย ซึ่งเป็นงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาและงานวิจัยของคณาจารย์ในคณะอักษรศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ รวมเป็นงานทั้งสิ้น 25 เรื่อง และเกณฑ์การคัดงานวิจัยออก (Exclusion criteria) คือ วิจัยที่ไม่ได้อยู่ในช่วงเวลา ระหว่าง พ.ศ. 2518 - 2567 หรือวิจัย บทความ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับ การนำภาษาศาสตร์มาใช้ในการสอนภาษาไทยและไม่ได้อยู่ในฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย - TDC – ThaiLIS โดยดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. สืบค้นและศึกษาข้อมูลงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาไทย โดยใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ หรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ที่นำมาใช้ในการสอนภาษาไทย ได้แก่ วิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ บทความวิจัยซึ่งเป็นงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาและงานวิจัยของคณาจารย์ในคณะอักษรศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ รวมเป็นงานทั้งสิ้น 21 เรื่อง จากการสืบค้นผ่านฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ ThaiLis

2. ทำการบันทึกข้อมูลลงในตารางที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น และตรวจสอบข้อมูล เพื่อให้ข้อมูลมีความตรงถูกต้อง

3. วิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัยที่ได้จากการเก็บข้อมูลมาจำแนกเป็นกลุ่มโดยกำหนดประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ 1) ข้อมูลทั่วไปของงานวิจัย 2) ปัญหาของการวิจัย 3) วัตถุประสงค์ 4) นวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัย 5) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 6) สถิติที่ใช้ในการวิจัย

4. วิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้สรุปแยกเป็นหัวข้อตามที่ได้ตั้งไว้โดยคำนวณหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ตามที่ได้ศึกษา

5. วิเคราะห์แนวโน้มการวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ เพื่อสรุปองค์ความรู้และผลของงานวิจัยและข้อเสนอแนะ โดยนำเสนอในรูปแบบการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (descriptive analytics)

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และสรุปผลข้อมูลในประเด็นสำคัญต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของงานวิจัย

จากการที่ได้ศึกษาข้อมูลโดยทั่วไป ได้แก่ มหาวิทยาลัยจำนวนงานวิจัย การค้นคว้าอิสระ บทความวิจัย ผลงานวิจัยของคณาจารย์ที่เกี่ยวข้องด้านการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ หรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ โดยแสดงรายละเอียดไว้ในตารางดังต่อไปนี้

Table 1: Basic Information and Number of Research Studies

ชื่อมหาวิทยาลัย	สาขาวิชา	จำนวนวิทยานิพนธ์ (ร้อยละ)	จำนวนการค้นคว้าอิสระ (ร้อยละ)	จำนวนบทความวิชาการ / วิจัย (ร้อยละ)	คิดเป็น (ร้อยละ)
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	1.ภาษาศาสตร์			1 (4.76)	4.76
	2.ภาษาศาสตร์ประยุกต์	1 (4.76)			4.76
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	1.หลักสูตรและการสอน			1 (4.76)	4.76
	2.ภาษาศาสตร์	1 (4.76)			4.76
	3.ครุศาสตร์มหาบัณฑิต	2 (9.52)			9.52
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	1.ภาษาเพื่อการสื่อสาร	2 (9.52)			9.52
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	1.การสอนภาษาไทย	3 (14.29)	2 (9.52)		23.81
มหาวิทยาลัยบูรพา	1.วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา			1 (4.76)	4.76
มหาวิทยาลัยมหิดล	1.ภาษาศาสตร์	1 (4.76)			4.76
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์	1.การจัดการหลักสูตรและการเรียนรู้	1 (4.76)			4.76
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	1.จิตวิทยาพัฒนาการ	1 (4.76)			4.76
	2.การศึกษา	2 (9.52)			9.52
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	1.ภาษาไทย (กศ.ม.)	2 (9.52)			9.52
รวม		16 (76.19)	2 (9.52)	3 (14.29)	100

จากตาราง 1 แสดงผลจำนวนงานวิจัยการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์มาใช้ในการเรียนการสอน ทั้งหมดจำนวน 21 เรื่อง โดยแบ่งจำนวนงานวิจัยออกแบ่งออกเป็นจำนวนมากที่สุด ได้แก่ วิทยานิพนธ์จำนวน 16 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 76.19 รองลงมาคือ บทความวิชาการจำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 14.29 และการค้นคว้าอิสระ จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.52 และพบว่ามหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นมหาวิทยาลัยที่ผลิตงานวิจัยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.81 แบ่งออกเป็น วิทยานิพนธ์ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 14.29 และ การค้นคว้าอิสระ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.52 รองลงมาเป็นงานวิจัยจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปรากฏงานวิจัยทั้งหมด 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 19.04 แบ่งออกเป็นงานวิจัย วิทยานิพนธ์ จากสาขา ภาษาศาสตร์ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.76 บทความวิชาการจำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.76 และ จากสาขาครุศาสตร์มหาบัณฑิต 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.52 ต่อมามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบจำนวน 3 เรื่อง โดยแบ่งออกเป็น วิทยานิพนธ์สาขาการศึกษาจำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.52 และ วิทยานิพนธ์จากสาขาจิตวิทยาพัฒนาการจำนวน 1 เรื่องคิดเป็นร้อยละ 4.76 และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบงานวิจัยประเภทบทความวิจัย จำนวน 1 เรื่องจากสาขาภาษาศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 4.76 และ วิทยานิพนธ์จากสาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.76 ต่อมาคือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พบจำนวนงานวิทยานิพนธ์ 2 เรื่อง จากสาขาภาษาเพื่อการสื่อสาร คิดเป็นร้อยละ 9.52 และ วิทยานิพนธ์ 2 เรื่องจากสาขาการสอนภาษาไทยจากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม คิดเป็นร้อยละ 9.52 โดยพบจำนวนงานวิทยานิพนธ์น้อยที่สุดพบจำนวน 1 เรื่อง จาก 3 มหาวิทยาลัยได้แก่ บทความวิจัยจากวิทยาลัยการวิจัยและวิทยาการจัดการปัญญา 1 เรื่อง วิทยานิพนธ์ 1 เรื่อง จากสาขาวิชาภาษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดล และวิทยานิพนธ์จากสาขาวิชา หลักสูตร

และการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.76 ตามลำดับ

Table 2: Number of Research Types on Teaching Thai Language Using Linguistic Theories

ประเภทการวิจัย	จำนวนเรื่อง	คิดเป็นร้อยละ
การศึกษา	13	61.90
วิเคราะห์ภาษาศาสตร์ ภาษาไทย	4	19.05
วิทยาการทางปัญญาทางภาษา	2	9.52
วิเคราะห์ภาษาเพื่อการสื่อสาร	2	9.52
รวม	21	100.00

จากตาราง 2 แสดงผลจำนวนประเภทวิจัยการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ที่นำมาใช้ในการเรียนการสอน พบวิจัยทางการศึกษามากที่สุด จำนวน 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 61.90 รองลงมาเป็นงานวิจัยภาษาศาสตร์ภาษาไทย จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 19.05 และน้อยที่สุดโดยมีอันดับสุดท้ายมีจำนวนเท่ากันคือ วิจัยวิทยาการทางปัญญาทางภาษา และภาษาเพื่อการสื่อสาร คิดเป็นร้อยละ 9.52

2. ปัญหาที่พบในงานวิจัย

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของงานวิทยานิพนธ์ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ ระหว่าง พ.ศ. 2518 - 2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS ปรากฏรายละเอียดปัญหาที่พบจำนวน 9 ปัญหา ดังนี้

Table 3: Problems Found in Thesis Research on Thai Language Teaching Management Using Linguistic Theories between 1975 and 2024

ประเด็นปัญหาการวิจัย	ประเด็นย่อย	ร้อยละประเด็นย่อย	รวมจำนวนเรื่อง	ร้อยละของประเด็นปัญหา
1. ปัญหาจากตัวผู้สอน	ขาดองค์ความรู้เรื่องภาษาศาสตร์ภาษาไทย	11.11	1	11.11
2. ปัญหาจากตัวผู้เรียน				
2.1 ผู้เรียนปกติ	ขาดทักษะ	22.22	5	55.56
	ไม่ได้รับแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ถูกต้อง	11.11		
	นักเรียนเป็นชาติพันธุ์	22.22		
2.2 ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	มีความบกพร่องในการใช้ภาษาไทย	33.33	3	33.33
		100	9	100
	รวม	100.00	9	100.00

จากตาราง 3 แสดงปัญหาที่พบในงานวิจัยวิทยานิพนธ์ด้านสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ ระหว่างปี พ.ศ. 2518-2567 พบว่าปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาจากตัวผู้เรียน พบจำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.56 มีรายละเอียดคือ ปัญหาจากผู้เรียนปกติ จำนวน 5 เรื่อง 3 ประเด็น ได้แก่ ผู้เรียนขาดทักษะในการเรียน ปรากฏ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.22

และผู้เรียนไม่ได้รับแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ถูกต้องปรากฏ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11 และผู้เรียนเป็นชาติพันธุ์ปรากฏ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.22 ประการต่อมา ปัญหาจากผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ 3 ประเด็น คิดเป็นร้อยละ 33.33 โดยมีรายละเอียดคือ ปัญหาจากตัวผู้เรียน ปกติ พบมากที่สุดมี 2 ประเด็น คือ นักเรียนขาดทักษะ คิดเป็นร้อยละ 22.22 และนักเรียนเป็นกลุ่มชาติพันธุ์จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.22 และนักเรียนไม่ได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ถูกต้อง จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11 โดยปัญหาที่เกิดจากนักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้ภาษาไทย โดยพบจำนวน 1 ประเด็น 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 33.33 และพบปัญหาจาก ตัวผู้สอนขาดองค์ความรู้เรื่องภาษาศาสตร์ ภาษาไทย จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11

3. วัตถุประสงค์การวิจัย

จากการศึกษาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของงานวิทยานิพนธ์ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ หรืองานวิจัยทางภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทย ช่วงปี 2518-2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

Table 4: Objectives of Thesis Research on Thai Language Teaching Using Linguistic Theories

วัตถุประสงค์หลัก	วัตถุประสงค์ย่อย	จำนวนข้อย่อย	ร้อยละข้อย่อย	รวมจำนวนข้อ	ร้อยละ
เพื่อพัฒนา	โปรแกรมวัดความสามารถ	1	1.92	2	3.85
	แบบฝึก	1	1.92		
เพื่อสร้าง	แบบวัด	1	1.92	2	3.85
	ชุดการสอน	1	1.92		
เพื่อเปรียบเทียบ	ความสามารถ	10	19.23	13	25.00
	ข้อผิดพลาด	1	1.92		
	ความแตกต่าง	2	3.85		
เพื่อศึกษา	ผลของโปรแกรม	1	1.92	22	42.31
	ผลชุดกิจกรรม	3	5.77		
	ลักษณะการเขียนคำ ประโยค	2	3.85		
	สภาพการเรียนรู้	1	1.92		
	การเชื่อมโยงความคิด	2	3.85		
	ความรู้ทางภาษาศาสตร์	4	7.69		

วัตถุประสงค์หลัก	วัตถุประสงค์ย่อย	จำนวนข้อย่อย	ร้อยละข้อย่อย	รวมจำนวนข้อ	ร้อยละ
	ข้อผิดพลาด	2	3.85		
	องค์ความรู้ภาษาไทย	6	11.54		
	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	1	1.92		
	เพื่อวัด/ทดสอบ	1	1.92		
	ปฏิสัมพันธ์ความรู้ทางภาษาศาสตร์	1	1.92		
เพื่อวิเคราะห์	รูปแบบการเขียน/อ่าน	1	1.92	8	15.38
	งานวิจัย	1	1.92		
	การออกเสียง	1	1.92		
	ความสอดคล้องทางภาษาศาสตร์	4	7.69		
	ปัญหา	1	1.92		
นำเสนอ	แนวทาง	2	3.85	2	3.85
เสนอแนะ	แนวทาง	1	1.92	1	1.92
รวม		52	100.00	52	100.00

*หมายเหตุ งานวิทยานิพนธ์ 1 เรื่อง ตั้งวัตถุประสงค์ได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตาราง 4 แสดงวัตถุประสงค์งานวิทยานิพนธ์ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ หรือนงานวิจัยทางภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทย ช่วงปี 2518 - 2567 พบว่า วัตถุประสงค์ที่พบมากที่สุดคือเพื่อศึกษา จำนวน 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.31 รองลงมา เป็นเพื่อเปรียบเทียบ จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.00 รองลงมา เป็นเพื่อการวิเคราะห์จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.38 และมีจำนวนวัตถุประสงค์ที่มีจำนวนข้อเท่ากัน คือ วัตถุประสงค์ละ 2 ข้อ จำนวน 4 วัตถุประสงค์ ได้แก่ เพื่อพัฒนา เพื่อสร้าง เพื่อวัด/ทดสอบ และ เพื่อนำเสนอ โดยในแต่ละวัตถุประสงค์คิดเป็นร้อยละ 3.85 โดยพบจำนวนน้อยที่สุด จำนวน 1 วัตถุประสงค์ ได้แก่ เพื่อเสนอแนะแนวทาง จำนวน 1 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 1.92

4. นวัตกรรมที่ใช้ในงานวิจัย

จากการศึกษาเกี่ยวกับนวัตกรรมที่ใช้ในงานวิจัยของงานวิทยานิพนธ์ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ หรือนงานวิจัยทางภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทยระหว่าง พ.ศ. 2518 - 2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

Table 5: Innovations Found in Research on Thai Language Teaching Using Linguistic Theories

นวัตกรรม	จำนวน	ร้อยละ
1. โปรแกรมฝึก	1	14.29
2. แบบวัดผลสัมฤทธิ์	1	14.29
3. ชุดกิจกรรม	2	28.57
4. แบบฝึก	1	14.29
5. แนวการสอน	1	14.29
6. ชุดการสอน	1	14.29

จากตาราง 5 แสดงนวัตกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทย โดยใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ระหว่างพ.ศ. 2518 -2567 พบนวัตกรรมที่ใช้ในงานวิจัยทั้งหมด 6 นวัตกรรม โดยจำนวนที่พบมากที่สุดคือ ชุดกิจกรรม จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 28.57 และโปรแกรมฝึก แบบวัดผลสัมฤทธิ์ แบบฝึก แนวการสอน ชุดการสอน อย่างละ 1 เรื่องโดยแต่นวัตกรรม คิดเป็นร้อยละ 14.29

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาเกี่ยวกับนวัตกรรมที่ใช้ในงานวิจัยของงานวิทยานิพนธ์ ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ ระหว่าง พ.ศ. 2518 - 2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

Table 6: Research Instruments Used in Thesis Studies on Thai Language Teaching Based on Linguistic Theories or Related Linguistic Research in Thai Language Teaching

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
1. แผนการทดลอง	1	5.26
2. กิจกรรมทดสอบ	1	5.26
3. การวัดคลื่นไฟฟ้าทางสมอง	1	5.26
4. ชุดกิจกรรม	1	5.26
5. แบบวัดความสามารถ	6	31.58
6. แบบฝึกทักษะ	1	5.26
7. แบบสอบถาม	3	15.79
8. หนังสือเรียนภาษาพาที	1	5.26
9. เครื่องบันทึกเสียง	1	5.26
10. ประโยคสำหรับการวิเคราะห์	1	5.26
11. ชุดการสอน	1	5.26
12. รูปภาพ	1	5.26
รวม	19	100.00

*หมายเหตุ งานวิทยานิพนธ์ 1 เรื่อง มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตาราง 6 แสดงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ ระหว่าง พ.ศ. 2518 - 2567 พบจำนวนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้งสิ้น 12 ประเภท โดยพบแบบวัดความสามารถจำนวนมากที่สุด 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 31.58 รองลงมาเป็น แบบสอบถาม 3 เรื่องคิดเป็นร้อยละ 15.79 แบบแผนการทดลอง กิจกรรมทดสอบการวัดคลื่นไฟฟ้าทางสมอง ชุดกิจกรรมแบบฝึกทักษะ หนังสือเรียนภาษาพาที เครื่องบันทึกเสียง ประโยคสำหรับการวิเคราะห์ ชุดการสอน รูปภาพ 1 เรื่อง โดยคิดเป็นร้อยละ 5.26

6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาเกี่ยวกับสถิติที่ใช้ในงานวิจัยด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ ระหว่าง พ.ศ. 2518 - 2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

Table 7: Statistical Methods Used in Thesis Studies on Thai Language Teaching Based on Linguistic Theories or Related Research

สถิติที่ใช้ในการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
1.การทดสอบโดยใช้หลักสถิติ T-Test	4	12.90
2.ค่าเฉลี่ย	7	22.58
3.ค่าร้อยละ	4	12.90
4.ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	7	22.58
5.ค่าความเที่ยงตรง (IOC)	1	3.23
6.เกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2	1	3.23
7.การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง	1	3.23
8.ค่าขนาดอิทธิพล	1	3.23
9.การวิเคราะห์ตามวิธีการวิจัยเชิงทดลอง	1	3.23
10.ค่า P และ ค่า R	1	3.23
11.ค่าจำแนกแบบวัดความสามารถในการอ่านของแบรนแนน	1	3.23
12.ความเที่ยงของแบบวัดความสามารถในการอ่าน ของชรอคและคอสซาร์เรลลี	1	3.23
13.ค่าประสิทธิภาพข้อสอบด้วย สูตร KR21 (Kuder richardson21)	1	3.23
รวม	31	100

หมายเหตุ งานวิทยานิพนธ์ 1 เรื่อง มีสถิติที่ใช้ในการวิจัยได้มากกว่า 1

จากตาราง 7 แสดงสถิติที่ใช้ในงานวิจัยด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ ระหว่าง พ.ศ. 2518 -2567 พบจำนวน สถิติที่ใช้ในงานวิจัยมีทั้งหมด 13 ชนิด โดยพบการใช้ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าเฉลี่ยมากที่สุด จำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.58 ลำดับต่อมาพบว่า ค่าสถิติ t-test และค่าร้อยละมีจำนวนเท่ากันคือ 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ เรื่องละ 12.90 โดยสถิติอื่น ๆ ได้แก่ ค่าความเที่ยงตรง (IOC) เกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ค่าขนาดอิทธิพล การวิเคราะห์ตามวิธีการวิจัยเชิงทดลอง ค่า P และ ค่า R ค่าจำแนกแบบวัดความสามารถในการอ่านของแบรนแนน ความเที่ยงของแบบวัดความสามารถในการอ่าน ของชรอคและคอสซาร์เรลลี และค่าประสิทธิภาพข้อสอบด้วย สูตร KR21 (kuder Richardson 21) พบอย่างละ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.23

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการสังเคราะห์งานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์มาใช้ในการเรียนการสอนผ่านฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย TDC – ThaiLIS ระหว่าง พ.ศ. 2518 - 2567 ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลออกมาในประเด็นโดยรวมที่พบ ดังต่อไปนี้

1. จากการสังเคราะห์จำนวนงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยที่ใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ พบว่า จำนวนงานวิจัยทางการศึกษามีจำนวนมากกว่างานวิจัยเกี่ยวกับภาษาศาสตร์ภาษาไทยที่นำไปใช้ในการสอน และหากวิเคราะห์ประเด็นเนื้อหาที่ใช้ในงานวิจัยจะพบว่า เนื้อหาที่ใช้ในการนำทฤษฎีทางภาษาศาสตร์มาใช้ในการสอนภาษาไทยคือการนำองค์ความรู้มาใช้แก้ปัญหาในเรื่องการอ่านและการเขียนสะกดคำ ปัญหาเรื่องการอ่านออกเสียงภาษาไทย ให้กับนักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียนต่างชาติที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และปัญหาจากนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์

ที่ในด้านการอ่านออกเสียงภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Phongsprasert (2020) โดยได้กล่าวว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีปัญหาการอ่านโดยมีสาเหตุมาจากนักเรียนมีทักษะทางภาษาด้านการอ่านค่อนข้างต่ำ เกิดจากการที่นักเรียนไม่สามารถจดจำพยัญชนะ สระได้ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Phommaedae (2019) ที่ได้อธิบายไว้ว่าการสอนวิชาภาษาไทยในปัจจุบันประสบกับปัญหานักเรียนขาดทักษะการอ่านเป็นอย่างมาก โดยส่งผลให้ทักษะด้านอื่น ๆ ได้รับผลกระทบด้วยโดยเฉพาะทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่มีความสำคัญซึ่งส่งผลให้เกิดปัญหาโดยตรงต่อตัวนักเรียน โดยปัญหาจากการอ่านสะกดคำ และการอ่านไม่คล่องส่งผลให้เห็นอย่างชัดเจนจากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาดขั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปีการศึกษา 2564 - 2566 ในระดับประถมศึกษาพบว่า ในมาตรฐานที่ 1 ท.1.1 การอ่าน มีผลคะแนนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 45.15, 59.36 และ 59.61 โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในระดับต่ำค่อนข้างปานกลาง ด้วยปัญหานี้เองทำให้งานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาได้นำทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เข้ามาเพื่อช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยเน้นนำทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ ไปประยุกต์ใช้เป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบฝึกทักษะ แบบทดสอบทางการอ่านภาษาไทย เพื่อพัฒนาความสามารถทางการอ่านกิจกรรมของนักเรียนให้สูงขึ้น ดังงานวิจัยของ Sinthapanon (2018) ที่กล่าวว่าชุดฝึกเป็นนวัตกรรมที่สร้างขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมและเพื่อสร้างเสริมประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้ไว้ การเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในบทเรียนที่กำลังเรียนเกิดความแม่นยำ คงทนในเรื่องที่ต้องการฝึก อีกทั้งยังส่งผลให้การสอนของครูผู้สอนและผลการเรียนของผู้เรียนประสบความสำเร็จอีกด้วย

2. งานวิจัยทางภาษาศาสตร์ภาษาไทยที่เกี่ยวกับการสอนภาษาไทยจากการวิเคราะห์ลักษณะสำคัญของงานวิจัยพบว่า งานวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะของตำราเรียนภาษาไทยตั้งแต่ าระบบหน่วยเสียง พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ จนถึงระดับวากยสัมพันธ์ไปจนถึงศึกษา

การออกเสียงของนักเรียนผู้มีความเป็นชาติพันธุ์ นักเรียนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยสังเกตว่างานวิจัยที่ศึกษาระบบหลักภาษาไทยระหว่างปี พ.ศ. 2518-2543 เท่านั้น อาจเป็นเพราะเป็นช่วงเวลาก่อนที่จะกระทรวงศึกษาธิการจะออกหลักสูตรแกนกลางการศึกษา 2551 ดังนั้นเนื้อหาที่วิเคราะห์ออกมาเป็นเนื้อหาไวยากรณ์เดิมอาจไม่สอดคล้องกับตำราเรียนหลักภาษาในยุคปัจจุบัน โดยศึกษาการอ่านการเขียน หน่วยคำในภาษาไทยในระดับหน่วยเสียงและหน่วยคำ และงานวิจัยระหว่าง พ.ศ. 2543-2554 พบว่าม้งงานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์ภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทยเพียง 1 เรื่องเท่านั้น คืองานวิจัยการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนอนุบาลชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และพบความถี่จำนวนงานวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์ภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทยที่มีจำนวนความถี่มากที่สุดในช่วงปี 2555-2562 ซึ่งเป็นการนำทฤษฎีทางภาษาศาสตร์แนวใหม่มาใช้เพื่อเพิ่มเขาวงกตปัญญาทางภาษาศาสตร์ภาษาไทยให้กับนักเรียนระดับประถมศึกษา เห็นได้จากงานวิจัยของ Thinthawee et al. (2019) เรื่องการเพิ่มเขาวงกตปัญญาด้านภาษาศาสตร์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาด้วยโปรแกรมฝึกความสามารถด้านการใช้ภาษา การศึกษาเชิงพฤติกรรมและคลื่นไฟฟ้าสมอง และการศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยในระดับที่ใหญ่กว่าหน่วยเสียง หน่วยคำ กล่าวคือเป็นการศึกษาในระดับวากยสัมพันธ์ สัมพันธสารในภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ทางภาษาไทย ดังงานวิจัยของ Chuanalikhikorn et al. (2018) ได้อธิบายว่า การศึกษาลักษณะของประโยคความซ้อนที่ปรากฏในหนังสือเรียนนั้นสามารถทำให้เห็นถึงโครงสร้างประโยคได้ชัดเจน เป็นภาษาสุภาพ และเป็นภาษาที่เหมาะสมกับเด็ก ทำให้ได้เห็นถึงประโยชน์ของการทำวิจัยแนวการวิเคราะห์ คือทำให้เห็นถึงระดับความยากง่ายของภาษาที่ใช้ในหนังสือเรียนให้เหมาะสมกับการรับรู้ของเด็ก

แต่ละช่วงวัยจากการสังเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยเห็นถึงพัฒนาการและแนวโน้มการใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์มาใช้ในการสอนภาษาไทย ถึงแม้ว่างานวิจัยในด้านนี้จะไม่ค่อยพบมากนักเนื่องจากภาษาศาสตร์เป็นองค์ความรู้ที่มีความหลากหลายและเป็นเรื่องที่ยากต่อการเข้าใจ โดยนักภาษาศาสตร์จะสนใจการศึกษาภาษาโดยตรง แต่ครูผู้สอนภาษาไทยจะนำความรู้ภาษาศาสตร์ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน โดยไม่ได้ศึกษาด้านภาษาศาสตร์มาโดยตรง จึงทำให้ไม่เข้าใจในทฤษฎีทางภาษาศาสตร์อย่างแท้จริง ดังงานวิจัยของ Nontawasi (2009) ได้ศึกษาความเข้าใจภาษาศาสตร์ของครูผู้สอนภาษาไทย และการนำองค์ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ไปใช้ในการสอนภาษาไทย โดยจากผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนภาษาไทยมีความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพบว่ามีรู้ด้านระบบคำมากที่สุด รองลงมาคือ ความรู้เบื้องต้นด้านภาษาศาสตร์ ด้านระบบเสียง และน้อยสุดคือด้านระบบไวยากรณ์

จากการสังเคราะห์งานวิจัยนี้เองสะท้อนให้เห็นว่า งานวิจัยส่วนใหญ่มีแนวโน้มในการประยุกต์ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ในบางมิติที่จำกัด โดยเฉพาะด้านการอ่าน การสะกดคำ และการออกเสียง ซึ่งเป็นประเด็นที่พบได้บ่อยในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียนชาติพันธุ์ และนักเรียนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ายังไม่มีการใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ในวงกว้าง และยังขาดการวิจัยในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาและระดับอื่น ๆ นอกจากนี้ ยังพบว่าครูผู้สอนภาษาไทยจำนวนมากขาดความรู้ความเข้าใจในแนวคิดและทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ ทำให้การบูรณาการภาษาศาสตร์กับการจัดการเรียนรู้มักเป็นไปในลักษณะผิวเผิน ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้ภาษาศาสตร์ในการสอนในรายวิชาภาษาไทยได้อย่างเต็มศักยภาพด้วยเหตุนี้งานวิจัยนี้จึงทำให้เห็นถึงทิศทาง แนวโน้ม และความก้าวหน้า ของการนำทฤษฎีภาษาศาสตร์

มาใช้ในการเรียนการสอน และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาการวิจัยในอนาคต
ทั้งในเชิงวิชาการและเชิงปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. จากผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยที่นำทฤษฎีทางภาษาศาสตร์มาใช้
ในการสอนภาษาไทยค่อนข้างมีน้อย โดยควรมีการสร้างงานวิจัยที่ใช้ทฤษฎี
ภาษาศาสตร์มาประยุกต์ใช้ร่วมกับเทคโนโลยีและนำไปใช้ในการเรียนการสอน

2. จากกลุ่มตัวอย่างจะมีนักเรียนที่เป็นชาติพันธุ์ และนักเรียน
ต่างชาติ หากมีการศึกษาผลของการใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ไปประยุกต์ใช้
ในการสอนภาษาไทยให้กับนักเรียนต่างชาติ โดยให้มีการเปรียบเทียบ จะเห็น
ถึงรายละเอียดของปัญหาการใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์มาแก้ปัญหาต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสำรวจงานวิจัยที่ นำทฤษฎีทางภาษาศาสตร์
มาใช้ในการเรียนการสอนจากฐานข้อมูลอื่นร่วมด้วย เช่น ThaiJO และอื่น ๆ
เพื่อให้เห็นถึงความหลากหลายของจำนวนวิจัยมากยิ่งขึ้น

2. ควรสังเคราะห์งานวิจัยในด้านอื่น ๆ เช่น นวัตกรรมในการสอน
ภาษาไทย การนำภาษาไทยไปบูรณาการกับศาสตร์อื่น และการสังเคราะห์
วิธีการทดลองในการวิจัยให้เห็นในแต่ละช่วงเวลา มีการทำวิจัยใช้รูปแบบใด
เพื่อให้เห็นแนวโน้มในการทำวิจัยในอนาคตมากขึ้น

3. ควรสังเคราะห์ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ในการเรียนการสอน
แบบเจาะประเด็นเช่น การเปรียบเทียบเรื่องการใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์
ในการศึกษาเรื่องประโยคในภาษาไทย เพื่อให้เห็นความถี่ และจำนวนงานวิจัย
ได้อย่างชัดเจนมากขึ้น

References

- Chuanalikhikorn, N., Sutharat, P., & Chiangthian, P. (2018). Analysis of complex sentence structures in textbooks for fourth to sixth-grade students. *Journal of Humanities and Social Sciences, Udon Thani Rajabhat University*, 7(1), 170–177.
- Nontawasi, W. (2009). *Linguistic knowledge and its application in teaching Thai at the lower secondary level among Thai language teachers in international schools in Chiang Mai*. [Master's thesis, Chiang Mai University]
- Office of the Basic Education Commission. (2008). *Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008)*. Ministry of Education.
- Phongsprasert, P. (2020). *The development of reading and spelling ability of PrathomSuksa 1 students taught by Hunter's teaching model and exercises*. [Master's thesis, Silpakorn University].
- Phommaedae, W. (2019). *Developing Thai reading and writing Skills To solve the problems of non - writability of Prathomsuksa 5 students*. [Master's thesis, Rajabhat Mahasarakham University].
- Royal Institute Dictionary. (2008). *Phasasart*. <https://dictionary.orst.go.th/>
- Sinthapanon, S. (2018). *Innovative teaching and learning for developing learners' 21st-century skills*. 9119 Technic Printing.
- Thinhawee, S., Makmee, P., & Wongupparaj, P. (2019). Enhancing linguistic intelligence in primary school students using a language competency training program: An EEG study. *Journal of Research Methodology and Cognitive Science*, 17(2), 10–15.
- Varotmasikkhadit, U. (2002). *Introduction to language* (7th ed.). Ramkhamhaeng University.

Authors

Arkkarawat Sornwatthananon

Chiangmai University Demonstration School

E-mail: bonne.education@gmail.com

Assistant Professor Songphop Khunmathurot, Ph.D.

Faculty of Education, Naresuan University

E-mail: songphopk@nu.ac.th

A Corpus-Based Study of Chinese EFL Learners' Use of Relative Clauses in English Writing

Yifan Feng and Suthathip Thirakunkovit
Faculty of Liberal Arts, Mahidol University

Received: June 30, 2025

Revised: December 26, 2025

Accepted: January 16, 2026

Abstract

This study investigates the use of English Relative Clauses (RCs) in the writing of Chinese EFL learners across four proficiency levels (A2, B1-1, B1-2, B2+), focusing on frequency, accuracy, and error types. Based on a corpus of learner essays, results showed an average of 4.647 RCs per 500 words and an overall accuracy rate of 87.16%. Despite this high accuracy, error analysis revealed four main categories: head-noun-related, relativizer-related, gap-related, and sentence-structure-related errors. The most frequent subtype, subject-verb disagreement, often disrupted sentence cohesion. A one-way ANOVA found no significant differences in RC use or error rates across levels, suggesting a developmental plateau. Persistent errors, especially in subject-verb agreement, may stem from L1 transfer, rule overgeneralization, and fossilization. These findings point to the need for targeted instruction to address fossilized patterns. Key recommendations include explicit teaching of RC structures, focused error correction, and practice emphasizing subject-verb agreement and sentence structure. Such interventions may enhance the accuracy and complexity of learners' RC usage.

Keywords

Relative Clauses, ICNALE, Chinese EFL Learners, Error Analysis

การศึกษาการใช้ Relative Clauses ในงานเขียน ภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศชาวจีนโดยอาศัยคลังข้อมูลภาษา

อัมพันธ์ เฟิง และ สุธาทิพย์ ธีรคุณโกวิท
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ศึกษาการใช้อนุประโยคสัมพันธ์ (Relative Clauses – RCs) ในงานเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ (EFL) โดยแบ่งตามระดับความสามารถสี่ระดับ (A2, B1-1, B1-2, B2+) โดยมุ่งเน้นที่ความถี่ ความถูกต้อง และประเภทของข้อผิดพลาดจากคลังข้อมูลเรียงความของผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่าการใช้อนุประโยคสัมพันธ์เฉลี่ย 4.647 ครั้งต่อ 500 คำ และมีอัตราความถูกต้องโดยรวมอยู่ที่ 87.16% แม้อัตราความถูกต้องจะอยู่ในระดับสูง แต่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดพบว่า มีข้อผิดพลาดหลักอยู่ 4 ประเภท ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับคำนามหลัก (head-noun), คำเชื่อมอนุประโยค (relativizer), ช่องว่างในโครงสร้างประโยค (gap), และโครงสร้างของประโยคโดยรวม โดยประเภทที่พบบ่อยที่สุดคือความไม่สอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (subject-verb disagreement) ซึ่งส่งผลกระทบต่อความต่อเนื่องของประโยคอย่างชัดเจน

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (one-way ANOVA) พบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในด้านการใช้ RC หรืออัตราข้อผิดพลาดระหว่างระดับความสามารถทางภาษา แสดงถึงการหยุดชะงักในการพัฒนาของภาษา (developmental plateau) ข้อผิดพลาดที่ยังคงมีอยู่ โดยเฉพาะในเรื่อง subject-verb agreement อาจมีสาเหตุมาจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่

(L1 transfer), การสรุปกฎเกินจริง (rule overgeneralization), และการตกผลึกของข้อผิดพลาด (fossilization) ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการสอนแบบมุ่งเน้นเป้าหมาย เพื่อแก้ไขรูปแบบข้อผิดพลาดที่ฝังแน่น คำแนะนำหลัก ได้แก่ การสอนโครงสร้าง RC ที่ถูกต้องอย่างชัดเจน การแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างตรงจุด และการฝึกฝนที่เน้นความถูกต้องของ subject-verb agreement และโครงสร้างประโยค ซึ่งการแทรกแซงเหล่านี้ อาจช่วยเพิ่มความถูกต้องและความซับซ้อนในการใช้ RC ของผู้เรียน

คำสำคัญ

Relative Clauses, ICNALE, analysis ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศชาวจีน, การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

Introduction

Relative clauses (RCs) are essential tools for post-modification in English, offering a level of explicitness that other post-modification devices cannot match, and effectively reducing cognitive load during language processing (Biber et al., 2011; Parkinson & Musgrave, 2014; Yamashita, 1994). RCs are widely used by both native English speakers and English as a Foreign Language (EFL) learners, with their frequency of use generally increasing as learners' proficiency improves (Deveci & Nunn, 2018; Fox & Thompson, 2007). While RCs enhance communication, their embedded structure and variety of forms make them more complex than simple sentence constructions, presenting particular challenges for EFL learners (Alotaibi, 2016; Yamashita, 1994).

A substantial body of research has explored RC errors made by EFL learners from various linguistic backgrounds, including Mandarin Chinese speakers (Bao, 2015; Lin & Chuang, 2014). In China, students typically begin learning RCs in Grade 8, yet they often struggle with their structure, as evidenced by the high error rates in writing assessments (Bao, 2015). While RCs facilitate communication, their complexity often leads to significant difficulties in mastering their use.

However, as Chang (2004) pointed out, mastering RC formation requires more than knowing which relative pronoun (or adverb) to use. Bao's (2015) study, for example, focused primarily on errors involving relativizer selection, which, while significant, do not fully capture the breadth of challenges students face when producing RCs in writing. These challenges are likely to vary depending on the learner's proficiency level, suggesting a need for more nuanced error analysis (Carlsen, 2012). Carlsen (2012) further emphasized that language proficiency not only affects grammatical accuracy but also influences vocabulary and syntactic complexity. However, Bao (2015) treated all students as a homogeneous group, overlooking how students at different proficiency levels might exhibit distinct error patterns in authentic language use. This concern is consistent with Myles (2002),

who argues that learners' varying command of the target language influences the kinds of structural errors they make, as both cognitive and social factors shape their written output. In addition, much of the existing research has been conducted in decontextualized tasks, such as isolated grammar drills, sentence-completion items, or RC-specific test questions, where learners respond to prompts rather than generate language spontaneously. Such settings, while useful for controlled comparisons, may not fully reflect the complexity of learners' natural written production (Yang, 2020).

To address these gaps, the present study uses a corpus-based approach to analyze RC errors in the writing of Chinese EFL learners. By drawing on the International Corpus Network of Asian Learners of English (ICNALE), this study aims to identify the most common error types and their underlying causes, offering a more accurate representation of learner language across different proficiency levels (Granger, 2003; McEnery et al., 2006). Unlike prior studies that focused narrowly on relativizer misuse, this research extends the scope to include errors related to RC formation, such as omissions, misplacements, and structural issues. This approach is particularly significant because RCs remain a persistent challenge in Chinese EFL writing classrooms, despite years of instruction, and existing findings from controlled tasks may not adequately inform pedagogy. By analyzing a large learner corpus, this study captures spontaneous written production, thereby offering a more reliable picture of learners' actual difficulties. Moreover, this comprehensive approach sets clear standards for identifying errors and avoids the subjectivity often associated with spoken language assessments (McEnery et al., 2006; Thirakunkovit, 2021). By doing so, the study seeks to provide more precise insights into the nature of RC errors and the factors that influence them in written English.

Research Objectives

There are three objectives in this study:

(1) To investigate a comprehensive description of Chinese EFL learners' use of RCs, with particular attention to the selection and application of relativizers.

(2) To identify and categorize the common error types in RC production and analyze their frequencies.

(3) To investigate the differences in the frequency of RC usage and the rate of errors across four proficiency levels.

Literature Review

Relative Clauses

RCs are subordinate clauses that postmodify noun phrases (NPs) and are typically introduced by relativizers such as “who” or “which” (Andrews, 2007; Leech & Svartvik, 2003). According to Biber et al. (1999), RCs consist of three components: the head noun, the relativizer, and the gap. They categorize RCs into Restrictive Relative Clauses (RRCs), which define or limit the head noun (e.g., “The study that was conducted last year...”), and Non-Restrictive Relative Clauses (NRRCs), which add supplementary information and are marked by commas (e.g., “The conference, which was held in London...”). Sentence-relative clauses (SRCs), introduced by Leech and Svartvik (2003), apply to entire propositions rather than individual nouns. These distinctions are directly relevant to learner difficulties, as misuse can obscure meaning and lead to errors (Bao, 2015; Lin & Chuang, 2014).

RCs are especially valuable in academic writing, where they allow for the efficient integration of complex information (Abdolmanafi & Rahmani, 2012). For example, “The research paper, which was published in a prestigious journal, presents groundbreaking findings” not only conveys essential context but also enhances the credibility of the claim. Each element of the RC contributes to meaning; misuse, such as confusing RRCs and NRRCs,

can obscure meaning or cause misinterpretation. Therefore, mastery of RCs is essential for syntactic precision and communicative clarity, particularly in written academic contexts.

A Comparison of English and Chinese RCs

Chinese also features RCs composed of a head noun, a relativizer (“de”), and a gap, similar to English RCs in structure but different in form and positioning. One of the most striking contrasts lies in word order: Chinese RCs are prenominal, or left-branching, meaning the clause precedes the head noun, whereas English RCs are postnominal (Hsiao & Gibson, 2003; Li et al., 2016). Here is an example:

Wo3 mei2you3 ni3 xiang3yao4 de xiao1xi.

I don’t have you want (RC marker) information.

“I don’t have the information that you want.”

These structural contrasts contribute to typical learner errors. The limited relativizer inventory in Chinese, mainly “de”, can lead to confusion in English, where learners must select from a range of relativizers like “who”, “which”, or “that” (Richards, 1971). Additionally, Chinese verbs do not vary according to subject number or person, unlike English, where subject-verb agreement is required (Li & Thompson, 1989). Here is an example:

Ting2 zai4zhe4li de na4xie1 che1 bu2jian4le.

Parked here (RC marker) those cars are gone.

“Those cars which were parked here are gone.”

the verb “ting” remains unchanged regardless of the plural subject “cars”. This often leads to subject-verb disagreement in English writing, such as using “were” with plural subjects. These differences, shaped by L1 structures, are central to understanding the recurring error types in Chinese EFL learners’ use of RCs.

Theoretical Frameworks

The acquisition of English RCs by Chinese learners can be understood through three key theoretical lenses: error sources, developmental processes, and cognitive mechanisms. Error Analysis (EA), as proposed by Corder (1967), frames learner errors not as failures but as indicators of underlying acquisition processes. Corder's distinction between interlingual (L1 transfer) and intralingual (L2 rule-based) errors explains many of the common issues in RC production. Interlingual errors arise when structural differences between Chinese and English, such as left-branching versus right-branching RCs, lead to word order problems or the misplacement of relativizers. Intralingual errors, on the other hand, reflect learners' misapplication of L2 rules, for instance by overgeneralizing "that" to all contexts or omitting required elements like relativizers.

Beyond sources of errors, developmental perspectives highlight interlanguage fossilization, where incorrect forms become resistant to change despite further input (Richards & Schmidt, 2013). In RCs, this may manifest in the persistent misuse of relativizers or rigid word order, often due to repeated use without corrective feedback. Selinker (1972) also notes that overgeneralization, applying an L2 rule too broadly, can lead to errors. For example, learners may use "that" in non-restrictive clauses, where it is grammatically incorrect. These frameworks, taken together, offer a comprehensive understanding of how structural and cognitive factors interact in RC acquisition. They underscore the importance of targeted instruction to address entrenched patterns and refine learners' grammatical accuracy.

Previous Studies

Research on relative clause (RC) errors among EFL learners generally falls into two categories: grammatical structure and the learnability of RCs. Kusdianty (2016) reported high error rates in the use of English relative pronouns among Indonesian learners, attributing them to the lack of equivalent forms in Indonesian.

Erdogan (2005) found that Turkish learners often confused restrictive and non-restrictive RCs, resulting in errors with pronoun choice and comma placement. Alotaibi (2016) observed that Arabic-speaking students struggled with resumptive pronouns and passive forms, reflecting syntactic contrasts between Arabic and English. Abdolmanafi and Rahmani (2012) noted that Persian learners frequently misused relative markers and retained redundant pronouns, linked to Persian's flexible RC structures. Similarly, Termjai (2021) found that Thai EFL learners often omitted commas and showed frequent errors in subject-verb agreement within RCs, indicating a gap in their understanding of restrictive vs. non-restrictive clauses. These findings collectively underscore how diverse L1 structures shape learners' RC acquisition and error patterns, emphasizing the need for language-specific instructional approaches.

For Mandarin Chinese speakers, the structural divergence between Chinese and English RCs has been consistently shown to cause persistent errors. Lin and Chuang (2014) observed frequent omission of relative pronouns and redundancy due to interference from Chinese word order. Bao (2015) emphasized that the absence of articles and clear relativizer distinctions in Chinese leads to confusion in English RC usage. Ping (2022) found that Chinese high school learners had error rates of 60–70% across various relativizers, suggesting both transfer effects and limited grammatical awareness. These findings underscore the need for pedagogical strategies that not only address specific error patterns but also help learners understand the syntactic differences between their L1 and English.

Despite the valuable insights provided by these studies, several limitations remain. Most of the research, particularly those focusing on Chinese native speakers, has been conducted in decontextualized settings. This means that many studies may not fully capture learners' RC errors in spontaneous language use. Furthermore, many studies do not distinguish learners by proficiency level, making it difficult to ascertain how RC errors evolve as learners progress. To address these gaps, this study aims to investigate Chinese EFL learners' RC errors in a contextualized situation, while also differentiating students by proficiency level. Moreover, the study

will explore the underlying causes of these errors and propose pedagogical strategies to improve RC instruction based on a deeper understanding of learners' specific needs.

Methodology

Corpus and Data Preparation

This study draws on data from the ICNALE Written Essays, a subcorpus of the International Corpus Network of Asian Learners of English (ICNALE), which includes argumentative essays written under controlled conditions by college-level EFL learners across Asia (Ishikawa, 2013, 2018). The ICNALE is notable for its standardization of task conditions (topic, time, length), and for categorizing learners based on CEFR-aligned English proficiency levels: A2, B1-1, B1-2, and B2+.

The ICNALE Written Essays module contains 5,600 essays written on two topics: Topic A, "The importance of part-time jobs for college students" and Topic B, "The ban on smoking in restaurants". Each essay is limited to 200-300 words and completed in 20-40 minutes without access to external references.

For this study, only data from the CHN section (Chinese learners) were selected, comprising 800 essays written by 400 participants, evenly distributed between the two assigned topics. These learners were categorized across four CEFR proficiency levels based on their reported standardized test scores and vocabulary size.

The data were grouped by proficiency level and topic, forming eight subgroups. Minor formatting issues, such as paragraph break inconsistencies, were corrected during the cleaning process, while typographical errors were preserved to maintain the authenticity of learner language. Table 1 summarizes the final dataset used for analysis.

Data analysis

All essays were imported into AntConc, where the Concordance Tool was used to filter sentences containing potential relativizers. Since some relativizers (e.g., “that”) serve multiple grammatical roles, all retrieved sentences were manually reviewed to ensure the presence of genuine RCs. Sentences with zero relativizers were also manually identified. After screening, all valid RC sentences were collected for analysis.

RCs were analyzed from two perspectives: (1) types of RCs used and (2) errors in RC usage. Sentences were categorized by English proficiency level (A2, B1-1, B1-2, B2+) and type of relativizer (“that”, “which”, “who”, “whom”, “whose”, “zero relativizer”, “where”, “when”, “why”).

Errors were identified according to the grammatical rules outlined by Biber et al. (1999) and Leech and Svartvik (2003), and grouped into four main categories based on RC components:

1. Head-noun-related errors, involving omitted head nouns or subject-verb disagreement.

Detailed examples for each error category are presented in the Findings section.

Only errors within RCs were considered; errors from main clauses or unrelated lexical issues were excluded.

To ensure reliability, 10% of the data were independently coded by a co-rater with 11 years of teaching experience. Cohen's Kappa showed high inter-rater reliability ($\kappa = .837$, 95% CI [.810, .990], $p < .001$).

Accuracy rates and error frequencies were calculated for each proficiency group. For comparisons across levels, a one-way ANOVA with post-hoc tests was conducted using SPSS. Statistical significance was set at $p < .05$.

Results

Overview of the Data

After data cleaning, a total of 1,729 RCs were identified across 800 essays by Chinese learners in the ICNALE Written Essays corpus. Among them, 222 instances were classified as incorrect based on the grammatical frameworks by Biber et al. (1999) and Leech and Svartvik (2003).

To account for variations in essay length, all frequencies were normalized to a per-500-word basis. The average RC frequency was 4.647 per 500 words, with an average error rate of 0.597 incorrect RCs per 500 words. Tables 2 and 3 show the distribution of RCs and their errors across the four proficiency levels.

Table 2 shows that the frequency of RCs increases with proficiency: learners at the B2+ level produced the highest RC frequency (6.045 per 500 words), while A2 learners used the fewest (3.964).

Table 3 indicates that A2 learners had the highest error frequency (0.752 per 500 words), while B2+ learners had the lowest (0.550), suggesting a slight decrease in errors with increasing proficiency.

Table 2: Numbers and Frequencies of RCs in the CHN Section

Proficiency Level	Raw Number of RCs	Frequency of RCs (per 500 words)
A2	174	3.964
B1-1	997	4.658
B1-2	481	4.746
B2+	77	6.045
Total	1729	4.647

Table 3: Numbers and Frequencies of Errors in the CHN Section

Proficiency Level	Raw Number of Errors	Frequency of Errors (per 500 words)
A2	33	0.752
B1-1	129	0.603
B1-2	53	0.523
B2+	7	0.550
Total	222	0.597

Research Objective 1

To address the first research objective, the frequency and accuracy of RCs with different relativizers were examined across all essays. Frequencies were normalized per 500 words to ensure comparability.

Table 4 presents the raw numbers, proportions, normalized frequencies, error rates, and accuracy rates of nine English relativizers used by Chinese learners. “Which” (33.95%) and “Who” (32.56%) were the most frequent relativizers, while “Whom” (0.23%) was the least frequent. The overall accuracy rate of RC use was 87.16%.

Table 4: *Frequencies and Accuracy Rates of Relativizers*

Relativizer	Raw number	Proportion	RCs per 500 words	Errors per 500 words	Accuracy Rate
Which	587	33.95%	1.578	0.255	83.82%
Who	563	32.56%	1.513	0.175	88.45%
Whom	4	0.23%	0.011	0.003	75.00%
Whose	20	1.16%	0.054	0.003	95.00%
That	260	15.04%	0.699	0.121	82.69%
Zero	176	10.18%	0.473	0.000	100.00%
Where	91	5.26%	0.245	0.030	87.91%
When	8	0.46%	0.022	0.000	100.00%
Why	20	1.16%	0.054	0.011	80.00%
Total	1729	100.00%	4.647	0.597	87.16%

These results suggest that Chinese learners demonstrated higher accuracy with certain relativizers such as “Zero”, “When”, and “Whose”, while encountering greater difficulties with “Whom”, “Why”, “That”, and “Which”.

Research Objective 2

Research Objective 2 aims to identify the common types and frequencies of errors that Chinese EFL learners made. A total of 222 errors were identified in the CHN section of the ICNALE Written Essays. These errors were classified into four main categories: head-noun-related errors, relativizer-related errors, gap-related errors, and sentence-structure-related errors. Each category was further divided into ten specific error types. Table 5 presents the raw counts and normalized frequencies per 500 words.

Table 5: Detailed Error Classification and Frequencies

Category and Subtype	Raw Number	Frequency (per 500 words)
Head-noun-related error	71	0.188
Lack of head noun	4	0.011
Subject-verb disagreement	67	0.180
Relativizer-related error	68	0.185
Repetitive use of relativizer	2	0.005
Missing relativizer	32	0.086
Wrong relativizer	34	0.091
Gap-related error	5	0.013
No gap in clause	5	0.013
Sentence-structure-related error	78	0.210
Improper use of RC	21	0.056
Lack of RC	1	0.003
Misuse of RRC and NRRC	35	0.094
Wrong sentence structure in clause	21	0.056
Total	222	0.597

(S2: B2+) And when we find out that the rest 1/4 is * who that smokes... (A head noun should be added at the place of the * symbol, such as “people”. The error in “that” will be discussed in another type of error)

2) Subject-verb disagreement: The verb does not agree with the head noun.

(S3: A2) So some special places which is for smoking must be built in the restaurant. (The underlined part should be “are”)

(S4: B1-2) The offensive smell fills the restaurant, which affect people’s appetite. (The underlined part should be “affects”).

(2) Relativizer-related error

1) Repetitive use of relativizer: Two relativizers are used simultaneously.

(S5: B1-2) I think one of the reasons that why there are so many people being addicted to smoking is people's following the examples of each other. (The underlined part should be deleted.)

(S6: B2+) And when we find out that the rest 1/4 is (people) who that smokes, we have to acknowledge the dangerous situation... (The underlined part should be deleted.)

2) Missing relativizer: A necessary relativizer is absent when it is required in the RC.

(S7: A2) If you can't quit smoking, you should find a place * belongs to you for smoking. (A relativizer should be added at the place of the * symbol, such as "that".)

(S8: B1-1) Many students * have a part-time job get a lot of experience form it and they find a good job later. (A relativizer "who" should be added at the place of the * symbol.)

3) Wrong relativizer: An inappropriate relativizer is used.

(S9: B1-1) They will get other skills what the same old person doesn't know by the day past. (The underlined part should be "that".)

(3) Gap-related error

1) No gap in clause: The RC lacks a necessary gap.

(S10: B1-1) What is more, smoke can cause all kinds of disease that it may make a man die. (The underlined part should be deleted.)

(S11: B1-2) During the process that we try it, a new skill will be owned by us. (The underlined part should be deleted.)

(4) Sentence-structure-related error

1) Improper use of RC: An RC is wrongly used in a context that requires another structure.

(S12: A2) Some people agree with the idea of topic A, which part-time job is very good for college students. (The underlined part should be “that”.)

(S13: B1-1) Smoking, a heavy topic, which is always accompanied with sad stories. (The underlined part should be deleted.)

2) Lack of RC: An RC should be used, but it is not used.

(S14: B1-2)² On the other hands doing a part-time job can bring some money which will decrease the payment of the parents, it is significant for students who was bore in poverty family. (The underlined part should be “which”.)

3) Misuse of RRC and NRRC: Confusion between RRCs and NRRCs

(S15: A2) Not only are more people join the smoking family, but the number of people, who are smoked, is rising rapidly. (The underlined comma should be deleted.)

(S16: B1-1) Smoking in public places can lead to more people begin to smoke especially young people * which is bad for our society. (A comma should be added at the place of the * symbol.)

4) Wrong sentence structure in clause: The structure within the RC is grammatically incorrect.

(S17: A2) So, they can take a part-time job, from which * improve their ability and accumulate experience. (A subject of the clause should be added at the place of the * symbol, such as “they”.)

(S18: B1-1) First, it do harm to anyone who * around you. (A verb of the clause should be added at the place of the * symbol, such as “is”.)

Research Objective 3

Research Question 3 examines whether there is a difference in the frequency of RC usage and error rates across the four proficiency levels. To address this question, statistical analysis was performed using SPSS, with individual data normalized to a per-500-word scale for each essay.

In order to investigate the relationship between frequency of RC usage and student's proficiency level, a one-way ANOVA was applied. The means and the standard deviations are presented in Table 6.

Table 6: Descriptive Statistics for Frequency of RC Usage

Proficiency Level	M	SD
A2	3.98	2.11
B1-1	4.60	2.54
B1-2	4.75	2.8
B2+	5.88	3.34

The ANOVA was not significant at the 0.05 level, $F(3, 396) = 2.42, p = 0.101 > 0.05$, indicating that the frequency of RC usage did not vary significantly across proficiency levels.

The error rate for RC usage was calculated as the ratio of error frequency to the frequency of RC usage. However, 14 students did not employ RCs in their essays, rendering their error rates unidentifiable. Consequently, the valid sample size was $N = 386$, distributed across the following groups: A2 ($N = 49$), B1-1 ($N = 224$), B1-2 ($N = 101$), and B2+ ($N = 12$).

A one-way ANOVA was also employed to evaluate the relationship between error rate and student's proficiency level. The means and the standard deviations are presented in Table 7.

Table 7: Descriptive Statistics for Error Rate

Proficiency Level	M	SD
A2	0.19	0.30
B1-1	0.14	0.22
B1-2	0.10	0.18
B2+	0.07	0.10

The ANOVA was not significant at the 0.05 level, $F(3, 382) = 2.42$, $p = 0.065 > 0.05$, suggesting no statistically significant differences in error rates among proficiency levels.

Although the ANOVA results did not reach statistical significance, the descriptive statistics reveal a clear trend: as proficiency level increased, learners tended to employ RCs more frequently and with fewer errors. Specifically, A2 learners showed the lowest frequency of RCs but the highest error rate, whereas B2+ learners produced RCs most frequently and with the fewest errors. This suggests a developmental pattern in RC usage that aligns with general expectations of proficiency growth. However, the small sample size in the B2+ group ($N = 12$) may have reduced the statistical power of the analysis. Future research with a more balanced distribution of proficiency levels could further examine this tendency.

Conclusion

This study investigated the use and accuracy of English RCs among Chinese EFL learners based on the ICNALE Written Essays corpus. Three research objectives guided the analysis: examining RC usage across relativizers, identifying common RC error types, and exploring proficiency-level differences in RC frequency and accuracy.

The results revealed that learners produced a total of 1,729 RCs across all proficiency levels, with an overall accuracy rate of 87.16%. The relativizers “zero” and “where” showed the highest accuracy, while “whom” and “why” were among the least accurate. A total of 222 RC-related errors were identified and classified into

four main categories: head-noun-related errors, relativizer-related errors, gap-related errors, and sentence-structure-related errors. The most common specific error types were subject-verb disagreement, wrong relativizer, misuse of RRC and NRRC, and missing relativizer.

Statistical analysis revealed no significant differences in RC usage or error rates across proficiency levels, though a downward trend in error rates was observed with increasing proficiency. These findings suggest that while learners gain stability in RC usage over time, accuracy does not always improve proportionally, possibly due to fossilization and avoidance strategies.

Discussion

Interpretation of Findings

The comparatively high accuracy rate in this study, in contrast to previous research using decontextualized tasks (e.g., Bao, 2015; Ping, 2022), highlights the influence of task type on learner performance. Whereas earlier studies often required learners to complete controlled RC-specific items, the ICNALE corpus captured learners' spontaneous production in argumentative essays. This contextualized setting allowed learners to self-select simpler structures, possibly leading to a higher apparent accuracy—a phenomenon related to avoidance strategies (Ellis, 1994).

The ranking of relativizer accuracy also deviates from prior research. For example, while “why” and “when” had high accuracy in some previous studies, this study found “zero” and “where” to be more accurately used. These discrepancies reflect the different linguistic and cognitive demands posed by contextualized versus decontextualized tasks and underscore the importance of authentic writing contexts in studying interlanguage development.

Error analysis confirmed the strong influence of L1 transfer, particularly with respect to subject-verb agreement (which is absent in Chinese), the overuse or misuse of relativizers (due to the singular Chinese marker “de”), and confusion between RRCs and NRRCs (possibly due to the absence of commas in Chinese RCs).

The persistence of these errors across proficiency levels suggests that some may be fossilized, especially in light of the limited improvement observed in more advanced learners.

Implications of the Study

These findings carry practical implications for language instruction. First, teaching should prioritize commonly recurring RC errors, such as subject-verb disagreement and inappropriate relativizer use. Exercises should focus on syntactic elements that contrast sharply with Chinese, such as restrictive/non-restrictive distinctions and proper relativizer selection.

Second, instruction should be contextualized rather than isolated. Grammar exercises embedded in authentic writing tasks are more likely to reflect learners' actual performance and highlight avoidance patterns that might not emerge in decontextualized settings. Teachers should also be aware of fossilized patterns and respond with immediate corrective feedback and targeted intervention.

For learners, the study provides insight into how Chinese linguistic features may hinder English RC acquisition and encourages them to consciously monitor and address fossilized errors in their writing.

For researchers, this study demonstrates the value of corpus-based analysis in examining RC development. The findings reaffirm the role of L1 transfer and avoidance strategies in shaping learner output. They also raise questions about the plateauing of RC accuracy at intermediate proficiency levels and the need to explore fossilization in greater depth.

Limitations and Recommendations for Future Research

Despite its strengths, this study has several limitations. The participant sample was unevenly distributed across proficiency levels, with a heavy concentration at B1-1 and very few learners at B2+, possibly affecting the robustness of comparative analysis.

Furthermore, only written data were analyzed; learners' spoken RC usage remains unexplored.

Another limitation lies in the scope of RC types and relativizers analyzed. Since these were not pre-controlled and the data came from a specific corpus, the findings cannot be generalized to all learner populations. However, this design was intentional: the use of a contextualized task allowed learners to freely employ RCs, thereby reflecting more authentic and less constrained language use. This contextualized perspective, while less generalizable, offers unique insights that decontextualized tasks cannot capture.

Future research should aim to balance proficiency-level samples and include oral production data to gain a more comprehensive view of RC acquisition. In addition, more controllable designs, perhaps combining contextualized and decontextualized tasks, can generate findings that are both universal and reflect natural learner performance. Longitudinal studies could also help track changes in RC usage and accuracy over time, providing deeper insight into learner development and fossilization.

Note

1. S1 means Sentence 1. A2 shows the proficiency level of the student who wrote this sentence. The proficiency levels include A2, B1-1, B1-2, and B2+. The same convention applies throughout the examples from ICNALE.
2. This case is classified as Lack of RC because the learner appeared to intend a relative clause. Although both "revising it to an NRRC" and "dividing it into two independent sentences" would be grammatically acceptable revisions, the analysis adopts the former option for consistency.

References

- Abdolmanafi, S. J., & Rahmani, Z. (2012). An investigation of the learnability of relative clauses by EFL learners. *World Journal of English Language*, 2(3), 29–37.
- Alotaibi, A. M. (2016). Examining the learnability of English relative clauses: Evidence from Kuwaiti EFL learners. *English Language Teaching*, 9(2), 57–65.
- Andrews, A. D. (2007). Relative clauses. In T. Shopen (Ed.), *Language typology and syntactic description. Vol. 2, Complex constructions* (2nd ed). (pp. 206–236). Cambridge University Press.
- Bao, X. (2015). Senior high school students' errors on the use of relative words. *English Language Teaching*, 8(3), 137–154.
- Biber, D., Gray, B., & Poonpon, K. (2011). Should we use characteristics of conversation to measure grammatical complexity in L2 writing development? *TESOL Quarterly*, 45(1), 5–35.
- Biber, D., Johansson, S., Leech, G., Conrad, S., Finegan, E., & Quirk, R. (1999). *Longman grammar of spoken and written English*. Longman.
- Carlsen, C. (2012). Proficiency level—a fuzzy variable in computer learner corpora. *Applied Linguistics*, 33(2), 161–183.
- Chang, J. (2004). *Examining models of second language knowledge with specific reference to relative clauses: A model – comparison approach* [Doctoral dissertation, Teachers College, Columbia University].
- Corder, S. P. (1967). The significance of learner's errors. *IRAL – International Review of Applied Linguistics in Language Teaching*, 5(4), 161–170.

- Deveci, T., & Nunn, R. (2018). The use of relative clauses in humanities and social sciences research articles: A case study. *Linguistics and Literature Studies*, 6(1), 17–26.
- Ellis, R. (1994). *The study of second language acquisition*. Oxford University Press.
- Erdogan, A. G. V. (2005). Use of English relative clauses by Turkish learners: A study of errors. *Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 3(2), 22–28.
- Fox, B. A., & Thompson, S. A. (2007). Relative clauses in English conversation: Relativizers, frequency, and the notion of construction. *Studies in Language*, 31(2), 293–326.
- Granger, S. (2003). The international corpus of learner English: a new resource for foreign language learning and teaching and second language acquisition research. *TESOL Quarterly*, 37(3), 538–546.
- Hsiao, F., & Gibson, E. (2003). Processing relative clauses in Chinese. *Cognition*, 90(1), 3–27.
- Ishikawa, S. (2013). The ICNALE and sophisticated contrastive interlanguage analysis of Asian learners of English. *Learner corpus studies in Asia and the world*, 1(1), 91–118.
- Ishikawa, S. (2018). The ICNALE edited essays; A dataset for analysis of L2 English learner essays based on a new integrative viewpoint. *English Corpus Studies*, 25, 117–130.
- Kusdianty, S. R. (2016). The analysis of students' error in using relative clause. *Indonesian EFL Journal*, 2(1), 60–70.
- Leech, G., & Svartvik, J. (2003). *A communicative grammar of English* (3rd ed.). Routledge.
- Li, C. N., & Thompson, S. A. (1989). *Mandarin Chinese: A functional reference grammar*. University of California Press.

- Li, Q., Guo, X., Yao, Y., & Müller, N. (2016). Relative clause preference in learners of Chinese as a second language. *Chinese Journal of Applied Linguistics*, 39(2), 199–214.
- Lin, C. Y., & Chuang, S. Y. (2014). Taiwanese EFL learners' English relative clauses learning. *International Journal of English Linguistics*, 4(4), 99–106.
- McEnery, T., Xiao, R., & Tono, Y. (2006). *Corpus – based language studies: An advanced resource book*. Routledge.
- Myles, J. (2002). Second language writing and research: The writing process and error analysis in student texts. *Tesl-ej*, 6(2), 1–20.
- Parkinson, J., & Musgrave, J. (2014). Development of noun phrase complexity in the writing of English for academic purposes students. *Journal of English for Academic Purposes*, 14, 48–59.
- Ping, W. (2022). The analysis of Chinese intermediate students' error in using relative clauses. *Frontiers in Educational Research*, 5(3), 73–78.
- Richards, J. (1971). *Error analysis and second language strategies* (Report No. ED048579). ERIC. relativizers <https://eric.ed.gov/?id=ED048579>
- Richards, J. C., & Schmidt, R. W. (2013). *Longman dictionary of language teaching and applied linguistics*. Routledge.
- Selinker, L. (1972). Interlanguage. *IRAL: International Review of Applied Linguistics in Language Teaching*, 10(1–4), 209–232.
- Termjai M. (2021). Error analysis of English relative clauses in argumentative essays written by Thai EFL learners. *Journal of Humanities, Naresuan University*, 18(3), 87–105.
- Thirakunkovit S. (2021). *An introduction to corpus linguistics: The use of corpora for English language teaching and learning*. Printery.

Word-Order Errors in Thai Sentences Produced by the Hosts of the YouTube Channel 컬렌 Cullen HateBerry¹

*Yingyot Kanchina and Nutch Buangam
Faculty of Liberal Arts, Mahidol University*

Received: September 3, 2025

Revised: December 18, 2025

Accepted: January 14, 2026

Abstract

This study investigates word-order errors in Thai sentences produced by the hosts of the YouTube channel 컬렌 Cullen HateBerry. Data were collected from the ten most-viewed video clips on the channel. The analysis identified errors at two levels. At the phrase level, errors were found in the ordering of modifiers. The most frequent errors involved the placement of adverbs, followed by errors in the ordering of adjectives. The least frequent errors occurred in possessive phrases. At the sentence level, errors were observed in the ordering of verbs and objects. These patterns indicate the influence of the hosts' native language, Korean.

Keywords

word order, syntax, Thai as a Foreign Language, influence of native language, YouTube Channel 컬렌 Cullen HateBerry

¹ This research is conducted as a part of the course LATH 401, Seminar on Thai Language and Literature.

ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในประโยคภาษาไทย ของผู้ดำเนินรายการในช่องยูทูป 컬렌 Cullen HateBerry¹

ยิ่งยศ กันจินะ และ ณัชชา บัวงาม
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มุ่งวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error) ด้านการลำดับคำในประโยคภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการในช่องยูทูป 컬렌 Cullen HateBerry โดยเก็บข้อมูลจากคลิปวิดีโอที่มียอดผู้เข้าชมมากที่สุด 10 อันดับแรก ผลการศึกษาแสดงให้เห็นข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำใน 2 ระดับ ระดับแรกคือข้อผิดพลาดระดับวลี แบ่งเป็นข้อผิดพลาดด้านการลำดับส่วนขยายโดยพบว่าข้อผิดพลาดที่ปรากฏมากที่สุด ได้แก่ ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำวิเศษณ์ขยายคำกริยา รองลงมาคือข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำคุณศัพท์ขยายคำนาม ส่วนข้อผิดพลาดที่ปรากฏน้อยที่สุดคือข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในวลีแสดงความเป็นเจ้าของ ระดับที่สองเป็นข้อผิดพลาดระดับประโยคโดยพบข้อผิดพลาดด้านการลำดับกริยาและกรรม ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากอิทธิพลของภาษาเกาหลีซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้ดำเนินรายการ

¹ งานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งในรายวิชา ศศภท 401 สัมมนาภาษาและวรรณกรรมไทย

คำสำคัญ

การลำดับคำ, วากยสัมพันธ์, ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ,
อิทธิพลของภาษาแม่, ซ็องยูทูป 쑤 쥘 Cullen HateBerry

บทนำ

ภาษาไทยไม่ได้เป็นเพียงภาษาหลักที่ใช้สื่อสารโดยคนไทยเท่านั้น แต่ยังเป็นภาษาหนึ่งที่ชาวต่างชาติสนใจศึกษาในฐานะภาษาต่างประเทศ (Kanchina, 2017, 2019; Wareenil, 2017) ในประเทศไทยมีงานวิจัยที่ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทยของชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศทั้งในระดับเสียง คำ ประโยค ไวยากรณ์ และวัจนปฏิบัติ ยกตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ Permkesorn (2008) ที่ศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยพบว่าปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนคือปัญหาการออกเสียงสระ และพยัญชนะ การใช้คำผิดความหมาย และการใช้โครงสร้างของประโยค ซึ่งเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่เข้ามาแทรกแซงและเกิดจากพฤติกรรม การเรียนภาษาไทยของนักศึกษาต่างประเทศโดยทั่วไป ส่วนงานวิจัยของ Bumrungsuk (2011) ที่ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาชาวเกาหลี พบว่าข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือการใช้คำ ไม่ตรงตามความหมาย รองลงมาคือข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ ส่วนข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการเรียงประโยค เช่น “ช่วงนี้คนเกาหลีไปเที่ยวที่ประเทศไทยที่สุดมาก”

ข้อผิดพลาด (Error) ในเชิงการสื่อสารภาษาต่างประเทศหมายถึง การที่ผู้พูดภาษาต่างประเทศสื่อสารภาษาเป้าหมายผิดพลาดหรือไม่เป็นไปตามกฎไวยากรณ์ของภาษาเป้าหมายนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง การใช้คำศัพท์ การลำดับคำในประโยค และการใช้ภาษาที่ไม่สัมพันธ์กับ บริบท (Sompong, 2014) ทั้งนี้ปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดดังกล่าว คืออิทธิพลของภาษาแม่ของผู้พูดภาษาต่างประเทศ (Kanchina, 2019)

ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการสื่อสารภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศเป็นประเด็นที่นักวิจัยให้ความสนใจหลายแง่มุม เช่น

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในระดับการออกเสียง (Permkesorn, 2008) ระดับคำ (Bumrungsuk, 2011; Permkesorn, 2008; Suksawat et al., 2024) ระดับประโยค (Bumrungsuk, 2011) และระดับวัจนปฏิบัติ (Kanchina, 2017, 2019) อย่างไรก็ตามในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในประโยคภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการในช่องยูทูบ **컬렌 Cullen HateBerry** ซึ่งมีผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีสองคน ได้แก่ คัลแลน และจอง ทั้งสองคนดำเนินรายการด้วยภาษาไทย คัลแลนมีชื่อจริงว่า พัก กิตติก มีอาชีพเป็นโปรดิวเซอร์เพลง EDM ภายใต้ชื่อวง "Hateberry" และเป็นดีเจที่ บาร์ K Bomb ส่วน จอง มีชื่อจริงว่า จอง คยองแท เป็นนักธุรกิจ ทั้งสองคนมาจากสาธารณรัฐเกาหลี เข้ามาทำงานในประเทศไทย ต่อมาได้ร่วมกันผลิตรายการท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ในประเทศไทยนำเสนอผ่านช่องยูทูบ **컬렌 Cullen HateBerry** จนเป็นที่รู้จักในปัจจุบัน (Komchadluek, 2025) รายการดังกล่าวได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก สังเกตได้จากจำนวนผู้เข้าชมมากกว่า 6-7 ล้านครั้งต่อคลิป (ดูจำนวนครั้งในการเข้าชมของแต่ละคลิปในหัวข้อ 6.1 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา) และมีจำนวนผู้ติดตามช่องมากกว่า 2.99 ล้านคน (ข้อมูล ณ วันที่ 21 สิงหาคม 2568) ผู้วิจัยเห็นว่านอกจากเนื้อหาของรายการที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่นำเสนอผ่านมุมมองของชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยแล้ว ยังมีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการทั้งสองคนโดยพบว่าผู้ดำเนินรายการทั้งสองคนข้างต้นใช้ประโยคภาษาไทยที่มีการเรียงลำดับคำตามลักษณะทางไวยากรณ์ของภาษาเกาหลีปนอยู่ด้วย ยกตัวอย่างเช่น

“พวกเรารถใหญ่มาก” (Park, 2024)

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้ดำเนินรายการเรียงลำดับคำแสดงความเป็นเจ้าของผิดพลาดเนื่องจากโครงสร้างการแสดงความเป็นเจ้าของในภาษาไทยนั้นคำแสดงความเป็นเจ้าของจะวางด้านหลังของสิ่งที่ต้องการ

แสดงความเป็นเจ้าของ ลักษณะดังกล่าวแตกต่างจากโครงสร้างการแสดงความเป็นเจ้าของในภาษาเกาหลีที่มีโครงสร้างแบบ เจ้าของ + 의 + สิ่งของ แต่หากจะพูดว่า “ของพวกเรา” สามารถใช้ 우리 ที่แปลว่า “พวกเรา” ตามด้วยสิ่งของ ดังนั้นคำว่า “รถพวกเรา” ในภาษาเกาหลีจึงเขียนว่า 우리+차 เมื่อแปลเป็นภาษาไทยจึงแปลว่า พวกเรา รถ หากแก้ไขให้เป็นประโยคภาษาไทยที่ถูกต้องจะได้ดังนี้ “รถพวกเราใหญ่มาก”

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยเห็นว่าการใช้ภาษาไทยโดยเฉพาะด้านการลำดับคำของผู้ดำเนินรายการในช่องยูทูบ 컬렌 Cullen HateBerry มีลักษณะที่น่าสนใจ จึงมุ่งวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำเพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะของข้อผิดพลาดดังกล่าวซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยของผู้พูดชาวต่างชาติต่อไปได้

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในประโยคภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการในช่องยูทูบ 컬렌 Cullen HateBerry

บททวนวรรณกรรม

เนื่องจากการวิจัยนี้มุ่งศึกษาข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในการสื่อสารภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการในช่องยูทูบ 컬렌 Cullen HateBerry (ซึ่งในบทความนี้จะเรียกว่า ผู้พูด) เพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะของข้อผิดพลาดและอิทธิพลของภาษาเกาหลีซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้ดำเนินรายการในช่องยูทูบดังกล่าว ผู้วิจัยจึงทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของภาษาแม่ของผู้พูดชาวต่างชาติรวมถึงผู้พูดภาษาไทยชาวเกาหลีที่ส่งผลต่อการสื่อสารภาษาไทยทั้งในระดับเสียง คำ ประโยค ไวยากรณ์และวัจนปฏิบัติ

เพื่อให้เห็นแนวทางของการศึกษาและนำมาใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์
ในงานวิจัยนี้ต่อไป

งานวิจัยเรื่องแรกครอบคลุมการวิเคราะห์ทั้งระดับเสียง คำและ
ประโยคของผู้เรียนภาษาไทยชาวจีนโดย Permkesorn (2008) ได้ศึกษา
ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ โดยใช้กรอบแนวคิดสัทวิทยา อรรถศาสตร์ และ
วากยสัมพันธ์ มาใช้ในการวิเคราะห์ งานวิจัยดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา
ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน
คือ ปัญหาการออกเสียงสระและพยัญชนะ การใช้คำผิดความหมาย และ
การใช้โครงสร้างประโยคซึ่งเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่เข้ามาแทรกแซง
และเกิดจากพฤติกรรมการเรียนภาษาไทยของนักศึกษาต่างประเทศโดยทั่วไป
ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนในด้าน
การออกเสียง การใช้คำ และการสร้างประโยคที่บกพร่องอันเป็นผลมาจาก
การแทรกแซงของภาษาแม่ที่มีความแตกต่างจากภาษาไทยทั้งในเรื่องของ
การออกเสียง การใช้คำ และการสร้างประโยค

งานวิจัยเรื่องต่อมาเน้นวิเคราะห์การใช้คำของผู้เรียนภาษาไทยชาว
จีนโดย Suksawat et al. (2024) ได้ศึกษาการใช้คำกริยาอาตนในภาษาไทย
ของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏลำปาง โดยใช้ทฤษฎีเกี่ยวกับความหมายของคำมาช่วยวิเคราะห์
ผลการวิจัยพบว่า การใช้คำอาตนกริยาในภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่ใช้
ถูกต้องทั้งหมด ได้แก่ คำอาตนกริยาที่เกี่ยวกับร่างกาย และคำอาตนกริยา
ที่ใช้ผิดทั้งหมด คือ คำอาตนกริยาคำว่า “ทิม-แทง” สาเหตุที่นักศึกษาจีน
เลือกใช้คำอาตนกริยาในภาษาไทยผิด เกิดจากการแทรกแซงและการแทนที่
จากภาษาแม่ของผู้เรียน จากผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพล
ของภาษาแม่ของผู้เรียนที่เข้ามาแทรกแซงส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาด

ในการเรียนภาษาไทยในเรื่องการเลือกใช้คำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Permkesorn (2008) และ Bumrungsuk (2011) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำ และมีผลการวิจัยที่สะท้อนให้เห็นว่าภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ ส่วนงานวิจัยของ Wongwaropakorn, (2019) ได้ศึกษาข้อพึงระมัดระวังในการใช้โครงสร้างคำภาษาจีนประเภท “Liheci” สำหรับผู้เรียนและผู้สอนชาวไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความแตกต่างทางวากยสัมพันธ์ ระหว่างภาษาไทยและภาษาจีน ที่ส่งผลให้ผู้เรียนชาวไทยใช้โครงสร้างคำภาษาจีนประเภท “Liheci” ผิดพลาด โดยใช้กรอบแนวคิดเรื่องวากยสัมพันธ์มาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลของ ภาษาไทยที่เป็นภาษาแม่ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดดังกล่าว ได้แก่ ความแตกต่างระหว่างไวยากรณ์ภาษาไทยและภาษาจีน ความแตกต่างของ ตำแหน่งคำช่วยในภาษาไทยกับภาษาจีน ความแตกต่างเรื่องตำแหน่งของคำ เสริมความหมายในภาษาจีนและคำบอกสภาพในภาษาไทย และ ความแตกต่างของการซ้ำคำกริยาในภาษาไทยและภาษาจีน

นอกเหนือจากการศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีน ในระดับเสียง คำ ประโยคแล้วยังมีการศึกษาในระดับเหนือประโยคขึ้นไป ได้แก่ งานวิจัยของ Kanchina (2019) ที่ได้ศึกษาวัจนกรรมการขอร้อง ของผู้พูดชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองโดยพบว่ากลุ่มข้อมูลทั้งสองกลุ่มใช้โครงสร้างการขอร้องหลักทั้ง 10 ประเภทเหมือนกัน ได้แก่ (1) HA only (2) SM only (3) HA+HA (4) HA+SM (5) SM+HA (6) HA+HA+SM (7) HA+SM+HA (8) SM+HA+SM (9) SM+HA+HA และ (10) Multiple HA and Multiple SM ด้านกลวิธีการขอร้อง พบว่า กลุ่มข้อมูลทั้งสองกลุ่มใช้วัจนกรรมการขอร้องเป็นไปตามระดับความ ตรงไปตรงมาของการขอร้อง 5 ระดับ ได้แก่ (1) กลวิธีแบบตรงไปตรงมา (2) กลวิธีแบบอ้อมอย่างเป็นแบบแผน (3) กลวิธีแบบผสม (4) กลวิธีแบบอ้อม อย่างไม่เป็นแบบแผน และ (5) กลวิธีแบบยับยั้งเจตนา ส่วนการปรับแต่ง

การขอร้องนั้นพบว่า ผู้พูดชาวจีนมีความสามารถในการปรับแต่งการขอร้องด้วยการปรับแต่งภายนอกและการปรับแต่งภายในส่วนใหญ่ ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ทั้งนี้การปรับแต่งภายนอกที่กลุ่มข้อมูลทั้งสองกลุ่มเลือกใช้มากที่สุดคือ Alerter และ Grounder ส่วนการปรับแต่งภายในที่ปรากฏในความถี่สูงสุดคือ Understater ลักษณะของการขอร้องที่เป็นลักษณะร่วมระหว่างผู้พูดชาวจีนและผู้พูดชาวไทยชี้ให้เห็นว่าผู้พูดชาวจีนมีสมัตถิยะวัจนปฏิบัติมากพอที่จะนำมาใช้ในการสื่อวัจนกรรมขอร้องในภาษาไทย อย่างไรก็ตาม ผู้พูดชาวจีนยังขาดความสามารถที่จะสื่อวัจนกรรมดังกล่าวด้วยโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องที่ซับซ้อน นอกจากนี้ประเภของการปรับแต่งการขอร้องซึ่งพบเฉพาะในข้อมูลของผู้พูดชาวจีนแสดงให้เห็นถึงลักษณะทางอันตรายภาษา ทั้งนี้ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เสนอให้มีการสอนลักษณะของการขอร้องที่เป็นลักษณะเฉพาะของเจ้าของภาษาไทยในห้องเรียนโดยตรง เนื่องจากการที่ผู้พูดชาวจีนเดินทางมาเรียนภาษาไทยในประเทศไทยเพียงอย่างเดียวนั้นอาจไม่ส่งผลต่อพัฒนาการทางสมัตถิยะวัจนปฏิบัติมากนัก นอกจากนี้การสอนลักษณะของการขอร้องดังกล่าวยังจะช่วยให้ผู้เรียนรู้จักลักษณะของการขอร้องมากยิ่งขึ้นซึ่งน่าจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความตระหนักรู้ด้านวัจนปฏิบัติและการขอร้องในภาษาไทยมากตามไปด้วย

ในส่วนถัดไปจะกล่าวถึงงานวิจัยที่มุ่งศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเกาหลี งานวิจัยเรื่องแรกเป็นงานวิจัยของ Chitprasong and Klinnamhom (2021) ที่ศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ผลการศึกษาแสดงให้เห็นข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทย 3 ลักษณะ ได้แก่ ข้อบกพร่องด้านการออกเสียงซึ่งเรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อบกพร่องด้านการออกเสียงวรรณยุกต์ การออกเสียงสระ และการออกเสียงพยัญชนะ ข้อบกพร่องด้านการใช้คำซึ่งเรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การใช้คำลักษณนาม ไม่ถูกต้องและการใช้คำผิดความหมาย ประการสุดท้ายคือข้อบกพร่องด้าน

ไวยากรณ์ซึ่งเรียงจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น การขาดคำที่จำเป็น และการเรียงลำดับคำทั้งนี้ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยคือการแทรกแซงจากภาษาแม่และความไม่สมบูรณ์ด้านพัฒนาการทางภาษาของผู้พูดชาวเกาหลี ส่วน Bumrungsuk (2011) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนในระดับมหาวิทยาลัยด้วยกรอบแนวคิดอรรถศาสตร์และวากยสัมพันธ์ มาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดที่ปรากฏมากที่สุดคือการใช้คำไม่ตรงตามความหมาย รองลงมาคือข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ ส่วนข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการเรียงประโยค งานวิจัยเรื่องต่อมาเป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบวากยสัมพันธ์ระหว่างภาษาไทยและภาษาเกาหลี: กรณีศึกษาความผิดการเรียนรู้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีและการเรียนภาษาเกาหลีของนักศึกษาไทยของ Jung (2011) ผลการศึกษาแสดงให้เห็นข้อผิดพลาดที่เกิดในระดับคำของนักศึกษาเกาหลีซึ่งมีอัตราใกล้เคียงกับข้อผิดพลาดที่เกิดในระบบโครงสร้าง ทั้งนี้ผู้วิจัยสรุปว่าข้อผิดพลาดที่เกิดในระดับคำเกิดจากความไม่เข้าใจภาษาที่เรียนหรือการแทรกแซงทางภาษาแม่ ดังนั้นควรจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกันหรือใช้ผิดกันบ่อย ๆ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกวิธีการใช้คำเหล่านั้นให้ถูกต้องและเหมาะสม งานวิจัยเรื่องสุดท้ายเป็นงานวิจัยของ Chimprasoet (n.d.) ศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการทางช่องยูทูป 켈렌 Cullen HateBerry โดยใช้แนวคิดการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ผลการศึกษพบข้อผิดพลาดสี่ด้านเรียงลำดับความถี่จากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อผิดพลาดด้านความหมาย (Semantic errors) ข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ (Syntactic errors) ข้อผิดพลาดด้านวิทยาหน่วยเสียง (Phonological errors) และข้อผิดพลาดด้านวัจนปฏิบัติ (Pragmatic errors)

งานวิจัยที่ยกมาข้างต้นแสดงให้เห็นข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของชาวต่างชาติรวมถึงผู้พูดภาษาไทยชาวเกาหลีซึ่งข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดขึ้นในหลายระดับไม่ว่าจะเป็นระดับเสียง ระดับคำ ระดับประโยคและระดับวัจนปฏิบัติโดยงานวิจัยดังกล่าวต่างสรุปว่าปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของผู้พูดภาษาไทยชาวต่างชาติคืออิทธิพลจากภาษาแม่ ดังนั้นหากผู้สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศและผู้เรียนชาวต่างชาติเข้าใจลักษณะที่อาจจะก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยก็จะช่วยให้ผู้สอนสามารถวางแผนการสอนเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดเหล่านั้นให้แก่ผู้เรียนรวมถึงตัวผู้เรียนก็ตระหนักรู้ถึงข้อผิดพลาดดังกล่าวและสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยของตนเองได้ อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในประโยคภาษาไทยของผู้พูดภาษาไทยชาวเกาหลี ซึ่งเป็นผู้ดำเนินรายการในช่องยูทูบ 컬เลน Cullen HateBerry เพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะของข้อผิดพลาดดังกล่าวอันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยของผู้พูดชาวต่างชาติในด้านนี้ต่อไป

แนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

แนวคิดในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

งานวิจัยนี้ใช้แนวคิดการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ตามแนวคิดของ Dulay et al. (as cited in Chitprasong and Klinnamhom, 2021) โดยจำแนกข้อผิดพลาดเป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1) ข้อผิดพลาดด้านระบบเสียง (Phonology) ซึ่งระบบเสียงภาษาไทยประกอบด้วยหน่วยเสียงหลัก 3 หน่วย ได้แก่ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 2) ข้อผิดพลาดด้านความหมายและคำ (Semantics and lexicon) ประกอบด้วยการใช้คำตามความหมายและการใช้คำตามหน้าที่ทางไวยากรณ์ 3) ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ (Grammar) เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์ใน

การประกอบรูปคำให้เป็นประโยค และ 4) ข้อผิดพลาดด้านการสื่อความ (Discourse) คือการสื่อเจตนาทั้งในฐานะผู้ส่งสารและผู้รับสาร อย่างไรก็ตามในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเน้นศึกษาข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำซึ่งเป็นภาววิเคราะหข้อผิดพลาดที่อยู่ในขอบข่ายการวิเคราะห์ด้านไวยากรณ์ในประโยคภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการทางช่องยูทูบ 컬렌 Cullen HateBerry

แนวคิดในการวิเคราะห์การลำดับคำ

การวิเคราะห์การลำดับคำในงานวิจัยนี้ดำเนินการตามแนวคิดด้านวากยสัมพันธ์ (Syntax) ทั้งนี้ Kroeger (2004: 1) ได้ให้ความหมายของวากยสัมพันธ์ไว้ว่า “...the arrangement of words in a sentence.” ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยได้ว่าวากยสัมพันธ์คือการจัดลำดับคำในประโยค (แปลโดยผู้วิจัย)

นอกจากนี้ Burusphat (2009) กล่าวว่าวากยสัมพันธ์เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบของประโยคในระดับต่าง ๆ ได้แก่ หน่วยคำ (Morpheme) ซึ่งเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย จะเป็นหนึ่งหน่วยคำหรือหลายหน่วยคำที่ประกอบขึ้นมาเป็นคำก็ได้ ชนิดของหน่วยคำสามารถแบ่งโดยอาศัยหลักเกณฑ์ความสัมพันธ์ในการแจกแจงของหน่วยคำในคำ ได้แก่ หน่วยคำอิสระ-ไม่อิสระ ซึ่งเป็นการแบ่งโดยพิจารณาจากหน่วยคำ ส่วนรากคำและหน่วยคำเติมเป็นการแบ่งโดยพิจารณาตามการเปลี่ยนแปลงของหน้าที่และรากคำ

คำ (Word) เกิดจากการประกอบขึ้นมาจากหน่วยคำ เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย สามารถปรากฏอิสระตามลำพังได้ จะมีหนึ่งหน่วยคำหรือมากกว่าหนึ่งหน่วยคำก็ได้ โดยจะมีหนึ่งหน่วยสื่อความหมายหลักเป็นแกนของคำและมีหน่วยที่เป็นส่วนประกอบ ชนิดของคำจำแนกโดยใช้หลักเกณฑ์หน้าที่ของคำ แบ่งออกเป็น 18 ชนิด ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำบ่งชี้ คำคุณศัพท์ คำแสดงจำนวนนับ คำลักษณนาม คำแสดง

ความเป็นเจ้าของ คำบุพบท คำสันธาน คำกริยา คำช่วยกริยา คำวิเศษณ์ คำเสริมความ คำเสริมสร้อย คำแสดงคำถาม คำอนุภาค รูปติด คำอุทาน (ibid.)

วลี (Phrase) วลีประกอบด้วยคำหนึ่งคำหรือมากกว่าหนึ่งคำ โครงสร้างของวลีประกอบด้วยส่วนหลักของวลี ได้แก่ คำนามหรือคำกริยาหลักและส่วนขยาย วลีหลักสำคัญที่ประกอบกันแล้วทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบหลักของอนุพจน์ ได้แก่ นามวลีและกริยวลี ส่วนวลีที่สำคัญรองลงมา ได้แก่ คุณศัพท์วลี วิเศษณ์วลี บุพบทวลี วลีแสดงปริมาณ และวลีแสดงความเป็นเจ้าของ เป็นต้น (ibid.)

อนุพจน์ (Clause) เป็นหน่วยทางไวยากรณ์ที่มีวลีเป็นส่วนประกอบ และเป็นส่วนประกอบของประโยค แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ อนุพจน์อิสระและอนุพจน์ไม่อิสระ (ibid.)

ประโยค (Sentence) เป็นหน่วยทางไวยากรณ์ที่ประกอบด้วยอนุพจน์อย่างน้อย 1 อนุพจน์ มีหรือไม่มีอนุพจน์รองก็ได้ (ibid.)

ภาษาไทยเป็นภาษาแบบคำโดด (Isolating language) คำแต่ละคำมีความหมายสมบูรณ์ในตัวเอง ไม่มีการเปลี่ยนรูปคำเพื่อเปลี่ยนชนิดและหน้าที่ของคำ มีโครงสร้างประโยคแบบ ประธาน-กริยา-กรรม ด้านการลำดับคำในประโยคภาษาไทย Hannapha and Kongsombat (2006) กล่าวว่า การเรียงลำดับคำในภาษาไทยส่วนใหญ่จะเรียงตามตำแหน่งหน้าที่ของคำตามลำดับ กล่าวคือประโยคที่มีส่วนประกอบ 2 ส่วน คือ ภาคประธานและภาคแสดง สามารถเรียงลำดับคำได้เป็น ประธาน (ส่วนขยาย) กริยา (ส่วนขยาย) และประโยคที่มีส่วนประกอบ 3 ส่วน คือ ภาคประธาน ภาคแสดง และบทกรรมส่วนใหญ่จะเรียงลำดับคำได้เป็นประธาน (ส่วนขยาย) กริยา (ส่วนขยายกริยา) กรรม (ส่วนขยายกรรม)

ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแบบคำติดต่อ (Agglutinative language) มีการเติมหน่วยคำหลังคำนามเพื่อแสดงหน้าที่ของคำและแสดงความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ ส่วนคำกริยาจะเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อแสดงกาล มาลา วาจกรวมไปถึงมีวากยสัมพันธ์หรือโครงสร้างประโยคแบบ ประธาน-กรรม-กริยา ส่วนชนิดของคำและโครงสร้างประโยคในภาษาเกาหลี Seongil (2016) ได้แบ่งชนิดของคำในภาษาเกาหลีเป็น 6 ประเภท ได้แก่

- 1) คำนาม คือ คำที่ทำหน้าที่บ่งบอกหรือแสดงถึงคน สัตว์ สิ่งของ และสถานที่
- 2) คำสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนคำนามที่เรากล่าวถึง
- 3) คำคุณลักษณะหรือคำคุณศัพท์ คือคำที่ทำหน้าที่ขยายคำนาม โดยจะวางไว้หน้าคำนามที่ถูกขยายเสมอ
- 4) คำกริยา คือ คำที่ทำหน้าที่แสดงการกระทำหรือแสดงอาการ
- 5) คำวิเศษณ์ คือ คำที่ทำหน้าที่ขยายคำกริยา เพื่อแสดงความหมายให้ชัดเจนมากขึ้น วางอยู่หน้าคำกริยาที่ถูกขยายเสมอ
- 6) คำชี้ คือ คำที่ทำหน้าที่บ่งบอกหน้าที่ของคำที่อยู่ด้านหน้าว่าทำหน้าที่อะไรในประโยค

ด้านโครงสร้างประโยคของภาษาเกาหลี Seongil (2016) กล่าวว่า โครงสร้างประโยคพื้นฐานของภาษาเกาหลีประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก ได้แก่ ประธาน คำกริยา กรรม คำเสริม และคำวิเศษณ์ โดยสามารถแจกแจงโครงสร้างประโยคประเภทต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้

- 1) ประธาน + กริยา คำนามหรือสรรพนามสามารถทำหน้าที่เป็นประธานได้ และประธานจะวางอยู่หน้าคำกริยา เช่น 눈이 (หิมะ) + 내려요 (ตก)

2) ประธาน + คำวิเศษณ์ + คำกริยา คำวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายคำกริยาจะวางอยู่หน้าคำกริยา เช่น 날씨가 (อากาศ) + 너무 (เกินไป) + 추워요 (หนาว)

3) ประธาน + กรรม + คำกริยา คำนามหรือสรรพนามสามารถทำหน้าที่เป็นกรรมได้ และกรรมจะต้องวางอยู่หน้าคำกริยาเสมอ เช่น 언니가 (พี่สาว) + 빵을 (ขนมปัง) + 먹어요 (กิน)

4) ประธาน + คำเสริม + คำกริยา 되다 (ได้เป็น) / 아니다 (ไม่ใช่) ในภาษาเกาหลีคำกริยา 되다 (ได้เป็น) และ 아니다 (ไม่ใช่) จำเป็นต้องใช้ส่วนเสริมความเพื่ออธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับประธาน ทำให้ประโยคสมบูรณ์ เช่น 그는 (เขา) + 한국사람이 (คนเกาหลี) + 아니예요 (ไม่ใช่)

5) ประธาน + คำนาม + คำกริยา 이다 (เป็น/คือ) ในภาษาเกาหลีคำกริยา 이다 (เป็น/คือ) จำเป็นต้องมีคำนามประกอบข้างหน้าเสมอ เช่น 저는 (ดิฉัน) + 한국사람 (คนเกาหลี) + 이예요 (เป็น)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาษาไทยและภาษาเกาหลีมีลักษณะทางภาษาศาสตร์ที่ค่อนข้างแตกต่างกันโดยเฉพาะด้านการเปลี่ยนแปลงรูปคำและการลำดับคำในประโยค ผู้วิจัยใช้แนวคิดด้านวากยสัมพันธ์ของภาษาไทยและภาษาเกาหลีที่เป็นแนวทางการวิเคราะห์การลำดับคำในงานวิจัยนี้ได้โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาไทยชาวเกาหลีดังกล่าวมีข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในประโยคภาษาไทยในลักษณะใดและแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของภาษาแม่ของผู้พูดที่มีต่อการสื่อสารภาษาไทยอย่างไรบ้าง

วิธีการวิจัย

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษานี้คือข้อมูลภาษาไทยที่ปรากฏในคลิปวิดีโอที่มีจำนวนผู้เข้าชมมากที่สุด 10 อันดับแรกในช่องยูทูป **컬렌 Cullen HateBerry** ดังต่อไปนี้

1) จู๊ด! พาทุกคนไปทริปแห่งความสุข! ณ สุพรรณบุรี (Ft. ลอยกระทง) เผยแพร่เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2566 มีจำนวนการเข้าชม 11,304,156 ครั้ง ความยาว 1:40:20 นาที

2) จู๊ด!พาเราเข้าป่าไปเผาข้าวหลามครับ! | นครปฐม เผยแพร่เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2567 มีจำนวนการเข้าชม 7,689,272 ครั้ง ความยาว 57:40 นาที

3) พาจู๊ดไปทะเลที่ไม่ปกติ | สมุทรปราการ เผยแพร่เมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2567 มีจำนวนการเข้าชม 7,386,800 ครั้ง ความยาว 1:22:40 นาที

4) First Trip We All Together! | Saraburi Ep.1 เผยแพร่เมื่อวันที่ 14 เมษายน 2567 มีจำนวนการเข้าชม 6,924,486 ครั้ง ความยาว 1:21:02 นาที

5) If You're Tired of Everyday Life. Just Pack your Bags and Escape to Phu Kradueng! เผยแพร่เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2566 มีจำนวนการเข้าชม 6,466,501 ครั้ง ความยาว 1:04:58 นาที

6) We are Going to Take a Boat, Hike with the Nice View | Surat Thani Ep.2 มีจำนวนการเข้าชม 6,412,889 วิว เผยแพร่เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2567 ความยาว 1:03:08 นาที

7) อยากไปทริปชิลๆ เชาร์ถบ้านแล้วออกไปกันเลย! เผยแพร่เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2567 มีจำนวนการเข้าชม 6,218,480 ครั้ง ความยาว 59:16 นาที

8) Arrive at Mae Sot, Keep Going to Umphang for Thi Lor Su Waterfall เผยแพร่เมื่อวันที่ 21 มกราคม 2567 มีจำนวนการเข้าชม 6,111,709 ครั้ง ความยาว 54:24 นาที

9) Camping in the Real Nature in Thailand | Phetchaburi เผยแพร่เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2566 มีจำนวนการเข้าชม 6,092,656 ครั้ง ความยาว 1:07:39 นาที

10) Finally we arrived Phuket! Phuket day 1 เผยแพร่เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2566 มีจำนวนการเข้าชม 6,012,201 ครั้ง ความยาว 55:45 นาที

ขั้นตอนการวิจัย

1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของภาษาแม่ที่ส่งต่อการสื่อสารภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติเพื่อให้เห็นแนวทางการศึกษาในด้านนี้และนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาครั้งนี้

2) เก็บรวบรวมข้อมูลภาษาไทยจากคลิปวิดีโอในช่องยูทูป **컬렌 Cullen HateBerry** จำนวน 10 คลิปโดยคัดเลือกจากคลิปที่มีจำนวนผู้เข้าชมมากที่สุด 10 อันดับแรก

3) ชมคลิปวิดีโอที่พร้อมจดบันทึกข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในแต่ละประเภทและนับความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละประเภทเพื่อคำนวณเป็นค่าร้อยละ โดยเก็บข้อมูลข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำของผู้ดำเนินรายการ 2 คน ได้แก่ คัลแลน (พัก กิตติก) และ จอง (จอง คยองแท)

4) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในประโยคภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการดังกล่าวตามลักษณะทางวากยสัมพันธ์ของภาษาไทยและภาษาเกาหลี

5) สรุปผลการวิจัย เรียบเรียงและนำเสนอผลการศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในประโยคภาษาไทยโดยศึกษาจากข้อมูลภาษาไทยที่ปรากฏในคลิปวิดีโอที่มีจำนวนผู้เข้าชมมากที่สุด 10 อันดับแรกในช่องยูทูป **컬렌 Cullen HateBerry** เก็บข้อมูลเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ. 2567 โดยผู้วิจัยใช้ความรู้ด้านการลำดับคำในประโยคภาษาไทยทั้งจากการทบทวนวรรณกรรมและความรู้ของผู้วิจัยในฐานะเจ้าของภาษาไทยในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในประโยคภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการดังกล่าว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1) เห็นถึงลักษณะการลำดับคำในประโยคภาษาไทยของผู้พูดภาษาไทยชาวเกาหลี

2) สามารถนำผลการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่ผู้พูดภาษาไทยชาวเกาหลีรวมถึงผู้พูดภาษาไทยชาวต่างชาติอื่น ๆ ได้

ผลการวิจัย

จากการศึกษาการสื่อสารภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการในช่อง ยูทูบ **컬เรน Cullen HateBerry** จำนวนทั้งหมด 10 คลิป พบข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำ 2 ระดับ ได้แก่ 1) ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในระดับวลี และ 2) ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในระดับประโยค ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในระดับวลี

วลีประกอบด้วยคำหนึ่งคำหรือมากกว่า โครงสร้างของวลีประกอบด้วย ส่วนหลักของวลี ได้แก่ คำนามหรือคำกริยาหลักและส่วนขยายประเภทของวลีหลักที่จะเป็นส่วนประกอบหลักของอนุพจน์ ได้แก่ นามวลีและกริยวลี ส่วนวลีที่สำคัญรองลงมาที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของวลีหลัก ได้แก่ คุณศัพท์วลี วิเศษณ์วลี บุพบทวลี วลีแสดงปริมาณและวลีแสดงความเป็นเจ้าของ เป็นต้น

จากการศึกษาพบว่าข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในระดับวลีที่ปรากฏมากที่สุด คือ ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำวิเศษณ์ขยายคำกริยารองลงมา คือ ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำคุณศัพท์ขยายคำนาม และข้อผิดพลาดที่ปรากฏน้อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำแสดงความเป็นเจ้าของ ดังที่ได้สรุปจำนวนครั้งของการปรากฏข้อผิดพลาดโดยเรียงลำดับจากส่วนที่ปรากฏมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดในตารางต่อไปนี้

Table 1: Frequency of word-order errors at phrase level.

ประเภทของข้อผิดพลาด	ความถี่	ร้อยละ
1. ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำวิเศษณ์ขยายคำกริยา	37	88.10
2. ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำคุณศัพท์ขยายคำนาม	4	9.52
3. ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	2.38
รวม	42	100

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดอิทธิพลของตำแหน่งของส่วนขยายในภาษาเกาหลีซึ่งวางอยู่ด้านหน้าของคำที่ต้องการขยายที่มีต่อการใช้ภาษาไทยซึ่งส่วนขยายจะวางอยู่ด้านหลังของคำที่ต้องการขยาย ผู้วิจัยได้อธิบายและยกตัวอย่างข้อผิดพลาดด้านต่าง ๆ ไว้ดังต่อไปนี้

1.1 ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำวิเศษณ์ขยายคำกริยา

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาไทยชาวเกาหลีวางตำแหน่งคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำกริยาในภาษาไทยไม่ถูกต้องเนื่องจากส่วนขยายในภาษาไทยจะวางอยู่ด้านหลังของคำที่ต้องการขยายซึ่งแตกต่างจากส่วนขยายในภาษาเกาหลีที่จะวางอยู่ด้านหน้าของคำที่ต้องการขยาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

“นิดหน่อยกลัว”

การลำดับคำในภาษาไทยที่ถูกต้อง คือ “กลัวนิดหน่อย”

(Jung, 2024)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่าผู้พูดวางตำแหน่งคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำกริยาในภาษาไทยผิดตำแหน่ง เนื่องจากส่วนขยายในภาษาไทยจะวางอยู่ด้านหลังของคำที่ต้องการขยาย แตกต่างจากส่วนขยายในภาษาเกาหลีที่จะวางอยู่ด้านหน้าของคำที่ต้องการขยาย จากตัวอย่าง คือ คำว่า “조금” ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ที่มีความหมายว่า “นิดหน่อย” ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำว่า “무서워” ซึ่งเป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า “กลัว” ดังนั้นคำว่า “กลัวนิดหน่อย” ในภาษาเกาหลีจึงเขียนว่า 조금+무서워. เมื่อแปลเป็นภาษาไทยจึงแปลว่า นิดหน่อยกลัว

ตัวอย่างที่ 2

“หาตรงนี้แล้วจะง่ายเปิด”

การลำดับคำในภาษาไทยที่ถูกต้อง คือ “หาตรงนี้แล้วจะเปิดง่าย”

(Park, 2023)

จากตัวอย่างข้างต้น จะพบข้อบกพร่องด้านการวางตำแหน่งคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำกริยาในภาษาไทย เนื่องจากส่วนขยายในภาษาไทยจะวางอยู่ด้านหลังของคำที่ต้องการขยาย แตกต่างจากส่วนขยายในภาษาเกาหลีที่จะวางอยู่ด้านหน้าของคำที่ต้องการขยาย จากตัวอย่าง คือ คำว่า “잘” ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ที่มีความหมายว่า “ง่าย” ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำว่า “열려요” ซึ่งเป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า

“เปิด” ดังนั้นคำว่า “เปิดง่าย” ในภาษาเกาหลีจึงเขียนว่า 잘 + 열려요
เมื่อแปลเป็นภาษาไทยจึงแปลว่า ง่ายเปิด

ตัวอย่างที่ 3

“ลึงนิตหน้อยไม่สบาย”

การลำดับคำในภาษาไทยที่ถูกต้อง คือ “ลึงไม่สบายนิตหน้อย”

(Jung, 2024)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่าผู้พูดวางตำแหน่งคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่ขยายคำกริยาในประโยคไม่ถูกต้อง เนื่องจากส่วนขยายในภาษาไทยจะวางอยู่ด้านหลังของคำที่ต้องการขยายแตกต่างจากส่วนขยายในภาษาเกาหลีที่จะวางอยู่ด้านหน้าของคำที่ต้องการขยาย จากตัวอย่าง คือ คำว่า “ลึง” ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ที่มีความหมายว่า “นิตหน้อย” ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำว่า “아파요” ซึ่งเป็นคำกริยาที่มีความหมายว่า “ไม่สบาย” ดังนั้นคำว่า “ไม่สบายนิตหน้อย” ในภาษาเกาหลีจึงเขียนว่า ลึง + 아파요 เมื่อแปลเป็นภาษาไทยจึงแปลว่า นิตหน้อยไม่สบาย

1.2 ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำคุณศัพท์ขยายคำนาม

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาไทยชาวเกาหลีมีข้อผิดพลาดด้านการวางตำแหน่งคำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำนามในภาษาไทย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 4

“วันนี้จะเป็นสนุก ๆ ทริปนะ” 오늘 즐거운 여행이 될 거야

การลำดับคำในภาษาไทยที่ถูกต้อง คือ “วันนี้จะเป็นทริปสนุก ๆ นะ”

(Park, 2024)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดวางตำแหน่งคำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำนามในภาษาไทยไว้ด้านหน้าคำที่ต้องการขยายซึ่งตรงข้ามกับโครงสร้างของภาษาไทยที่จะวางส่วนขยายด้านหลังคำที่ต้องการขยายลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นอิทธิพลของภาษาเกาหลีที่วางส่วนขยายไว้ด้านหน้าของคำที่ต้องการขยาย จากตัวอย่าง คือ คำว่า “즐거운” ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์ที่มีความหมายว่า “สนุก” ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำว่า “여행이” ซึ่งเป็นคำนามที่มีความหมายว่า “ทริป” ดังนั้นคำว่า “ทริปสนุก ๆ” ในภาษาเกาหลีจึงเขียนว่า 즐거운+여행이 เมื่อแปลเป็นภาษาไทยจึงแปลว่า สนุก ๆ ทริป

ตัวอย่างที่ 5

“สีแดงรถ” 빨간 차.

การลำดับคำในภาษาไทยที่ถูกต้อง คือ “รถสีแดง”

(Park, 2024)

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดวางตำแหน่งคำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำนามในภาษาไทยไม่ถูกต้อง เนื่องจากส่วนขยายในภาษาไทยจะวางอยู่ด้านหลังของคำที่ต้องการขยาย แตกต่างจากส่วนขยายในภาษาเกาหลีที่จะวางอยู่ด้านหน้าของคำที่ต้องการขยาย จากตัวอย่าง คือ คำว่า “빨간” ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์ที่มีความหมายว่า “สีแดง” ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำว่า “차” ซึ่งเป็นคำนามที่มีความหมายว่า “รถ” ดังนั้นคำว่า “รถสีแดง” ในภาษาเกาหลีจึงเขียนว่า 빨간+차 เมื่อแปลเป็นภาษาไทยจึงแปลว่า สีแดงรถ

ตัวอย่างที่ 6

“อยากกินอุ่น ๆ อาหาร” 따뜻한 음식 먹고 싶어.

การลำดับคำในภาษาไทยที่ถูกต้อง คือ “อยากกินอาหารอุ่น ๆ”

(Park, 2023)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดวางตำแหน่งคำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำนามในภาษาไทยผิดตำแหน่ง เนื่องจากส่วนขยายในภาษาไทยจะวางอยู่ด้านหลังของคำที่ต้องการขยาย แตกต่างจากส่วนขยายในภาษาเกาหลีที่จะวางอยู่ด้านหน้าของคำที่ต้องการขยาย จากตัวอย่าง คือ คำว่า “따뜻한” ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์ที่มีความหมายว่า “อุ่น” ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำว่า “음식” ซึ่งเป็นคำนามที่มีความหมายว่า “อาหาร” ดังนั้นคำว่า “อาหารอุ่น ๆ” ในภาษาเกาหลีจึงเขียนว่า 따뜻한+ 음식 เมื่อแปลเป็นภาษาไทยจึงแปลว่า อุ่น ๆ อาหาร

1.3 ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำแสดงความเป็นเจ้าของ

แม้ว่าข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำแสดงความเป็นเจ้าของอาจจะไม่ใช่ข้อผิดพลาดหลักในการศึกษานี้แต่ข้อมูลก็แสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาไทยชาวเกาหลีมีความสับสนด้านตำแหน่งของการแสดงความเป็นเจ้าของในภาษาไทยเนื่องจากในภาษาเกาหลีตำแหน่งของคำแสดงความเป็นเจ้าของจะอยู่คนละตำแหน่งกับภาษาไทย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 7

“พวกเราใหญ่มาก” 우리 차 진짜 커.

การลำดับคำในภาษาไทยที่ถูกต้อง คือ “รถพวกเราใหญ่มาก”

(Park, 2024)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่าผู้พูดวางตำแหน่งของคำแสดงความเป็นเจ้าของไม่ถูกต้อง เนื่องจากคำแสดงความเป็นเจ้าของในภาษาไทยจะอยู่ด้านหลังของสิ่งที่ต้องการแสดงความเป็นเจ้าของ ซึ่งแตกต่างจากภาษาเกาหลีที่มีโครงสร้างของการแสดงความเป็นเจ้าของแบบ เจ้าของ + 의 + สิ่งของ หรือหากจะพูดว่าของพวกเราสามารถใช้ “우리” ที่แปลว่า “พวกเรา” ตามด้วยสิ่งของได้เลย ดังนั้นคำว่า “รถพวกเรา” ในภาษาเกาหลีจึงเขียนว่า 우리 + 차 เมื่อแปลเป็นภาษาไทยจึงแปลว่า พวกเรารถ

2) ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในระดับประโยค

ประโยคเป็นหน่วยทางไวยากรณ์ที่ประกอบด้วยอนุพยางค์อย่างน้อยหนึ่งอนุพยางค์โดยอาจมีหรือไม่มีอนุพยางค์รองก็ได้ จากข้อมูลพบว่าผู้พูดภาษาไทยชาวเกาหลีสื่อสารภาษาไทยที่แสดงข้อผิดพลาดด้านการลำดับกริยาและกรรมเนื่องจากโครงสร้างประโยคในภาษาเกาหลีมีการลำดับคำในประโยคแบบ ประธาน-กรรม-กริยา ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทยที่มีการลำดับคำในประโยคแบบ ประธาน-กริยา-กรรม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 8

“ผมอันนี้เคยกินแล้ว” 나 이거 먹어봤어.

การลำดับคำในภาษาไทยที่ถูกต้อง คือ “ผมเคยกินอันนี้แล้ว”

(Park, 2024)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่าผู้พูดวางตำแหน่งของกรรมและกริยา สลับกันในการสื่อสารภาษาไทย เนื่องจากโครงสร้างประโยคในภาษาไทย คือ ประธาน-กริยา-กรรม ซึ่งแตกต่างจากโครงสร้างประโยคในภาษาเกาหลี คือ ประธาน-กรรม-กริยา ดังนั้นผู้พูดจึงวางคำว่า “이거” ที่แปลว่า “อันนี้” ซึ่งทำหน้าที่เป็นกรรมในประโยคว่า “먹어봤어” ที่แปลว่า “เคยกินแล้ว” ซึ่งทำหน้าที่เป็นกริยาของประโยค ดังนั้นคำว่า “เคยกินอันนี้ แล้ว” ในภาษาเกาหลีจึงเขียนว่า 이거 + 먹어봤어 เมื่อแปลเป็นภาษาไทย จึงแปลว่า อันนี้เคยกินแล้ว

ตัวอย่างที่ 9

“แดนอันนี้เก็บดี ๆ นะ” 덴이 이거 잘 치워.

การลำดับคำในภาษาไทยที่ถูกต้อง คือ “แดนเก็บอันนี้ดี ๆ นะ”

(Jung, 2023)

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดวางตำแหน่งของกรรมและกริยา ในภาษาไทยสลับกัน ทั้งนี้ในภาษาเกาหลีคำว่า “이거” ซึ่งแปลว่า “อันนี้” ทำหน้าที่เป็นกรรมในประโยค จึงวางไว้หน้าคำว่า “치워” ที่แปลว่า “เก็บ” ซึ่งทำหน้าที่เป็นกริยาของประโยค ดังนั้นคำว่า “เก็บอันนี้” ในภาษาเกาหลี จึงเขียนว่า “이거 + 치워” เมื่อแปลเป็นภาษาไทยจึงแปลว่า “อันนี้เก็บ” อิทธิพลของโครงสร้างประโยคภาษาเกาฬีดังกล่าวจึงส่งผลให้ผู้พูดลำดับคำ ในประโยคภาษาไทยผิดพลาด

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาการลำดับคำในประโยคภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการในช่องยูทูป **컬렌 Cullen HateBerry** พบข้อผิดพลาดใน 2 ระดับ ได้แก่ ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในระดับวลีและข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในระดับประโยค ทั้งนี้จากการศึกษาพบข้อผิดพลาดในการลำดับคำภาษาไทยในระดับวลีที่ปรากฏมากที่สุดคือข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำวิเศษณ์ขยายคำกริยา รองลงมาคือข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำคุณศัพท์ขยายคำนาม ส่วนข้อผิดพลาดที่ปรากฏน้อยที่สุดคือข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในวลีแสดงความเป็นเจ้าของ ผู้วิจัยเห็นว่าข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในระดับวลีเกิดจากตำแหน่งของส่วนขยายในภาษาเกาหลีจะวางอยู่หน้าคำที่ต้องการขยายซึ่งแตกต่างจากภาษาไทยที่จะวางตำแหน่งของส่วนขยายไว้ด้านหลังของคำที่ต้องการขยาย เช่น โครงสร้างของวลีแสดงความเป็นเจ้าของในภาษาเกาหลี คือ เจ้าของ + 의 + สิ่งของ หรือใช้เจ้าของตามด้วยสิ่งของ ซึ่งแตกต่างจากโครงสร้างของวลีแสดงความเป็นเจ้าของในภาษาไทยที่เจ้าของจะอยู่ด้านหลังสิ่งของหรือสิ่งที่ต้องการแสดงความเป็นเจ้าของ

ประการต่อมาคือข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในระดับประโยค แม้ว่าโครงสร้างประโยคในภาษาเกาหลีจะแตกต่างจากโครงสร้างประโยคในภาษาไทยแต่ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในระดับประโยคภาษาไทยเพียง 2 ครั้งซึ่งเป็นข้อผิดพลาดด้านการลำดับกริยาและกรรมเนื่องจากโครงสร้างประโยคในภาษาเกาหลีมีการเรียงลำดับแบบประธาน-กรรม-กริยา ซึ่งแตกต่างจากโครงสร้างประโยคในภาษาไทยที่มีการเรียงลำดับแบบประธาน-กริยา-กรรม

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำในการสื่อสารภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการในช่องยูทูป **컬렌 Cullen HateBerry**

ที่นำมาศึกษาน่าจะเกิดจากอิทธิพลของภาษาเกาหลีซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้พูด จึงส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดด้านลำดับคำในประโยคภาษาไทยเนื่องจากการลำดับคำในภาษาเกาหลีแตกต่างจากการลำดับคำในภาษาไทย ผลการวิจัยในประเด็นนี้สอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา (Bumrungsuk, 2011; Chimprasoe, n.d.; Chitprasong and Klinnamhom, 2021; Jung, 2011; Kanchina, 2019; Permkesorn, 2008; Suksawat et al., 2024) ที่พบว่าข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของผู้พูดชาวเกาหลีรวมถึงผู้พูดชาวต่างชาติอื่น ๆ เกิดจากอิทธิพลหรือการแทรกแซงของภาษาแม่ของผู้พูด

จากประเด็นดังกล่าวผู้วิจัยจึงเสนอแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการสื่อสารภาษาไทยตามแนวทางพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ด้วยการเรียนภาษาแบบการสร้างนิสัย (Habit-formation) ด้วยการเลียนแบบและฝึกซ้ำจนกลายเป็นพฤติกรรมที่ทำได้อัตโนมัติ (Naeem, 2022) และผู้เรียนควรมีผู้สอนที่สามารถให้การตอบสนอง (Feedback) ด้วยการช่วยแก้ไขการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียน (Kakunta and Kamanga, 2020) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถก้าวข้ามข้อผิดพลาดดังกล่าวไปได้

อีกประการหนึ่งผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตเพิ่มเติมว่าแม้ว่าผู้ดำเนินรายการในช่องยูทูปดังกล่าวจะสื่อสารภาษาไทยที่มีข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำและโครงสร้างประโยคภาษาไทยแต่ลักษณะการใช้ภาษาไทยดังกล่าวอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้รายการนี้น่าสนใจนอกเหนือจากเนื้อหาของรายการที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่น่าเสนอผ่านมุมมองของชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย ดังจะเห็นได้จากการแสดงความคิดเห็นของผู้ชมรายการบางคนเกี่ยวกับลักษณะการใช้ภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการดังตัวอย่างต่อไปนี้

“...พูดน่ารักทุกอย่าง...” ผู้แสดงความคิดเห็น SUMATEKSHOW จากตอน จูดี!พาทุกคนไปทริปแห่งความสุข! ณ สุพรรณบุรี (Ft.ลอยกระทง)

“...คัลเลนจองพุตไทยได้น่ารัก...” ผู้แสดงความคิดเห็น mina99aaboen18 จากตอน จูดีพาเราเข้าป่าไปเผาข้าวหลามครับ! | นครปฐม

“พุตไทยเก่งมาก...” ผู้แสดงความคิดเห็น hsethsjs8983 จากตอน พาจูดีไปทะเลที่ไม่ปกติ | สมุทรปราการ

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้ชมในรายการแสดงความคิดเห็นในเชิงบวกเกี่ยวกับการสื่อสารภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีแม้ว่าการสื่อสารดังกล่าวจะมีข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำและโครงสร้างประโยคก็ตาม ยกตัวอย่างเช่น แสดงความคิดเห็นว่า “พุตน่ารัก...” “พุตไทยได้น่ารัก” และ “พุตไทยเก่งมาก” ประเด็นนี้อาจสอดคล้องกับงานวิจัยของ Lin et al. (2025), Moore and Spencer (2021), และ Dragojevic (2025) ที่เสนอไว้ว่าการสื่อสารที่มีข้อผิดพลาดอาจทำให้การสื่อสารนั้นน่าสนใจโดยผู้ฟังประเมินการสื่อสารที่ไม่ได้มาตรฐานหรือไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์ไปในทางบวกโดยมีทัศนคติว่าการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความเป็นมิตร (friendliness) ความเป็นกลุ่มก้อน (solidarity) และความเป็นท้องถิ่น (localness) ได้ อย่างไรก็ตาม ประเด็นนี้อยู่นอกเหนือขอบข่ายของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงเสนอแนะให้มีการศึกษาต่อยอดงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติของผู้ฟังที่มีต่อการสื่อสารด้วยภาษาที่ไม่ได้มาตรฐานหรือไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์เพื่อให้เข้าใจมิติของการสื่อสารที่กว้างขวางและลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

References

- Bumrungsuk, S. (2011). The errors in Thai language writing of foreign students at Kasetsart University: In case of Korean students. *Humanities Journal*, 18(1), 113–126.
- Burusphat, S. (2009). *Syntax* (2nd ed.). Research Institute for Languages and Cultures of Asia, Mahidol University.
- Chimprasoet, R. (n.d.). *An error analysis in the use of Thai language by Korean youtubers on the youtube channel Cullen HateBerry*. AnyFlip. <https://anyflip.com/xkyhc/nhgp>
- Chitprasong, C., & Klinnamhom, R. (2021). Thai language usage errors of Korean Masters of ceremonies in travel documentary television shows. *Academic Journal of Humanities and Social Sciences Burapha University*, 29(2), 24–48.
- Dragojevic, M. (2025, December 17). *Language attitudes*. *Oxford research encyclopedia of communication*. <https://oxfordre.com/communication/view/10.1093/acrefore/9780190228613.001.0001/acrefore-9780190228613-e-437>
- Dulay, H., Burt, M., & Krashen, S. (1982). *Language Two*. Oxford University Press.
- Hannapha, P., & Kongsombat, D. (2006). *Writing for Communication* (2nd ed.). Mahasarakham University Press.
- Jung K. T. (2023, December 26). *Finally we arrived Phuket! Phuket day 1* [Video]. YouTube. https://www.youtube.com/watch?v=_gG_JFHU46o
- Jung K. T. (2024, February 10). *Take Judy to an unusual beach*. [Video]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=hdJ7E8OLIXQ&t=68s>
- Jung, H. S. (2011). A comparative study on the syntax of the Korean and Thai languages: With focus on the analysis on errors made by Korean learners and Thai learners. *Journal of Korean Association of Thai Studies*, 18(1), 161–187.

- Kakunta, K., & Kamanga, W. (2020). *Microteaching: Audio-lingual method*. Microteaching: Audio-lingual method. *Journal Educational Verkenning*, 1(1), 25–30
- Kanchina, Y. (2017). *An interlanguage pragmatic study of the Chinese learners of Thai*. [Paper presentation]. UI Scholar Summit 2017, Jakarta, Indonesia.
- Kanchina, Y. (2019). *Speech act of requests in Thai spoken by Chinese as a second language: A Pragmatic Study of Interlanguage*. [Doctoral dissertation, Mahidol University].
- Komchadluek. (2023, December 8). *Biography of 'Cullen-Phi Jung-Nong Dan', 3 Korean guys from Cullen Hateberry*. <https://www.komchadluek.net/entertainment/foreign-entertainment/565050>
- Kroeger, P. R. (2004). *Analyzing Syntax: A Lexical-Functional Approach*. Cambridge University Press.
- Lin, M., Ramírez-Esparza, N., & Chen, J. M. (2024). *Accent attitudes: A review through affective, behavioral, and cognitive perspectives*. Sage Journals. <https://doi.org/10.1177/00332941241280250>
- Moore, E., & Spencer, M. (2021). “It just sounds proper common”: Exploring the social meanings expressed by nonstandard grammar. *Linguistics and Education*, 63, 1–14.
- Naeem, F. (2022). *Behaviourism and the study of language acquisition and language learning background*. ResearchGate. <https://www.researchgate.net/publication/362090997>
- Park, K. D. (2023, October 29). *If you're tired of everyday life. just pack your bags and escape to Phu Kradueng!* [Video]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=kRmqQUqDYok>
- Park, K. D. (2024, February 2). *Want to go on a relaxing trip? Let's rent a campervan and go!* [Video]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=Y6bz3RpMwh0&t=1370s>

- Park, K. D. (2024, February 10). *Take Judy to an unusual beach*. [Video]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=hdJ7E8OL1XQ>
- Park, K. D. (2024, April 14). *First trip we all together!*. [Video]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=TDkPINCvXaM&t=54s>
- Permkesorn, N. (2008). Thai usage problems of Chinese TFL students. *Vannavidas*, 8, 146–159.
- Seongil, H. (2016). *Korean is easy to learn 1* (17th ed.). Se-education.
- Sompong, M. (2014). Error analysis. *Thammasat Review*, 16(2), 109–127.
- Suksawat, S., Chaimano, K., Chaimano, B., & Khrutmuang, S. (2024). A study of perception verbs in Thai language by Chinese students studying Thai as a foreign language of Lampang Rajabhat University. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 9(7), 517–537.
- Wareenil, C. (2017). *The current situation of learning Thai language in GMS: The case studies of Cambodia, Laos, Myanmar, and Vietnam*. [Paper presentation]. 13th International Conference of Thai Studies, Chiangmai, Thailand.
- Wongwaropakorn, W. (2019). Point of attention when using “Liheci” - Tips for the Thai learners and Teachers Chinese. *Journal of MCU Nakhondhat*, 6(4), 1645–1669.

Author

Assistant Professor Yingyot Kanchina , Ph.D.

Faculty of Liberal Arts, Mahidol University

E-mail: yingyot.kac@mahidol.ac.th,

Nutchua Buangam

Bachelor’s Degree, Faculty of Liberal Arts, Mahidol University

E-mail: nutchua.bua@student.mahidol.edu

Deity Phenomena in Thai Buddhist Culture: Formation of Sacredness and Modern Pilgrimage

*Prasirt Runra¹ and Suntaree Chotidilok²
Faculty of Liberal Arts, Thammasat University¹ and
Faculty of Arts, Silpakorn University²*

Received: September 7, 2025

Revised: January 13, 2026

Accepted: March 24, 2026

Abstract

This study explores the presence of deity sculptures within Buddhist temples that have become popular destinations for pilgrimage tourism. It further analysis the social phenomena associated with contemporary worship practices of sacred sculptures in Thai society. The research employs fieldwork methodology conducted across ten temples in four provinces in Central Thailand. These temples, though originally small and relatively unknown, have gained widespread recognition and popularity following the installation of deity sculptures. All selected sites are accessible within a one-day round trip from Bangkok, which facilitated practical field study. This research applied pilgrimage framework Turner, V. and Turner, E. (1978) and Maslow's Hierarchy of Needs (1943) framework. Furthermore, this study focuses on three key points: (1) the formation of sacred deity definitions in Thai society, (2) the dynamics of sacred deities in modern Thai Buddhist temples, and (3) modern pilgrimage presentation strategies. By combining Buddhist beliefs and attracting the general public to visit Buddhist temples, small temples can still exist as centers of faith, tradition, culture, and Buddhist learning and trading sites for Thai people.

Keywords

Theravada Buddhism, modern pilgrimage, Thailand Buddhism,
deity symbols of Buddhism, deities

ปรากฏการณ์เทพในวัฒนธรรมพุทธไทย: กระบวนการประกอบสร้างความศักดิ์สิทธิ์ และการท่องเที่ยวแสวงบุญสมัยใหม่

ประเสริฐ รุณรา¹ และ สุนทรี โชติติลิก²
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์¹ และ
คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร²

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ศึกษาประติมากรรมเทพในวัดพุทธที่เป็นจุดหมายปลายทางด้านการท่องเที่ยวเชิงแสวงบุญ และวิเคราะห์ปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการบูชาประติมากรรมศักดิ์สิทธิ์ในสังคมไทยร่วมสมัย โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยภาคสนาม เก็บข้อมูลจากวัดจำนวน 10 แห่งใน 4 จังหวัดภาคกลาง ซึ่งเดิมที่เป็นวัดขนาดเล็กและไม่เป็นที่รู้จัก แต่ได้รับความนิยมมากขึ้นภายหลังการสร้างประติมากรรมเทพ วัดที่เป็นพื้นที่วิจัยอยู่ในระยะที่สามารถเดินทางไปและกลับจากกรุงเทพมหานครได้ภายในหนึ่งวัน งานวิจัยนี้ประยุกต์กรอบแนวคิดการแสวงบุญของ Turner, V. and Turner, E. (1978) ร่วมกับทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของ Maslow (1943) เพื่อวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ (1) การก่อรูปความหมายของเทพศักดิ์สิทธิ์ในสังคมไทย (2) พลวัตของเทพศักดิ์สิทธิ์ในวัดพุทธร่วมสมัย และ (3) กลยุทธ์การนำเสนอการแสวงบุญสมัยใหม่ ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการผสมผสานความเชื่อทางพระพุทธศาสนากับการสร้างแรงจูงใจต่อสาธารณชนมีส่วนช่วยให้วัดขนาดเล็กดำรงอยู่ได้ในฐานะศูนย์กลางแห่งศรัทธา ประเพณี วัฒนธรรม แหล่งเรียนรู้พระพุทธศาสนา และพื้นที่เศรษฐกิจการค้าของชุมชนไทย

คำสำคัญ

พระพุทธรูปศาสนาเถรวาท, การแสวงบุญสมัยใหม่, พุทธศาสนาแบบ
ไทย, สัญลักษณ์เทพในพระพุทธรูปศาสนา, เทพ

Introduction

Over a period of almost 30-40 years since the economic crisis of Tom Yum Kung in 1997, and since the law allowed the free creation of religious images according to the “Ministry of Education Regulations on the Construction of National Monuments and Replica of Important Buddha Images B.E. 2520”, many small temples have created new types of religious images to attract people to make merit there. This “divine deity” dynamic is due to the popularity of traveling to small temples in areas not far from major cities to pay homage. The divine deities that appear in modern Thai Buddhist temples are greatly diverse. Although the majority of people in Thai society consider Buddhism to be their main religion, it is also common for them to place belief in other sacred subjects as well. Major evidence of this can be seen at several Thai Theravada Buddhist temples where there are allocated spaces for the worship of other deities despite the core doctrines of Theravada Buddhism that aim to teach individuals to be free of their suffering or to seek enlightenment (Nirvana) by one’s own effort. However, the various phenomena surrounding the worship of these divine deities that appear in these temples are a reflection of the flow of beliefs in Thai society, and should be analysis in order to understand their original formation.

The economic crisis may be one of the factors that led to the creation of large religious icons to attract pilgrims, which may be regarded as the commodification of religious symbols. This is achieved through the redefinition and incorporation of meanings associated with the sacredness of deities, which may still maintain a connection to the original significance of the divine sculpture.

The contemporary manifestation of pilgrimage to temples dedicated to the worship of deities represents a recent phenomenon within Thai society. Turner, V. and Turner, E. (1978) wrote a book called *Image and Pilgrimage in Christian Culture Anthropological Perspectives*, which plays an important role in clearly explaining the concept of pilgrimage as follows:

PILGRIMAGES are probably of ancient origin and can, indeed, be found among peoples classed by some anthropologists as “tribal” peoples such as Huichol, the Lunda, and Shona. But pilgrimage as an institutional form does not attain real prominence until the emergence of the major historical religions-Hinduism, Buddhism, Judaism, Christianity, and Islam. In view of its importance in the actual functioning of these religions, both quantitatively and qualitatively, pilgrimage has been surprisingly neglected by historians and social scientists. But perhaps it has merely shared in the general disregard of the liminal and marginal phenomena of social process and cultural dynamics by those intent either upon the description and classification of orderly institutionalized “facts” or upon the establishment of the “historicity” of prestigious, unrepeatable events. (Turner, V. & Turner, E, 1978, p. 1)

Folklorists in Thailand, whose perspective is often characterized by a profound interest in Thai culture and beliefs, have been prompted by the extensive array of sacred deities present in Thai Theravada Buddhist shrines to pose several compelling questions. These inquiries encompass an exploration into the origins of these deities, an examination of the processes through which their divine nature evolved, and an analysis of the significance these sacred entities hold for Thai society. This paper delineates the attributes of modern pilgrimage within the context of Buddhism in contemporary Thai society. Drawing upon Turner, V. and Turner, E. (1978)’s conceptual framework, which elucidates the characteristics of pilgrimage, this analysis provides insights into the evolving nature of Buddhist pilgrimage practices in the present-day Thai cultural milieu.

All surviving pilgrimage systems are heavily in debt to modern modes of communication and transportation, but the late post-Tridentine pilgrimages have, almost from the beginning, been deeply involved with mass technological and scientific culture, both positively, in drawing upon it as a source of instrumental aids, and negatively, in seeing it as a challenge to the Christian, and indeed to the entire religious world view. (Turner, V. & Turner, E, 1978, pp. 18-19)

Based on the aforementioned issues, this study is unique in focusing on the sacred deities phenomena in Thai Buddhist culture. This study is divided into 3 main points – (1) formation of sacred deity definitions in Thai society, (2) dynamics of sacred deities in modern Thai Buddhist temples, and (3) modern pilgrimage presentation strategies. The objective of this research is to examine the phenomena of deities within Thai Buddhist culture, specifically emphasizing the formation of sacred definitions and exploring their social significance, utilizing a methodology involving the compilation of relevant documents, scholarly research on Thai cultural deities, and field data collection at temples renowned for sacred deity worship in semi-urban and semi-rural areas adjacent to Thailand's capital. This study aims to (1) explore the presence of deity sculptures within Buddhist temples that have become popular destinations for pilgrimage tourism and (2) analysis the social phenomena associated with contemporary worship practices of sacred sculptures in Thai society. Furthermore, this study applies Maslow's Hierarchy of Needs (1943) as an analytical framework to explore the relationship between the symbolic meanings of deity sculptures and the internal psychological needs of Buddhist devotees in Thai society.

In presenting the research findings, the researchers will demonstrate the relationship involved in the construction of meanings surrounding sacred deities in Thai society. This subsequently leads to an exploration of the dynamics of sacred deities within contemporary

Buddhist temples and the strategies employed in presenting modern forms of pilgrimage.

Research Objectives

1. To analysis the divine symbols associated with the phenomenon of pilgrimage tourism centered on the veneration of sacred entities within Buddhist sites in contemporary Thai society.
2. To examine the interpretations of human needs in relation to the dynamics of modern pilgrimage.

Literature Review

A review of research on Buddhist pilgrimage reveals notable studies that explore diverse motivations and meanings behind such journeys. Chon, S. (2017) conducted a study titled "The Pilgrimage of Tibetan Monks in Dharamshala, India," focusing on the meaning, characteristics, and motivations of Tibetan monks undertaking pilgrimages. The findings highlight that Tibetan monastic pilgrimage serves multiple purposes: spiritual purification, seeking blessings, healing, studying, dedicating merit to loved ones, propagating Vajrayāna Buddhism, and responding to personal crises. This study emphasizes that the exiled Tibetan monks' pilgrimage is primarily a spiritual and religious act rather than a form of tourism; it reflects deep devotion to the Vajrayāna tradition.

In contrast, Ditthisampanno et al. (2022) examined Buddhist pilgrimages in Indonesia in their study "Dharmayatra: Pilgrimage and Spiritual Journey Sacred Sites in Buddhist Pilgrims in Indonesia." The research found that pilgrimages to sacred places in Indonesia have evolved as ritual expressions of reverence toward relics, historical Buddhist sites, and temples. Notably, in 2019, President Joko Widodo declared Borobudur a national priority tourism destination, and in 2020, Indonesia's Ministry of Religious Affairs designated it a global Buddhist ritual center. As a result, Borobudur now serves both religious and touristic purposes.

Another perspective is offered by Laoroekutai, N. (2015) who studied Thai Buddhists' motivations for pilgrimages to the Four Holy Sites in India. The findings suggest that Thai pilgrims travel to pay homage to the birth, enlightenment, first sermon, and parinirvāṇa sites of the Buddha. Many pilgrims perceive this journey as a means of affirming the historical reality of the Buddha and ensuring spiritual merit, including the belief that visiting these sites can prevent rebirth in lower realms.

This sentiment aligns with the research by Polsuk, T. and Phra Srivinyaporn. (2019) who analysis the value of the Four Holy Sites for Buddhist pilgrims. They identified four dimensions of significance: (1) contemplative reflection on core teachings (Dhamma), (2) strengthened faith in the Triple Gem, (3) moral cultivation and engagement with Buddhist practices, and (4) commitment to preserving religious heritage.

Furthermore, the study by Pakasagulwong, P. and Metheevarachatra, A. (2022) titled "Faith and Wisdom: Pilgrims at the Four Holy Sites in India–Nepal," found that proper pilgrimage must integrate both faith and wisdom. Thai pilgrims are motivated by strong faith in the Buddha, believing that such devotion leads to deeper understanding and spiritual maturity.

Collectively, these studies suggest that Buddhist pilgrimage is deeply rooted in religious devotion and spiritual refinement. Despite limited scholarly work in this area, existing research consistently underscores pilgrimage as a sacred journey to the spiritual origin of Buddhism, rather than a mere cultural or touristic endeavour. For this study, the field data collection revealed that deities worshipped at temples in suburban areas also appear in traditional Buddhist culture, Brahmin-Hindu culture, and Chinese culture, as well as deities that are spirits in origin, which the authors would like to discuss as follows;

Methodology

1) Research Methodology

This research involved a field research methodology, collecting data on divine symbols from Theravāda Buddhist temples located in the border provinces surrounding Bangkok. These areas exhibit a diversity of newly emerging sacred deities. The selection criteria for the study area were as follows:

This study selected ten small temples which all display divine deity imagery within, and have become popular pilgrimage sites for making merit. For provinces in the metropolitan region that are geographically larger than Bangkok, four temples in Chachoengsao were selected due to their widely recognized status in Thai society as the pioneering sites for the construction of large-scale deity statues following the Tom Yum Kung economic crisis. Additionally, two temples located in Pathum Thani, Samut Prakan, and Nakhon Pathom were included, as they were established later but have gained significant popularity among Buddhist devotees.

This research integrates document analysis and field data collection through interviews and participatory observation. The methodological process is structured as follows:

1. Review of Literature and Study of Documents on Divine Symbols in Buddhist Sites: Analysing research on symbolic analysis frameworks and the concept of pilgrimage tourism. This also involves reviewing government documents, academic papers, research articles, and other relevant publications to understand the history, origins, physical spaces, and overall community context of each locality.

2. Analysis of Data from Interviews and Observations: The researchers conducted periodic field data collection at selected research sites.

3. Compilation and Presentation of Research Findings: The findings were reported through descriptive analysis.

2) Research Subject

The researchers gathered data from interviews with creators of divine symbols, Buddhist monastic authorities, and abbots, who serve as the approving figures for the construction of these symbols. Additionally, observational data was analysis from pilgrimage tourism, with a focus on the construction of sacred meanings and social significance through the phenomenon of pilgrimage tourism in Buddhist sites.

3) Data Analysis

Field research methodology was used to collect data on divine symbols and the context of pilgrimage tourism. The analysis of this data was based on the following points:

1. Analysis of divine symbols present in Theravāda Buddhist temples.

2. Examination of the pilgrimage tourism process within Thai society.

Results

Formation of Sacred Deity Definitions in Thai society

The results of the study of data from ten small temples in four provinces found four groups of divine symbols: Buddhist literature, Brahmin-Hinduism, Chinese culture, and local spirits as shown in the table below.

Table 1: Table of sculptures in the provinces surrounding the capital of Thailand

Type of Belief	Sculptures	Temples in the provinces surrounding the capital of Thailand									
		Pathum Thani Province		Nakhon Pathom Province		Samut Prakan Province		Chachoengsao Province			
		Thawi Kara Anant temple	Na Bun temple	Phai Lom temple	Sisa Thong temple	Sri Wari Noi temple	Sakhla temple	Wirachoti temple	Saman Ratta-naram temple	Prong Akas temple	Sanam Chan temple
Buddhist literature	Brahma	✓			✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
	Navagraha	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
	Rahu	✓	✓	✓	✓		✓		✓	✓	✓
	Vessavana	✓		✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓
Brahmin-Hinduism	Shiva	✓				✓					
	Ganesha	✓	✓	✓		✓	✓		✓	✓	
Chinese culture	Guanyin	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓
	Tai Sui			✓					✓		
local spirits	Naga	✓		✓		✓	✓	✓	✓	✓	
	Ai Khai	✓		✓		✓	✓	✓	✓	✓	

1) Deities from Buddhist Literature: Transformations from Supporting Buddhism to the Essential Symbolic Deity

Over the past 30 years in Thailand, the deities that appear in temples are usually those related to cosmology from Buddhist scriptures. From researching the text and documents, deities found with roles in Thai Buddhist society are as follows: Brahma, Navagraha, Rahu, and Vessavana. Thai Buddhist literature including Tripitaka, Atthakatha, history of Buddha books, and other Buddhist scriptures which are influential in Thai society often include stories of divine deities and their roles as supporters of the Buddha or his disciples. Deities that appear in traditional Buddhist literature or legends often appear in both Buddhist and Brahmin literature. In Buddhist scriptures, legends and tales of divine deities often appear only in relation to Buddhist myths, taking the role of disciples or helpers of the Buddha.

**Figure 1. Brahma sculpture of Wat Saman Rattanaram,
Chachoengsao Province.**
Note. from Prasirt Runra

**Figure 2. planet angel sculptures of Sakhla Temple,
Samut Prakan Province.**
Note. from Prasirt Runra

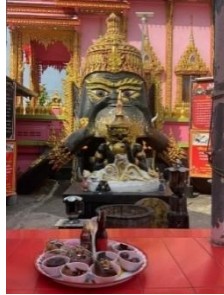

**Figure 3. Sculpture of Rahu, Thawi Kara Anant Temple,
Pathum Thani Province.**
Note. from Prasirt Runra

**Figure 4. Thao Wessuwan Sculpture of Sakhla Temple,
Samut Prakan Province.**
Note. from Prasirt Runra

However, the deities found mentioned in mythological literature related to Buddhism have only appeared in the revisions of the Tipitaka by the Buddhist councils, some of which arose from later scholarly writings. Therefore, these deities in Buddhist mythological literature might be an adoption of ancient cultural beliefs from India, the birthplace of Buddhism. Accepting and incorporating pre-existing beliefs, especially divine powers, is indeed one way to smoothly carry out the formation of faith.

2) Deities from Brahmin-Hindu: A New Role in the Theravada Buddhism of Thailand

According to several Buddhist monks permitting the representation of the Brahmin-Hindu deities in the area of Thai temples, the concept of “Devatanussati” or recollection of devas’ virtues is often cited. “The fact that temples have these sacred objects reflects religious learning in the community. A community has a religious history that can be learned through this sanctity based in beliefs” (Phramaha Khwanchai Kittimedhi & Phramaha Pornchai Sirivaro, 2022, p. 36).

The deities in this group are the deities of the Hindu Brahman religion that have no relation to Buddhist literature. In other words, these deities are completely outside of Buddhism. According to the field data, the most common deities in this group are Shiva and Ganesha, and can be found in current trends. Recollection of devas’ virtues in Buddhism, or “Devatanussati”, is interpreted according to Thai people’s perception and understanding as the worship of deities. As such, doing so at the temples can be regarded as a way of making “merit”. This form of merit making may have instilled a belief to people in Thai society that praying for blessings from sacred powers is one way to make merit. In Theravada Buddhism, worshipping or praying is not the core practice for freedom from the cycle of rebirth (Samsara).

Brahmin-Hinduism deities, which originally had no related background to Buddhism, have been retold through explanations of “Devatanussati”, “merits”, and “ploys”. As a result these Brahmin-Hindu deities, with no previous mentions in Buddhist legends, have been given allocated spaces in Thai temples for Buddhists to worship.

**Figure 5. Shiva sculpture of Thawi Kara Anant Temple,
Pathum Thani Province.**

Note. from Prasirt Runra

**Figure 6. Ganesha sculpture of Saman Rattanaram Temple,
Pathum Thani Province.**

Note. from Prasirt Runra

From the above, Brahmin-Hindu deities found at Buddhist sites in current day Thailand clearly indicates that Thai Buddhism blends in cultural beliefs. As long as there are people who believe that temples are sacred Buddhist places, the temples will still satisfy the faith of the people in society. Cultural integration or combination, indeed, is not something strange or impossible even in cross-religious contexts. Furthermore, it can be seen that sacred deities that appear in Buddhist literature, either directly or in later contemporary Thai Buddhist culture, have begun to appear in connection with social situations, such as the economy or popular trends.

3) Deities from Chinese culture: New Roles in Thai Theravada Buddhist Temples

The deities in the Chinese cultural context that are commonly found in Theravada temples are Guanyin, the Mahayana Bodhisattva, and Tai Sui Ye, the deity of destiny. There are a large number of temples or Buddhist sites in Thailand with sculptures of deities from Chinese culture that are well known among Thai people. These deities are believed to be sacred in a particular area and are revered with the same status as divine gods with powers including increasing popularity, expelling bad luck or misfortune, and providing prevention or protection from various dangers. The deities in Chinese culture that appear in those Thai Buddhist temples are often directly linked to Buddhist myths and the belief in the "inauspicious year" according to Chinese astrology, thus these deities become popular from time to time.

However, to worship of Guanyin is not merely a temporary trend, nor is it directly associated with Pi Chong (unlucky zodiac years). Guanyin is revered as an embodiment of compassion and holds the status of a bodhisattva who has cultivated perfections for the salvation of all sentient beings. Therefore, veneration of Guanyin is primarily undertaken to seek compassion, assistance in overcoming suffering, peace and tranquillity in life, as well as blessings such as the granting of children.

Figure 7. Guanyin sculpture of Saman Rattanaram Temple, Chachoengsao Province.

Note. from Prasirt Runra

Figure 8. Tai Sui sculpture of Saman Rattanaram Temple, Chachoengsao Province.

Note. from Prasirt Runra

4) Local Deities: Prosperity in Thai Theravada Buddhist Temples

In Thai society, there are many local deities, such as the Lord Father, the Lord Mother, the Lord of the Forest, the Lord of the Mountain. However, these deities do not often become well known throughout Thailand. From the field data, the most common deities are Naga and Ai Khai. Some Buddhist sites and temples in Thai society have brought in Animism beliefs and elevated it to be as sacred as the worship of deities. This phenomenon is a fusion with beliefs in local spirits which have existed in Thai society prior to the introduction of Buddhism. The belief in Animism is still deeply rooted in Thai culture but disguised through its fusion with beliefs in Buddhism, as can be seen in the following examples:

**Figure 9. Naga sculpture of Saman Rattanaram Temple,
Chachoengsao Province.**
Note. from Prasirt Runra

**Figure 10. Ai Khai sculpture of Prong Akas Temple,
Chachoengsao Province.**
Note. from Prasirt Runra

From the above, it was observed that deities from Buddhist mythology, Brahman-Hinduism, Chinese culture, and local deities are identities which have been locally recognized before spreading to other areas outside of their origins. These beliefs must conform to the culture of sacredness, meaning they are believed to have some outstanding sacred powers associated with the basic needs of people in Thai society. The powers include attributes like ferociousness, fortune bringing, compassion, or fulfilling traditional roles of local guardians. Nonetheless, they must have cultural characteristics that are commonly acknowledged in Thai culture to be widely accepted and spread in Thai society.

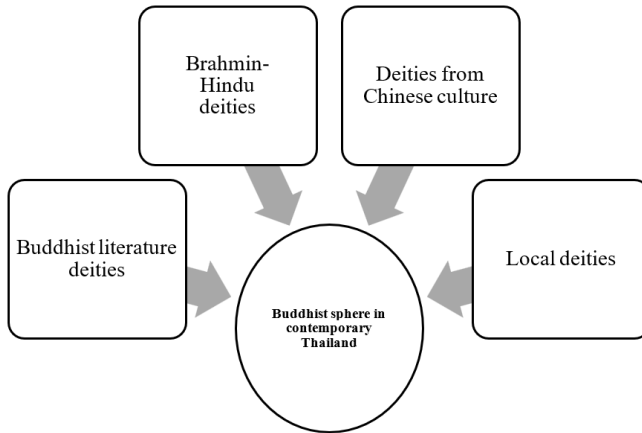

Figure 11. Multiculturalism in the Buddhist Context of Thailand

In addition, these sacred spirits are believed to be relievers or eliminators of suffering, who help people find their way out of difficult times, as well as make their wishes come true in today's world. In conclusion, the sacred deities or spirits that are associated with the Buddhist sphere must possess characteristics that do not contradict the cultural needs of the Thai people nor Buddhist teachings and traditions.

The Dynamics of Sacred Deities in Modern Thai Buddhist Temples

As mentioned in the previous section, it was observed that the characteristics of sacred beings in Thai culture have been formed through a fusion between Buddhist philosophy with deities from Brahmin-Hinduism, Chinese culture, and traditional animist beliefs. These beliefs produce cultural meanings which are widely accepted and known by people in Thai society. The needs of the people are reflected in the meanings given to these sacred deities which could be expressed in terms of physical and mental needs.

In conducting this part of the analysis, the researchers adhered to research ethics involving human participants by ensuring the anonymity of the informants. In addition, the researchers inquired

into the internal desires that motivated individuals to travel to worship divine sculptures at the temple. The findings reveal that their wishes primarily concern wealth, good fortune, good health, success in their careers, and fulfillment in love. The researchers observe that these desires are consistent with Maslow's theoretical framework.

Maslow's Hierarchy of Needs (1943) is a psychological theory that describes human motivation as progressing through five levels, where each level must be sufficiently fulfilled before moving on to the next. It begins with physiological needs such as food, water, and rest. Once these are satisfied, individuals seek safety and stability. The third level involves social needs, including love, friendship, and a sense of belonging. Following this are esteem needs, which include the desire for respect, recognition, and self-confidence. The highest level is self-actualization, where individuals strive for personal growth, creativity, and the realization of their full potential. The table below organizes the deities found in Thai temples into these needs categories as follows:

Table 2: *Table of relationship between the symbolic meanings of deity sculptures and the internal psychological needs of Buddhist devotees in Thai society.*

Physiological Needs	Safety Needs	Love and Belongingness Needs	Esteem Needs	Self-Actualization
Vessavana Naga Ai Khai	Rahu Navagraha Shiva Tai Sui	Brahma Guanyin	Ganesha	-

1) Physiological Needs

In Thai culture, a group of deities representing physical desires are Vessavana, Naga and Ai Khai. People who are engaged in entrepreneurship, trade, or services often wish for more attraction for themselves or compassion from customers. They believe that this will bring more customers, more income, and eventually more wealth, as in the Thai expression of having a "business [that is] picking up". Another group of people in Thai society often ask for blessings about fortune, especially in gambling and buying lotteries – either legal or

illegal ones. Some people seek sacred numbers to bring them luck by praying to sacred beings. It is noted that sacred beings popular among these number seekers are usually sacred spirits associated with Buddhism. If it is a deity from Brahmin-Hinduism, the deity must be associated with animist beliefs, such as Vessavana who is believed to be the lord of all spirits. These people worship the sacred beings for their benevolence, asking the divinity to bring them good fortune.

Needs at this level typically arise among impoverished populations with limited access to education, who often work in low-paying, manual labor or wage-based employment. For these individuals, income is generally insufficient to sustain a quality standard of living. The aspiration for wealth through the worship of deities thus becomes a source of hope—one that may potentially enable them to better fulfill the original and more concrete needs for food, water, and shelter.

Another aspect is that of the exorcism of misfortune, safety, power, prestige, and life changes. Misfortune exorcisms are often done by people who are unhappy or dissatisfied with their lives and therefore choose to worship the deities they believe are sacred or popular in society at that time. Misfortune exorcisms are often present in conjunction with rituals and are performed by individuals with a background associated with sacred deity blessings

2) Safety Needs

A group of deities representing the need for security are Rahu, Navagraha, Shiva and Tai Sui. Safety blessings are often asked for when a person feels unsafe in their lives or is in a risky situation, such as traveling long distances, being displaced, or starting something new in life that they are unfamiliar with. Praying to the sacred deities in Thai temples for this reason is often an individualistic activity as feeling unsafe or insecure is a personal issue rather than a social trend. However, when there is a group of people being affected by shared dangers such as war or a natural disaster, there may be prayers for these issues performed in a socially coordinated manner.

3) Love and Belongingness Needs

A group of deities representing the need for love and belonging are Brahma and Guanyin. “Metta” or benevolence is one of the fundamental philosophies of Buddhism. Metta is also a basic moral that corresponds to the basic human needs to be accepted, understood, and cared for. Sacred beliefs in Thai society consistently reproduce meanings of benevolence, which appear through the needs of people in Thai society who seek blessings with beliefs in love. Another popular benevolence blessing in Thai society is asking for fame, as it may improve one's work advancement. Some ask for "Vasana", which according to popular understanding in Thai culture, is often associated with having good opportunities in life. Another popular blessing is for love. People praying to sacred beings for benevolence in Thai culture is an interesting interaction; these prayers are processes by which people seek benevolence from a supernatural divine power, and at the same time wish for themselves to gain more benevolence from other people in society. This might be because in Thai societies, a person receiving benevolence could equate to an opportunity to change their life. It could bring in higher income or returns with only a small investment due to them receiving preferential treatment from people in that society.

4) Esteem Needs

A deity representing the esteem need is Ganesha. People who have normal lives in society or those who have some economic or work difficulties pray to Ganesha for power, prestige, and life changes. These individuals want to have a better life, so they ask this deity to give them more power or prestige, leading to more people in society respecting them. It could be said that this is done to help change their life from being commoners to those with renowned status, thus raising their status of life.

5) Self-Actualization

It is noteworthy that the phenomenon of pilgrimage to pay homage to deities in Thai temples primarily serves to fulfill basic human needs, namely: physiological needs, safety needs, love and

belongingness needs, and esteem needs. These four levels of needs could be considered universal to all humans. In contrast, the fifth level—self-actualization—may align more closely with the Buddhist path toward liberation (nirvana). According to the perspective of one of the creators of deity symbols in temples, the creation of deity sculptures may serve as an indirect pedagogical strategy employed by monks to impart Buddhist teachings, initially addressing the more immediate and practical needs of laypeople. The pursuit of liberation, on the other hand, represents a higher-level spiritual goal within Buddhism that requires mental cultivation and disciplined practice—processes that are inherently more difficult to achieve.

Modern Pilgrimage Presentation Strategies

Thai monks often use the rhetorical strategy of explaining the process of creating pagan deities in Theravada Buddhist temples, as an example.

“When people are in distress, they come to pray to the sacred deities first. But when people enter the temple, we will gradually Teaching [sic] Dhamma is easier to do.”

(Phra Prachathamnath (Pairat Panyatharo),
personal communication, August 13, 2023)

“Faith brings vision to the creation of sacred deities. Let people come and pay respects. It makes your mind good. Whatever you do with a good mind will be successful.”

(Phrakhru Palad Sitthiwat (Luang Por Namfon),
personal communication, September 18, 2023)

From interviews with monks who created the sacred deity symbols in Theravada Buddhist temples in Thai society, it can be seen that worshipping the sacred deities is only to the end goal of attracting people to turn to temples and make merit. It is viewed as a guideline of the primary mental anchor of people in society. What is considered more important is that when people enter the temple and make merit, their suffering will be relieved, thus the mind is content and ready to face life's problems. Deities in Thai culture play two main vital roles to society. Firstly, they are important in combining different beliefs in the Buddhist space. Secondly, they are important in attracting the general public to visit Buddhist temples in the form of Buddhist populism.

1) Combination of Beliefs in Buddhism

In the context of Thai culture, Thai Buddhism is constructed on various beliefs of different groups of people. In Thai society, Buddhism is a religion that has assimilated traditional Animism and Brahmanism, and has later accepted newer beliefs such as beliefs from China and new Hinduism. Therefore, when considering the phenomena of these various sacred deities, Buddhist spaces nowadays seem to be areas of peaceful coexistence between Buddhism, Brahmin-Hindu, Chinese beliefs, and traditional Animism. Evidence of assimilation can often be seen in the form of "ploys" urging people to do good deeds or make merit. The space in a Buddhist temple is, therefore, thoughtfully distributed to have the main hall being at the center of the temple and the core area of Buddhism. The spaces for other beliefs, on the other hand, are allocated to be on the outer side. Even though these sacred deities may seem to be located in an easily accessible area, they are in fact situated outside of the main Buddhist space. Nonetheless, these sacred deities still play a role in attracting people to the Buddhist area.

2) Attracting the General Public to Visit Buddhist Temples

As mentioned above, when beliefs outside of Buddhist philosophy, including beliefs in Brahmin-Hindu and Animism, are widely accepted in Thai culture, their sacred deities play

an important role in public relations for Thai temples. This is because, when considering the economy of Buddhist places such as small village temples in Thailand, they unfortunately rarely receive adequate funding from the government for maintenance and restoration. As a result, these temples must build their own major buildings and landmarks to attract more visitors to the temples. Thus, when other non-Buddhist beliefs become popular and can be used to attract people to visit the temple, they are then allocated space within a Buddhist temple. These beliefs help alleviate the struggle to generate more income for the temple, which is considered an effort to maintain Buddhism's existence in the midst of cultural diversity.

These perspectives, in turn, exert an influential impact on the societal and cultural practices associated with the ideological dimensions of "pilgrimage" tourism. The objective is to explicate this discourse in alignment with Buddhist concepts, with a bifurcation into two primary thematic considerations: 1) the inclination of Thai individuals towards temple visits and 2) the methodologies employed by Thai monks in providing assistance to the populace.

Conclusion and Discussion

The significant roles of the sacred deities in combining beliefs and attracting visitors to temples brings about questions of whether Buddhism is actually the primary religion of Thai society, or whether Buddhism in Thailand might be "popular" or Folk Buddhism. Consideration of this should be separated from doctrinal Buddhism used in the teaching context of Thai Buddhist monks because, in reality, common people more simply follow beliefs that provide them hope. If there is a popular trend surrounding a kind of divine power, regardless of its type, Thai people seem always ready to accept that trend to benefit in their lives. Therefore, the formation of deities in the context of Thai Buddhism can be represented by feeling something is lacking within the hierarchy of needs. In other words, a typical purpose for temple visits amongst Thai people is to ask for blessings from Buddha images, deities, or spirits – making these acts of paying homage not generally different. This is because, according to Thai culture, people can ask for a blessing from sacred powers to give

them aid when going through difficult situations in the rapidly changing urban society. These spiritual supports are therefore important in keeping them afloat and give them hope in living in society.

From the above discussion, it becomes evident that Maslow's psychological theory aligns with the notion of popular Buddhism. This is because the various levels of internal psychological drives can be interpreted alongside the Buddhist concept of Taṇhā desire or craving defined as the longing to have, to possess, or to become. In Buddhism, Taṇhā is categorized into three main types: Kāma-taṇhā (craving for sensual pleasure), which, when aligned with psychological theory, may correspond to the need for affection, acceptance, or being loved. Bhava-Taṇhā (craving for existence or becoming), which may be understood in psychological terms as the drive for success, stability, or achievement. Vibhava-Taṇhā (craving for non-existence or cessation), which, in psychological interpretation, may refer to the desire to be free from hardship, such as economic difficulties. In Buddhist teachings, Taṇhā is regarded as the root cause of suffering, leading to attachment and clinging.

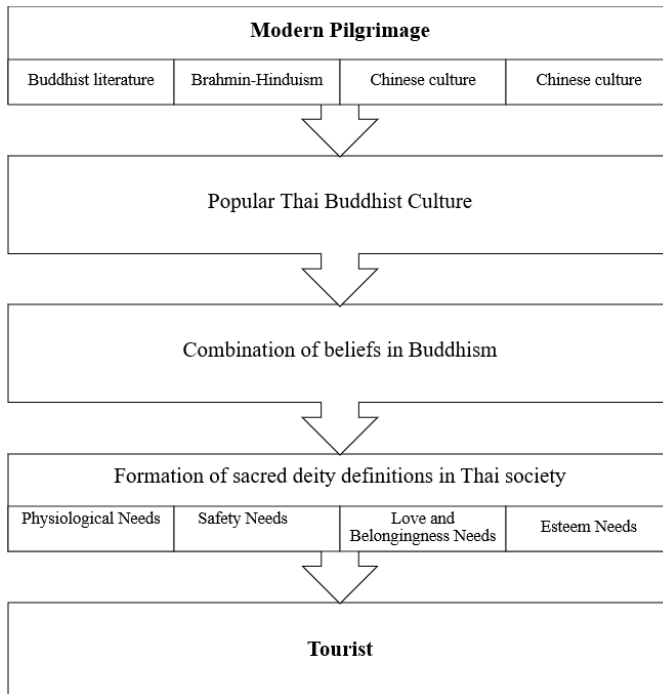

Figure 12. Relationship between modern pilgrimage and Tourist

One factor that might support the deity phenomena in Thai Buddhist culture is the phrase: “if you don’t believe it, don’t disrespect it” (*Thai culture emphasizes the importance of accepting diverse belief systems. Even if a particular belief is not one’s own, it is considered appropriate and respectful to honor and show regard for the beliefs of others.*) which is dynamically reproduced in Thai society (Chotitdilok, S. & Runra, P, 2017). That is to say, while the sacred objects being worshiped may change with changing social trends, the dynamic of this discourse always being reproduced is what drives the thought of people at the core, resulting in various sacred object worship phenomena.

Another important discourse about “merit” (*In Thai society, merit (bun) is understood as a form of moral goodness that Buddhist devotees are encouraged to cultivate and practice.*) in Thai society might also be a crucial dynamic that facilitates integration with beliefs in traditional Animism and Brahmin-Hindu deities through sharing of sacred spaces within Buddhist temples. The expression "going to make merit at the temple" in Thai society nowadays does not always mean to only pay homage in remembrance of the Three Jewels and to preserve Buddhism according to Buddhist traditions. Now, it has come to mean to go and pray for sacred deities to grant wishes or blessings that each person desires and as a result, there might not be a clear difference between the Buddhist concepts of Theravada Buddhism and populist Buddhism for people in Thai society.

The proclivity of Thai individuals to visit temples stems from two enduring principles intrinsic to Buddhism: 1) the acknowledgment of suffering and 2) the concept of karma. At a global level, Thai Buddhists interpret physical and mental distress as manifestations of suffering. In response to such suffering, a fundamental tenet dictates that individuals actively seek means to alleviate it. Temples serve as sanctuaries where adherents believe the act of making merit can contribute to the alleviation of suffering.

Simultaneously, Thai Buddhists on a global scale posit that present-day suffering is an outcome of negative karma accumulated either in previous existences or within the temporal confines of the contemporary world. Such karmic repercussions manifest as ongoing suffering. Consequently, the imperative to visit temples arises as a means to engage in meritorious actions and mitigate the effects of unfavorable karma. This intricate interplay of beliefs results in the observed phenomenon wherein individuals regularly enter temples to pay homage to various divine symbols.

Regarding the strategies employed by Thai monks to aid the populace, they draw upon two fundamental principles of Buddhism: First, Devadanusati, involving the recollection of the virtues and divine power of celestial beings to alleviate suffering for Buddhists. This strategy has given rise to the manifestation of various divine

symbols within Buddhist temples. The second method, Buddhanusati, is a method aimed at fostering mindfulness and wisdom. Theravada monks expound that if individuals are currently undergoing suffering, they may lack the requisite wisdom to alleviate their distress through the veneration of celestial beings. Therefore, the practice of invoking spiritual assistance is presented as a foundational technique to anchor the mind. Once individuals experience relief from their suffering, monks progressively introduce Buddhanusati, facilitating the development of wisdom. This, in turn, empowers individuals to engage in reflective thinking and resolve their own suffering in a sustainable manner (Phra Prachathammath (Pairat Panyatharo), personal communication, August 13, 2023). The relationship between these two strategies can be elucidated through the following diagram.

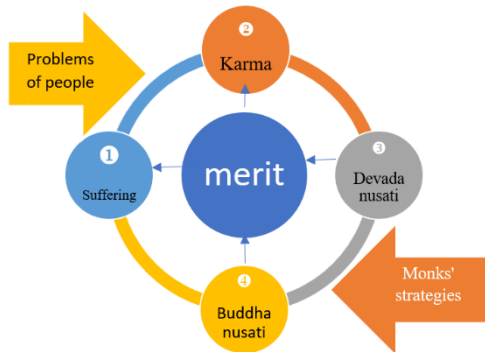

Figure13. Diagram of the process of creating pilgrimage discourse through the appearance of worship of divine symbols in Thai society.

The foregoing discussion delineates the contemporary phenomenon of Modern Pilgrimage within Thai society. Temples assume the role of destinations for the purificatory journey from suffering, incorporating deity symbols encompassing figures from Buddhist scriptures, Hindu pantheon, and Chinese cultural traditions as cognitive anchors. While these elements may diverge from the essence of Theravada philosophy or be perceived academically as

emblematic of commercialized Buddhism, within the context of modern pilgrimage they reflect an adaptation to the contemporary emphasis on livelihood pursuits, as individuals may lack the time for traditional temple visits and teachings.

In response to this shift, monks have adjusted their approaches to sustain the mission of Thai temples, employing the creation of deities to attract visitors. While this adaptation may be scrutinized as commercial Buddhism, it serves as a pragmatic means to facilitate accessibility to temple premises. Furthermore, the act of entering temples can potentially facilitate mental purification and charitable inclinations among visitors. Importantly, the financial sustainability of temples remains a critical concern, given the limited or absent government funding. Small temples, in particular, grapple with financial challenges, relying on public donations and funds generated through merit-making activities.

The researchers assert that categorically denouncing all Thai temples as sites of Buddhist commercialization may be overly simplistic. When examined from an alternative standpoint, the incorporation of Buddhist trade emerges as a potentially essential mechanism for the preservation of Buddhism in Thailand. This underscores a discernible trend in contemporary pilgrimage practices that necessitates alignment with the fundamental and spiritual needs of the populace.

Religion in capitalist systems and the era of digital media no longer exists in its traditional form; rather, it has adapted to the mechanisms of the market and contemporary communication technologies. As a result, religion continues to function as a source of psychological support, a moral framework, and a form of social capital. At the same time, however, it may also be commodified and reshaped to accommodate the logic of popularity and intensified consumerism. Therefore, understanding religion in the modern world requires examining both the dimension of “faith” and the “economic media structure” simultaneously, in order to reveal the ongoing negotiation between spiritual values and the driving forces of capitalism and technology in a nuanced and comprehensive manner.

Acknowledgement

This article extends the analysis presented in the abstract. “The Worshipping Deity Symbols in Buddhist Temples: The Phenomenon of Pilgrimage of Korean tourists”. In International Conference in Commemoration of the 65th Anniversary of Korea-Thai Diplomatic Relation, 2023. At Hankuk University of Foreign Studies Seoul Campus, Republic of KOREA

This article is part of the research report titled "The Worshipping Deity Symbols in Theravada Buddhist Sites: The Phenomenon of Pilgrimage and Religious Tourism in Modern Thai Society," funded by the Faculty of Liberal Arts Research Fund, Thammasat University, under the Memorandum of Academic Cooperation. The project is managed by the Specialized Research Unit on the Application of Cultural Costs to Creating Value in Tourism at Thammasat University.

This research project has been approved by the Human Research Ethics Committee, with the approval code: 057/2566. The approval was granted by the Human Research Ethics Committee of Thammasat University, Social Science Division, on June 8, 2023

References

- Chhun, S. (2017). The pilgrimage of Tibetan monks in Dharamshala, India. *Walailak Journal of Social Science*, 10(2), 81–111.
- Chotitdilok, S., & Runra, P. (2017). Goddess dolls: The reproduction of the discourse “if you don’t believe it, don’t disrespect it” and the functions of modern sacred objects in Thai society. *Journal of Humanities and Social Sciences Surattthani Rajabhat University*, 9(1), 149–172.
- Ditthisampanno, V. D. B. U., Mujiyanto, Suherman, S. Kom, Suharno, Sukodoyo, Waluyo, & Ngadat. (2022). Dharmayatra: Pilgrimage and spiritual journey sacred sites in Buddhist pilgrims in Indonesia. *ASEAN Journal of Religious and Cultural Research*, 5(2), 11–16.
- Laoroeekutai, N. (2015). *Motivations of Thai Buddhists for pilgrimage to the four sacred sites*. [Master’s thesis, Chulalongkornrajavidyalaya University Graduate School].
- Maslow, A. H. (1943). A theory of human motivation. *Psychological Review*, 50(4), 370–396. <https://doi.org/10.1037/h0054346>
- Pakasagulwong, P., & Metheevarachatra, A. (2022). Faith and wisdom: Pilgrims to four holy Buddhist places in India and Nepal. *Mahachula Academic Journal*, 9(2), 1–16.
- Phramaha Khwanchai Kittimedhi., & Phramaha Pornchai Sirivaro. (2022). Wat Saman Rattanam’s formation that satisfies the community’s needs. *Journal of Buddhist Studies Chulalongkorn University*, 29(2), 21–53.
- Polsuk, T., & Phra Srivinyaporn. (2019). An analytical study of the four holy places values to Buddhist pilgrims. *Journal of Graduate Studies, Mahamakut Buddhist University*, 17(2), 10–18.
- Turner, V. & Turner, E. (1978). *Image and pilgrimage in Christian culture*. Columbia University Press.

Authors

Associate Professor Prasirt Runra, Ph.D.

Faculty of Liberal Arts, Thammasat University

E-mail: runra.prasirt@gmail.com

Assistant Professor Suntaree Chotidilok, Ph.D.

Faculty of Arts, Silpakorn University

E-mail: chotidilok_s2@su.ac.th

Neuroconstructivism in Thai Education: Rethinking Early Childhood and Primary Learning

Ittikorn Bunnag

Faculty of Education, Chulalongkorn University

Received: June 9, 2025

Revised: December 29, 2025

Accepted: January 15, 2026

Abstract

Neuroconstructivism presents an integrative perspective on education, viewing learning as a dynamic, context-sensitive process shaped by the ongoing interaction of genetic, neural, cognitive, social, and cultural influences. Drawing on both global research and the lived realities of teaching in Thailand, this article explores how neuroconstructivist ideas can guide curriculum design, instructional strategies, assessment, and policy. The discussion highlights the complexity of real classrooms, where each child's developmental pathway is woven from community, language, tradition, and personal experience as much as from formal instruction. While recent advances in neuroscience and educational research underscore the value of personalized, multimodal, and context-responsive environments, putting these ideals into practice remains challenging. Persistent neuromyths and structural disparities in resources and opportunities continue to complicate the translation of scientific insight into classroom realities particularly in diverse and resource constrained settings. This review addresses two underarticulated gaps: (1) the lack of an integrated synthesis in the Southeast Asian context and (2) the limited translation of neuroconstructivism theory into curriculum and classroom practice in Thailand's early childhood and primary education.

ทฤษฎีการสร้างความรู้ในเชิงประสาทวิทยาในบริบท การศึกษาไทย: พลิกมุมมองการเรียนรู้ในเด็กปฐมวัย และประถมศึกษา

อิทธิกร บุณนาค

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

ทฤษฎีการสร้างความรู้ในเชิงประสาทวิทยา เสนอกรอบมุมมองเชิงบูรณาการต่อการศึกษา โดยมองว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีความอ่อนไหวต่อบริบท และถูกกำหนดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางพันธุกรรม ระบบประสาท กระบวนการคิด ความสัมพันธ์ทางสังคม และวัฒนธรรม บทความนี้เชื่อมโยงองค์ความรู้จากงานวิจัยระดับสากล เข้ากับประสบการณ์จริงของการจัดการเรียนการสอนในบริบทประเทศไทย เพื่อพิจารณาว่าแนวคิดของทฤษฎีการสร้างความรู้ในเชิงประสาทวิทยาสามารถนำมาใช้เป็นกรอบในการออกแบบหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ การประเมินผล และนโยบายทางการศึกษาได้อย่างไรในทางปฏิบัติ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความซับซ้อนของห้องเรียนจริง ที่พัฒนาการของผู้เรียนแต่ละคนไม่ได้ก่อตัวจากการเรียนการสอนอย่างเป็นทางการเพียงอย่างเดียว หากแต่สัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับชุมชน ภาษา ประเพณี และประสบการณ์ชีวิต งานวิจัยร่วมสมัยด้านประสาทวิทยา และการศึกษาได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย และตอบสนองต่อบริบทเฉพาะของผู้เรียน อย่างไรก็ตาม การนำหลักการเหล่านี้ไปใช้ในห้องเรียนยังเผชิญกับข้อจำกัดหลายประการ ทั้งความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับสมองในวงการศึกษา และความเหลื่อมล้ำเชิงโครงสร้างด้านทรัพยากรและโอกาส ซึ่งส่งผลให้

การเชื่อมโยงองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์กับการปฏิบัติจริงเป็นไปได้อย่างจำกัด โดยเฉพาะในบริบทที่มีความหลากหลายและข้อจำกัดสูง บทความชิ้นนี้ชี้ให้เห็นถึงช่องว่างสำคัญสองประการ ได้แก่ (1) การขาดการสังเคราะห์องค์ความรู้เชิงบูรณาการในบริบทเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และ (2) ข้อจำกัดในการนำทฤษฎีการสร้างความรู้ในเชิงประสาทวิทยาไปสู่การออกแบบหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ในระดับปฐมวัยและประถมศึกษาของประเทศไทย

คำสำคัญ

ทฤษฎีการสร้างความรู้ในเชิงประสาทวิทยา, ความไวทางบริบท, การศึกษาไทย, ความหลากหลายทางระบบประสาท

Introduction

The landscape of educational theory and practice in the twenty-first century has undergone a profound transformation, shaped by rapid advances in cognitive science and neuroscience. These interdisciplinary developments have led to an unprecedented integration of brain science and educational research, fundamentally altering how educators and scholars conceptualize learning and development (Thomas et al., 2019). Where earlier generations relied upon longstanding dichotomies most notably the divide between nature and nurture contemporary research increasingly points toward dynamic, multilayered frameworks that recognize the intricate interplay among biological, experiential, and cultural influences (Johnson, 2011; Karmiloff-Smith, 2018).

Within this evolving landscape, neuroconstructivism has emerged as a particularly influential paradigm. Rather than regarding cognitive development as a predetermined sequence or as the sole product of environmental input, neuroconstructivism positions it as an active, ongoing, and deeply context-sensitive process. The development of the mind is understood to be constrained and shaped by multiple interacting levels genetic, neural, cognitive, behavioral, and environmental each exerting reciprocal influence (Farran & Karmiloff-Smith, 2012; Karmiloff-Smith, 2009; Mareschal et al., 2007). Notably, this perspective moves beyond the notion of the brain as a passive recipient, instead conceptualizing neural structures as continually sculpted through the child's repeated and reciprocal engagement with their surroundings. Here, biological endowment and lived experience are not oppositional, but co-constructive and mutually reinforcing (Karmiloff-Smith, 2018; Westermann et al., 2007).

Appreciating this complexity brings with it significant implications for educational practice. If cognitive development is neither entirely preordained nor infinitely malleable, then the environments we create for children's learning must be both thoughtfully structured and sufficiently adaptable. Only in this way can education respond to the unique strengths, needs, and developmental trajectories of individual learners (Al Dahhan et al., 2016; Guarini et al.,

2019; Kolb et al., 2017; Trautmann, 2014). Emerging research especially that leveraging longitudinal neuroimaging, computational modeling, and large-scale educational data underscores how neural plasticity, sensitive periods, and individualized experience collectively shape academic achievement and learning pathways.

From my own experience as a professional teacher in Thailand, I have often observed how deeply context-sensitive development truly is. For instance, in small rural schools, children's learning trajectories are not only shaped by genetics or classroom instruction but also by subtle factors in their home and community environments such as language dialects, intergenerational caregiving practices, and local cultural values. I have encountered students whose cognitive growth was catalyzed not by direct instruction alone, but by their active participation in community festivals or traditional crafts, illustrating how neuroconstructivist principles are vividly at play in our local context. These observations underscore the necessity for educational models in Thailand to move beyond standardized, one-size-fits-all approaches, and instead adopt frameworks that honor each child's unique blend of biological and experiential factors.

Yet, the promise of neuroconstructivism is, in practice, only partially realized. Translating its insights into policy and classroom action remains a formidable challenge. Persistent neuromyths among educators, the slow adaptation of policy frameworks to developmental science, and enduring debates over the practical design of curriculum and assessments have all contributed to a gap between theory and practice. In the Thai context, I have personally witnessed how misconceptions such as the belief that intelligence is fixed or that "left-brain" and "right-brain" learners require fundamentally different teaching strategies continue to influence classroom practices and hinder the adoption of research-based innovations.

Against this backdrop, scholarship on the learning sciences in Southeast Asia is dispersed across fields. Reviews to date are largely oriented to global contexts or confined to single disciplines, yielding neither a regional synthesis nor actionable directions for Thai context. This article will integrate Southeast Asian evidence, offers an in-depth Thai analysis, and develops curriculum-ready guidance for early childhood and primary education.

Objectives

(1) To examine how principles of neuroconstructivism can inform educational policy, curriculum design, instructional strategies, and assessment practices in Thai early childhood and primary education.

(2) To identify practical instructional strategies and professional development approaches that can effectively bridge the gap between neuroscience research and classroom practice within the Thai educational context

Theoretical Background

Neuroconstructivism stands as a powerful theoretical lens that has significantly deepened our contemporary understanding of cognitive development. At its core, this framework emphasizes the intricate and constantly evolving interactions among biological, cognitive, and environmental factors a viewpoint increasingly supported by recent empirical research (Karmiloff-Smith, 2018; Mareschal et al., 2007). The roots of neuroconstructivism run deep in both the constructivist traditions of Piaget and the developmental systems approach, yet it also incorporates remarkable insights from the rapid growth of cognitive neuroscience and genetics (Astle et al., 2023; Johnson, 2011; Tokuhamu-Espinosa & Borja, 2023). What distinguishes neuroconstructivism, in my experience as both educator and researcher, is its insistence that cognitive growth cannot be reduced to any single dimension but must instead be understood as an emergent product of multilevel and reciprocal influences.

Core Assumptions

The emergence of neuroconstructivism was, in many respects, a reaction against the limitations of reductionist theories. Older models frequently forced us to choose between nativism where learning is seen as genetically predetermined and empiricism, which assigns developmental outcomes wholly to environmental shaping. In my teaching career, I have seen firsthand the drawbacks of such dichotomous thinking, especially when curriculum are designed as if children arrive as “blank slates” or, conversely, as if their destinies are already inscribed by heredity. Neuroconstructivism, however, advances a richer understanding: it posits that cognitive development is best described as progressive specialization. Neural, cognitive, and behavioral systems are continually constructed and reconstructed through active engagement with the world, each shaped by multiple, layered constraints (Karmiloff-Smith, 2018; Mareschal et al., 2007). A hallmark of this framework is its principle of multilevel constraint, which asserts that development is not solely a function of genes and brain maturation, but is also decisively influenced by contextual factors sensory input, social relationships, and cultural tools (Johnson, 2011; Mareschal et al., 2007). These factors operate recursively: changes in neural circuits influence cognition, which in turn shapes behavior, further modifying neural pathways in a continual feedback loop (Thomas et al., 2019).

Distinction from Traditional Theories (Piaget & Vygotsky)

Piaget and Vygotsky laid the groundwork by showing that children actively build knowledge through interaction whether with materials, ideas, or other people. Neuroconstructivism keeps that insight, but pushes it further. It treats development as a continuous, context-sensitive process of progressive specialization in which genetic, neural, cognitive, and cultural factors are in constant dialogue. Rather than setting nature and nurture in opposition, it shows how everyday experience sculpts the brain’s pathways and how those pathways, in turn, channel future. This systems lens also helps explain what earlier stage-based or purely social accounts

cannot: the way micro-level neural change is braided together with the macro-level realities of classrooms, policies, and local culture learning (Astle et al., 2023; Tokuhama-Espinosa & Borja, 2023). Neuroconstructivism doesn't replace Piaget or Vygotsky; it extends them into a framework that better fits the layered complexity and diversity of real classrooms.

Developmental Processes

Central to neuroconstructivism is the notion of progressive specialization. Early in life, children's neural and cognitive systems are broad and adaptable, equipped with remarkable potential. Through repeated engagement with diverse tasks and environments, these systems gradually become more differentiated and specialized a process sometimes described as "interactive specialization" (Johnson, 2011; Kolb et al., 2017). My own classroom observations resonate with this concept; for instance, students who are consistently exposed to rich linguistic or mathematical contexts often exhibit accelerated development in those domains, reflecting the brain's capacity for adaptive change. Yet, as neuroconstructivist theory cautions, plasticity is a double-edged sword: while it presents extraordinary opportunities for learning, there are sensitive periods during which particular skills are most easily acquired. Missing these windows may have lasting consequences, a point that underscores the need for timely, context-rich interventions something that is often a challenge in the varied and resource-constrained settings of Thai education

Another defining feature of neuroconstructivism is its recognition that cognition is always context-sensitive, arising from the individual's ongoing engagement with their physical, social, and cultural environment (Mareschal et al., 2007; Thomas et al., 2019). I am continually reminded of this in Thai classrooms, where local dialects, community values, and unique family structures shape not only what children learn, but how they process and integrate new knowledge. Learning is thus not simply a matter of individual capacity, but is deeply embedded in the fabric of relationships,

language, and cultural practices (Karmiloff-Smith, 2018; Mareschal et al., 2007). Moreover, drawing from embodied cognition, neuroconstructivism highlights that sensory, perceptual, and motor experiences are not peripheral, but fundamental they scaffold the development of abstract thinking and leave lasting imprints on the architecture of the brain itself (Astle et al., 2023; Tokuhamma-Espinosa & Borja, 2023).

Individual Differences

Perhaps one of neuroconstructivism's most progressive contributions is its nuanced understanding of individual differences. Rather than pathologizing atypical development or regarding it as a deviation from some idealized norm, this framework positions all developmental trajectories whether typical or atypical on a broad spectrum shaped by a constellation of interacting constraints and opportunities (Mareschal et al., 2007; Thomas et al., 2019). As a teacher, I have found this perspective invaluable: it encourages a move away from "deficit" thinking and invites us to design educational environments that genuinely respect and respond to neurodiversity, challenging the persistence of "one-size-fits-all" solutions in mainstream schooling.

Methods

An integrative narrative review was conducted and PRISMA-aligned elements are reported to enhance transparency. Searches (Scopus, Wiley, and Google Scholar) from 2000–2025 used terms spanning neuroconstructivism, neuroconstructivist, and neuromyths. Inclusion captured empirical/theoretical works connecting neural/cognitive development to instructional or curricular implications; exclusion removed purely clinical studies without educational relevance. The PRISMA flow diagram, search strings, screening counts, and study table appear in Figure 1.

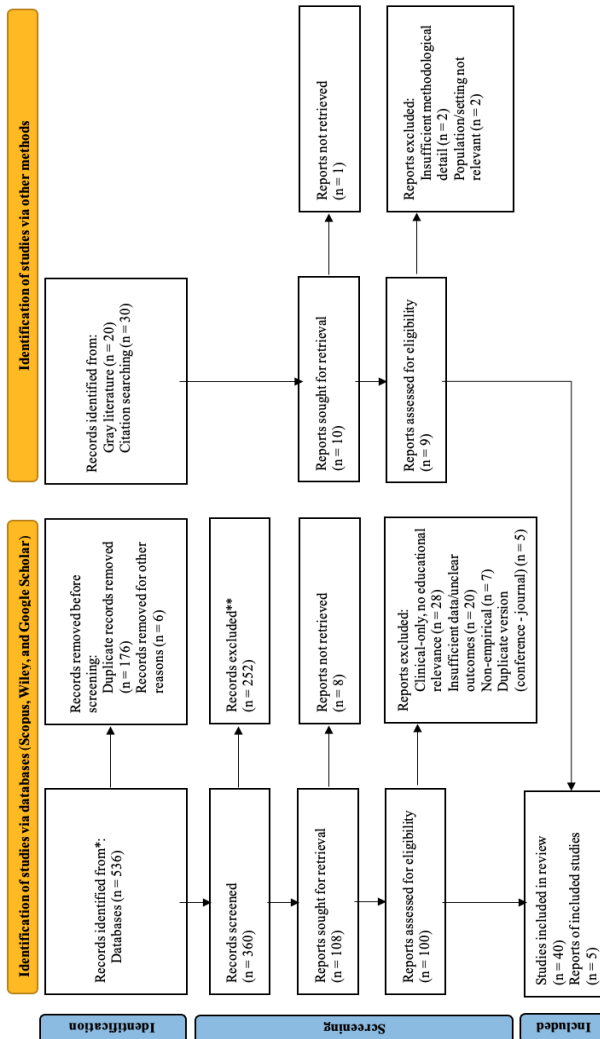

Figure 1. PRISMA flowchart

Current Research

In recent years, neuroconstructivist research has rapidly accelerated, thanks in large part to methodological breakthroughs in neuroimaging, computational modeling, genetics, and the analysis of large-scale educational data. These advances have allowed researchers to probe more deeply than ever before into the ways neural, cognitive, and contextual factors come together to shape each child's unique developmental pathway with findings that carry immediate implications for educational practice. As someone engaged in both classroom teaching and research, I have found it striking how quickly ideas once confined to the laboratory are beginning to inform and sometimes challenge everyday decisions in education.

Learning Pathways and Plasticity

One of the clearest insights from recent scholarship is the wide variability in how children develop. Even small differences in early experience such as home language, caregiver involvement, or the richness of literacy and numeracy activities at home can set learners on markedly different developmental pathways (Filipe et al., 2023; Thomas et al., 2019). These early variations often interact with broader social and cultural factors, shaping how children approach learning tasks and build academic skills over time. From my own experience teaching in rural Thai classrooms, I have observed that students with even modest additional support at home, whether through storytelling, simple arithmetic practice, or active participation in community traditions, often progress at a noticeably faster pace than their peers. Such observations confirm that early differences, however small, can expand over time into significant gaps in classroom performance, underscoring the need for individualized and context-responsive approaches to instruction.

These differences in developmental pathways are closely connected to the brain's inherent plasticity, which enables children to adapt and respond to their environments most effectively during specific sensitive periods. Another important line of research highlights the brain's remarkable plasticity and the existence of

sensitive periods in development. Longitudinal neuroimaging studies show that children's brains are highly adaptable in the early years, particularly when learning occurs in meaningful, enriched environments (Johnson, 2011; Kolb et al., 2017). In my own classroom practice, I have often observed how timely support in areas such as language or numeracy can produce dramatic gains, even among students who previously struggled. Conversely, missing these developmental windows may result in lasting difficulties. This evidence points to the importance of well-timed interventions whether through formal lessons or everyday practices that can reshape learning trajectories and offer new opportunities for children at risk of falling behind.

Research Approaches and Innovations

Recent work in educational neuroscience increasingly relies on research designs that combine multiple levels of analysis. Rather than focusing only on isolated factors, multilevel and multimodal approaches integrate genetic data, neuroimaging, classroom observations, and large-scale educational assessments to provide a richer picture of learning processes (Thomas et al., 2019). These studies reveal that developmental outcomes cannot be explained by any single variable; instead, they emerge from the dynamic interplay of biological, cognitive, and environmental influences. For educators, this means that a small adjustment in classroom practice when aligned with the right developmental window can interact with neural and cognitive systems in ways that significantly alter a child's learning trajectory. Such findings strengthen the case for evidence-based practices that honor the complexity of development while remaining grounded in real classroom contexts.

At the same time, innovations in educational technology and translational research are extending these insights into everyday practice. Adaptive learning platforms, learning analytics, and other digital tools now allow teachers to monitor student progress in real time, opening possibilities for what has been described as "precision

education” (Liu, 2022). In Thailand, where class sizes are often large and resources unevenly distributed, I have observed how thoughtfully implemented technologies such as simple formative assessment apps can support more individualized instruction even in resource-constrained schools. Translational studies, especially those targeting language and executive function, provide further evidence that interventions grounded in neuroconstructivist principles can be both practical and effective (Sharif & Atif, 2024; Taran et al., 2024). Together, these approaches illustrate how research innovations can bridge the gap between theory and practice, helping educators respond more flexibly to the diverse needs of learners.

Teacher Knowledge and Neuromyths

Despite advances in educational neuroscience, misconceptions about the brain commonly referred to as *neuromyths* remain widespread among teachers. Studies have shown that beliefs such as the effectiveness of tailoring instruction to “learning styles,” the dominance of left or right-brain processing, or the idea that intelligence is fixed, continue to circulate in schools worldwide (Dekker et al., 2012; Schmied & Jamaludin, 2023). These misconceptions are not trivial; they can shape classroom practices in ways that limit opportunities for learners, particularly when teachers unknowingly rely on myths instead of evidence-based strategies.

In the Thai context, I have often encountered colleagues who still organize lessons around supposed “visual” or “auditory” learners, or who assume that students who struggle in the early years cannot catch up later. Such practices reflect the persistence of neuromyths in teacher training and highlight the urgent need for sustained professional development that integrates contemporary neuroscience (McMahon et al., 2019). Addressing these gaps requires more than isolated workshops; teachers need ongoing opportunities to critically engage with research and to translate scientific insights into classroom practices that genuinely support diverse learners. By dispelling neuromyths and strengthening neuroscience literacy,

teacher education can help ensure that evidence not misconception guides educational decision-making.

Educational Implications

The practical implications of neuroconstructivism in education are best understood through a multilevel perspective, where genetic, neural, cognitive, social, and environmental factors are seen as dynamically interwoven to shape the developmental trajectory of every child (Johnson, 2011; Thomas et al., 2019). This approach challenges any attempt to reduce effective educational practice to a single factor, insisting instead on a nuanced understanding of how multiple levels of influence intersect and interact. In my own practice, I have seen time and again how real learning seldom results from isolated interventions; it is the ongoing, complex interplay of relationships, context, and structured support that makes the greatest difference. As a result, decisions about curriculum, instructional methods, assessment, and educational policy must be intentionally responsive to the inherent complexity and variability of human growth.

In practical terms, this means that educators must move beyond simply “differentiating” lessons. Instead, the classroom environment itself needs to be alive to the changing needs, abilities, and interests of each learner. For example, when working with mixed-age classes in rural Thai schools, I have learned that flexibility sometimes even improvisation is essential to keep learning meaningful and developmentally appropriate. A neuroconstructivist lens encourages us to view every classroom as a living system, where equity and adaptation are not afterthoughts but central principles.

By grounding educational decision-making in this framework, schools position themselves to provide truly personalized, equitable, and adaptive learning experiences. This is especially vital in contexts like Thailand, where diversity in language, culture, and life experience among students is the norm rather than the exception.

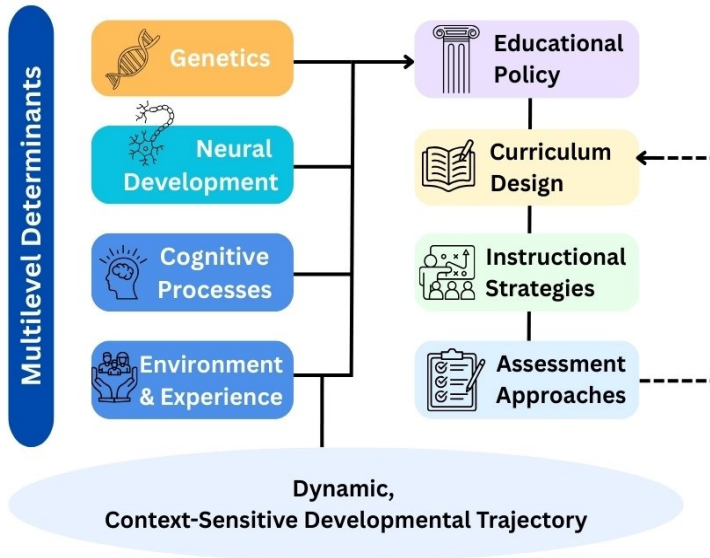

Figure 2. Educational Implications of Neuroconstructivism

Note. Adapted from neuroconstructivist and developmental-systems perspectives discussed in Rinaldi & Karmiloff-Smith (2017), Sirois et al. (2008), and Westermann et al. (2007) by Ittikorn Bunnag.

Equity, Policy, and Early Intervention

A neuroconstructivist perspective places equity at the center of educational debate. Equity, in this sense, does not mean providing every child with the same resources, but rather ensuring that each learner receives the kind of support that matches their developmental needs. Without this, small initial gaps can widen into large and persistent inequalities the so-called “Matthew Effect¹.”

Policy responses must go beyond guaranteeing access to schooling. They should invest in high-quality early learning opportunities, provide continuous support for neurodiverse learners, and work systematically to reduce environmental disparities (Paris & Alim, 2017; Van Dongen et al., 2018). This might include targeted funding for under-resourced schools and flexible curriculum that allow teachers to adapt to individual differences.

From my own experience in resource-limited Thai schools, I have seen how children facing the toughest circumstances often benefit the most when education systems are designed to be flexible and inclusive. In rural multi-grade classrooms, for instance, students may lack technology, receive less home support, and have fewer chances to engage with books. Yet, when teachers provide timely scaffolding and meaningful activities, these same students can make remarkable progress. Such experiences remind me that equity is not an optional value it is a structural requirement if we are serious about translating neuroconstructivist principles into everyday practice.

¹ The Matthew Effect refers to the cumulative amplification of early advantages or disadvantages over time, resulting in widening achievement gaps. Originating from Matthew 25:29, the concept is widely used in education to explain how small initial differences in learning opportunities particularly in literacy can develop into substantial disparities as children grow older (Merton, 1968; Stanovich, 1986).

Curriculum Design

One of the most direct implications of neuroconstructivist theory is the call for curriculum that are both structured and flexible. Rather than adhering strictly to rigid grade-level expectations, educators are encouraged to recognize and respond to the unique developmental paths of individual students (Farran & Karmiloff-Smith, 2012; Karmiloff-Smith, 2009; Kolb et al., 2017).

In my experience, the most powerful curriculum are those that draw upon multimodal learning engaging children through sensory, linguistic, motor, and social domains to support the brain's natural tendency toward progressive specialization. Integrated learning experiences, where reading is combined with movement and collaboration, consistently yield stronger academic and neural outcomes than narrow, isolated instruction (Al Dahhan et al., 2016; Guarini et al., 2019; Trautmann, 2014). I have witnessed this firsthand when incorporating local traditions such as music, dance, or storytelling into classroom activities. Not only do these approaches align with research on brain plasticity, but they also deepen student engagement and help sustain a love of learning.

Moreover, context-rich environments that connect with students' cultural backgrounds, languages, and lived experiences provide more than engagement; they actually help "wire" the brain for learning, reinforcing the idea that meaningful education cannot be separated from the cultural context in which it takes place (Paris & Alim, 2017; Thomas et al., 2019).

Instructional Strategies

Insights from neuroconstructivism highlight the critical importance of teaching that is responsive in real time to students' changing abilities, interests, and needs. In my classroom, formative assessment and differentiated instruction are not mere "add-ons," but essential tools for creating optimal "zones of proximal development." Effective scaffolding ensures that every learner, regardless of starting point, is challenged and supported in just the right measure to promote

growth. The evidence is clear that early, targeted support particularly in foundational skills like executive function, language, and numeracy can dramatically alter the course of a child's development, especially for those who might otherwise fall behind (Filipe et al., 2023; Kolb et al., 2017; Pecukonis et al., 2022).

Assessment

Traditional assessments, which often provide only a static snapshot of performance, can miss the underlying dynamics of learning. Neuroconstructivist theory instead advocates for formative and longitudinal assessment models those that track growth over time and respond to individual progress (Sharif & Atif, 2024; Thomas et al., 2018). In my experience, ongoing assessment is particularly valuable in identifying sensitive periods or bursts of plasticity, making it possible to intervene at exactly the right moment. In my own teaching practice, the use of digital formative assessments such as simple online quizzes has enabled me to quickly identify students who need extra support and adapt lesson plans accordingly. This has proven especially valuable during times of remote learning, when traditional observation is not possible. For example, in the context of pandemic-related school closures in Thailand, digital formative assessments allowed me to identify gaps and adapt instruction more nimbly than would otherwise have been possible.

Teacher Preparation

Translating neuroconstructivist research into classroom practice is not possible without teachers who possess a strong foundational literacy in neuroscience and cognitive development. Effective professional development must go beyond content knowledge to address persistent "neuromyths" such as rigid learning styles or left/right-brain thinking that can hinder sound teaching (Dekker et al., 2012; Schmied & Jamaludin, 2023). In the Thai context, I have seen colleagues transformed by exposure to contemporary brain science, moving from outdated or simplistic views of learning to a more nuanced, evidence-based approach. But this transformation

requires sustained effort, reflective practice, and a willingness to challenge long-held assumptions.

Above all, teachers must learn to see and respond to the full diversity of students in their classrooms, recognizing the impact of neural, cognitive, social, and cultural factors on learning.

Challenges and Future Directions

Although neuroconstructivism holds tremendous promise for informing educational practice, the realities of the Thai education system reveal a number of persistent and context-specific challenges. In my years working with teachers and students in both urban and rural settings, I have witnessed how the ideals of developmental science can be difficult to translate into meaningful, equitable change particularly given Thailand's unique educational landscape.

Confronting Neuromyths and Misconceptions in Thai Classrooms

Neuromyths are strikingly prevalent in Thai education. The belief in “learning styles” is particularly widespread many schools still group students or design lessons around the supposed dominance of visual, auditory, or kinesthetic preferences, despite the lack of scientific support for such practices (Dekker et al., 2012; Schmied & Jamaludin, 2023). The myth of “critical periods” that after a certain age, children cannot learn new skills can also discourage both teachers and parents from supporting struggling students. A common refrain I hear from Thai colleagues is, “เด็กคนนี้ไม่เก่งภาษาอังกฤษตั้งแต่อนุบาลแล้ว สอนไปก็เปล่าประโยชน์” (This child was never good at English, since kindergarten, so further effort is pointless.) Such misconceptions can become self-fulfilling prophecies, limiting opportunities for intervention and growth. Addressing these beliefs requires more than isolated workshops. What is needed are sustained professional learning communities where teachers can engage with new research, share classroom experiences, and adapt insights to their local contexts. Such ongoing dialogue is essential to bridge the gap between neuroscience and everyday practice.

Ethical and Equity Challenges: The Rural-Urban Divide

Thailand's sharp urban-rural divide creates further equity challenges. As digital tools, AI-driven learning platforms, and individualized interventions become more central to education, there is a risk that well-resourced urban schools will advance rapidly while rural schools lag behind. I have visited remote schools where internet access is unreliable and technology is scarce, making the promise of "precision education" ring hollow. Moreover, concerns about student data privacy and the ethical use of emerging technologies are only beginning to be discussed in Thai policy circles.

The focus on personalization, while valuable, must not lead to further isolation of already marginalized learners. Instead, there is an urgent need for shared learning experiences that foster community something Thai schools, with their strong traditions of collective activity and peer learning, can uniquely offer.

Navigating Complexity in Thai Classrooms

The extraordinary diversity among Thai students ethnic, linguistic, socioeconomic means that developmental trajectories are even more variable than in many other contexts. In multi-grade classrooms in rural areas, for example, a single teacher might simultaneously support first-generation Thai speakers, children from minority language backgrounds, and students with undiagnosed learning needs. Implementing scalable but individualized approaches under such conditions requires robust assessment tools and professional flexibility that are not yet widely available. From my experience, teachers who succeed in these environments rely heavily on local communities, peer support, and creative adaptation rather than top-down directives.

From Research to Classroom Reality: The Thai Experience

Translating complex scientific insights into classroom action is a challenge everywhere, but is especially pronounced in Thailand. While neuroconstructivist frameworks advocate for nuanced, flexible pedagogy, the reality is that many Thai teachers, especially in small rural schools, are responsible for large, multi-grade classes with minimal resources. Professional development opportunities that meaningfully integrate neuroscience remain rare, and even when available, are often “one-off” workshops rather than sustained programs. I have seen dedicated teachers eager to innovate, but they lack both the time, and the ongoing support needed to adapt research findings to their own diverse classrooms. Although educational reforms in Thailand increasingly reference “21st-century skills” and “brain-based learning,” I have found that, in practice, many of these ideas struggle to take root at the classroom level. Too often, teachers are expected to implement new policies without sufficient time or training to adapt them to the unique needs of their students and communities.

Moreover, collaboration between researchers, policy makers, and practitioners is still in its infancy. Academic work produced at leading Thai universities often remains isolated from everyday classroom realities, and there are limited mechanisms for sustained interdisciplinary dialogue.

Looking Ahead: Thai Opportunities

Despite these challenges, there are grounds for optimism in the Thai context. Some progressive schools and networks both public and private have begun experimenting with blended learning, adaptive assessment, and competency-based curriculum. The use of LINE groups and local online networks, for example, has helped create professional communities where best practices and new findings are shared in accessible ways.

At the national level, there is growing awareness of the need for reforms that center equity and neurodiversity in curriculum design, assessment, and resource allocation. As Thailand increasingly

participates in global educational research collaborations and expands digital infrastructure, there is a real opportunity to bridge the science-practice-policy gap provided reforms remain anchored in the lived realities and cultural strengths of Thai communities.

Ultimately, the success of neuroconstructivist-inspired reform in Thailand will depend not just on scientific rigor, but on our collective ability to listen, adapt, and innovate in ways that honor the extraordinary diversity of learners and contexts across the country.

Conclusion

As both a researcher and a classroom practitioner in Thailand, I have come to see neuroconstructivism not as a distant academic theory, but as a living framework that offers deep resonance with the realities of our educational landscape. Its insistence on the dynamic interplay of genetic, neural, cognitive, environmental, and cultural factors fundamentally challenges the old binaries nature versus nurture, ability versus disability, teacher-centered versus learner-centered that have long shaped educational debates. In my daily work, I have seen how recognizing this complexity can breathe new life into curriculum design, classroom instruction, assessment, and policy. The past decade's scientific breakthroughs in neuroimaging, computational modeling, and intervention research have made clear that education must be both personalized and multimodal. Yet, my experience also reveals that simply knowing this is not enough. The true test lies in translating these insights into practice within real schools, with real children, amidst all the constraints and richness of the Thai context. This requires more than resources; it calls for a new literacy among teachers in neuroscience and human development, and a willingness among all stakeholders to question inherited myths and assumptions, especially those that perpetuate inequity or low expectations.

Looking to the future, I am cautiously optimistic. The gradual integration of artificial intelligence, learning analytics, and transdisciplinary teacher education offers the possibility of making child-centered, precision-driven learning a reality not only

in urban, resource-rich schools, but eventually in the most remote corners of Thailand as well. However, this progress must be shaped by continual ethical reflection and an unshakeable focus on the lived needs and aspirations of our students and communities. Neuroconstructivism challenges educators and policymakers to rethink long-held assumptions about how children learn. By prioritizing context, collaboration, and individualized support, we can move closer to an educational system that recognizes and nurtures the unique potential of every learner transforming not only classroom practice, but also the broader culture of education in Thailand. For me, this means embracing the messiness and diversity of real classrooms, listening more carefully to children's voices, and working collectively to close opportunity gaps wherever they appear. If we do so, we may finally move toward an education system that not only prepares children for lifelong learning, but also nurtures the full richness of their human potential right here in Thailand, and beyond.

- Karmiloff-Smith, A. (2009). Nativism versus neuroconstructivism: rethinking the study of developmental disorders. *Developmental psychology*, 45(1), 56.
- Karmiloff-Smith, A. (2018). Ontogeny, genetics, and evolution: A perspective from developmental cognitive neuroscience. In Karmiloff-Smith, A., Thomas, M. S. C., & Johnson, M. H., (Eds.), *Thinking developmentally from constructivism to neuroconstructivism: Selected works of Annette Karmiloff-Smith* (pp. 261–272). Routledge.
- Kolb, B., Harker, A., & Gibb, R. (2017). Principles of plasticity in the developing brain. *Developmental Medicine & Child Neurology*, 59(12), 1218–1223. <https://doi.org/10.1111/dmcn.13546>
- Liu, T. C. (2022). A case study of the adaptive learning platform in a Taiwanese elementary school: Precision education from teachers' perspectives. *Education and Information Technologies*, 27, 6295–6316. <https://doi.org/10.1007/s10639-021-10851-2>
- Mareschal, D., Johnson, M. H., Sirois, S., Spratling, M., Thomas, M. S. C., & Westermann, G. (2007). *Neuroconstructivism: How the brain constructs cognition*. Oxford University Press.
- McMahon, K., Yeh, C. S.-H., & Etchells, P. J. (2019). The impact of a modified initial teacher education on challenging trainees' understanding of neuromyths. *Mind, Brain and Education*, 13(4), 288–297. <https://doi.org/10.1111/mbe.12219>
- Merton, R. K. (1968). The Matthew effect in science: The reward and communication systems of science are considered. *Science*, 159(3810), 56–63. <https://www.science.org/doi/10.1126/science.159.3810.56>
- Paris, D., & Alim, H. S. (2017). *Culturally sustaining pedagogies: Teaching and learning for justice in a changing world*. Teachers College Press.

- Page, M. J., McKenzie, J. E., Bossuyt, P. M., Boutron, I., Hoffmann, T. C., Mulrow, C. D., Shamseer, L., Tetzlaff, J. M., Akl, E. A., Brennan, S. E., Chou, R., Glanville, J., Grimshaw, J. M., Hróbjartsson, A., Lalu, M. M., Li, T., Loder, E. W., Mayo-Wilson, E., & Moher, D. (2021). The PRISMA 2020 statement: An updated guideline for reporting systematic reviews. *BMJ*, 372, 1-9. <https://doi.org/10.1136/bmj.n71>
- Pecukonis, M., Young, G. S., Brian, J., Charman, T., Chawarska, K., Elsabbagh, M., Iverson, J. M., Jeste, S., Landa, R., Messinger, D. S., Schwichtenberg, A. J., Webb, S. J., Zwaigenbaum, L., & Tager-Flusberg, H. (2022). Early predictors of language skills at 3 years of age vary based on diagnostic outcome: A baby siblings research consortium study. *Autism Research*, 15(7), 1324–1335. <https://doi.org/10.1002/aur.2760>
- Rinaldi, L., & Karmiloff-Smith, A. (2017). Intelligence as a developing function: A neuroconstructivist approach. *Journal of Intelligence*, 5(2), 1-26. <https://doi.org/10.3390/jintelligence5020018>
- Schmied, A., & Jamaludin, A. (2023). Neuroscience literacy in educators' training programs in Asia: A call to action. *IBRO Neuroscience Reports*, 15, 348–354. <https://doi.org/10.1016/j.ibneur.2023.10.006>
- Sirois, S., Spratling, M., Thomas, M. S. C., Westermann, G., Mareschal, D., & Johnson, M. H. (2008). Précis of neuroconstructivism: How the brain constructs cognition. *Behavioral and Brain Sciences*, 31(3), 321–331. doi:10.1017/S0140525X0800407X
- Sharif, H., & Atif, A. (2024). The evolving classroom: how learning analytics is shaping the future of education and feedback mechanisms. *Education Sciences*, 14(2), 176. <https://doi.org/10.3390/educsci14020176>

- Stanovich, K. E. (1986). Matthew effects in reading: Some consequences of individual differences in the acquisition of literacy. *Reading Research Quarterly*, 21(4), 360–407. <https://www.jstor.org/stable/747612>
- Taran, N., Gatenyo, R., Hadjadj, E., Farah, R., & Horowitz-Kraus, T. (2024). Distinct connectivity patterns between perception and attention-related brain networks characterize dyslexia: Machine learning applied to resting-state fMRI. *Cortex*, 181, 216–232. <https://doi.org/10.1016/j.cortex.2024.08.012>
- Thomas, M. S. C., Ansari, D., & Knowland, V. C. P. (2019). Annual research review: Educational neuroscience: Progress and prospects. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 60(4), 477–492. <https://doi.org/10.1111/jcpp.12973>
- Tokuhamma-Espinosa, T., & Borja, C. (2023). Radical neuroconstructivism : A framework to combine the *how* and *what* of teaching and learning?. *Frontiers in Education*, 8, 1-28. <https://doi.org/10.3389/feduc.2023.1215510>
- Trautmann, M. (2014). A neuroconstructivistic research strategy to study the underlying causes of dyslexia. *Translational Developmental Psychiatry*, 2(1), 1-5. <https://doi.org/10.3402/tdp.v2.21684>
- Van Dongen, J., Bonder, M. J., Dekkers, K. F., Nivard, M. G., Van Iterson, M., Willemsen, G., Beekman, M., Van Der Spek, A., Van Meurs, J. B. J., Franke, L., Heijmans, B. T., Van Duijn, C. M., Slagboom, P. E., & Boomsma, D. I. (2018). DNA methylation signatures of educational attainment. *npj Science of Learning*, 3(1), 1-14. <https://doi.org/10.1038/s41539-018-0020-2>
- Westermann, G., Mareschal, D., Johnson, M. H., Sirois, S., Spratling, M. W., & Thomas, M. S. C. (2007). Neuroconstructivism. *Developmental Science*, 10(1), 75–83. <https://doi.org/10.1111/j.1467-7687.2007.00567.x>

Author

Ittikorn Bunnag

Master's Degree Student, Faculty of Education,
Chulalongkorn University

E-mail: nont29018@gmail.com

The Psychology of Transgressive Brand Behaviour on Social Media: A Comparative Analysis of Wendy's and Ryanair

Nutchapabhapote

International School of Management,
University of the Thai Chamber of Commerce

Received: June 11, 2025

Revised: March 26, 2026

Accepted: April 9, 2026

Abstract

This article analyzes the transgressive marketing strategies of Wendy's and Ryanair on social media, aiming to provide actionable considerations for Ryanair. The study employed a descriptive analysis of Twitter content, examining 119 tweets from Wendy's and 115 from Ryanair, categorizing transgressive messages as humorous or hard-edged. Findings indicate Wendy's successfully uses witty, balanced humor for brand building and engagement, while Ryanair's provocative approach, though attention-grabbing, risks alienating older customers and conflicting with its core values due to its higher incidence of hard-edged communication. The study suggests Ryanair should re-emphasize core values, refine its humor to be more positive, and integrate user-generated content to humanize its brand.

Keywords

transgressive message, social media, Ryanair, Wendy's

จิตวิทยาพฤติกรรมแบรนด์ที่ล่องละเมิดบนโซเชียลมีเดีย: การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบระหว่างเวนต์ี้ส์และไรอันแอร์

ณัฏฐา ปภาพจน์

วิทยาลัยนานาชาติเพื่อการจัดการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

บทคัดย่อ

บทความนี้วิเคราะห์กลยุทธ์การตลาดที่ล่องละเมิดของแบรนด์เวนต์ี้ส์และไรอันแอร์บนโซเชียลมีเดีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอข้อพิจารณาที่เป็นประโยชน์สำหรับไรอันแอร์ การศึกษาใช้วิธีวิเคราะห์เชิงพรรณนาจากเนื้อหาบนทวิตเตอร์ โดยตรวจสอบทวิต 119 ข้อความจากเวนต์ี้ส์ และ 115 ข้อความจากไรอันแอร์ ซึ่งจัดประเภทข้อความที่ล่องละเมิดว่าเป็นแบบตลกขบขันหรือแบบแข็งกร้าว ผลการวิจัยชี้ว่าเวนต์ี้ส์ประสบความสำเร็จในการใช้อารมณ์ขันที่เยียบคมและสมดุลเพื่อสร้างแบรนด์และเพิ่มการมีส่วนร่วม ในขณะที่กลยุทธ์ที่ยั่วยุของไรอันแอร์แม้จะดึงดูดความสนใจได้ แต่ก็อาจเสี่ยงต่อการสร้างความไม่พอใจให้กับลูกค้าสูงอายุและขัดแย้งกับค่านิยมหลักของแบรนด์ เนื่องจากมีข้อความที่แข็งกร้าวในสัดส่วนที่สูงกว่า การศึกษาจึงแนะนำให้ไรอันแอร์กลับมาเน้นย้ำค่านิยมหลักปรับปรุงอารมณ์ขันให้เป็นเชิงบวกมากขึ้น และใช้เนื้อหาที่สร้างโดยผู้ใช้เพื่อสร้างภาพลักษณ์ความเป็นมนุษย์ให้กับแบรนด์

คำสำคัญ

ข้อความที่ล่องละเมิด, โซเชียลมีเดีย, ไรอันแอร์, เวนต์ี้ส์

Introduction

In the fast-paced world of social media marketing, brands are increasingly adopting transgressive communication styles to capture audience attention and encourage interaction. Transgressive communication is a commercial messaging approach that deliberately challenges the boundaries of social, cultural, or ethical acceptability (Dahl et al., 2003). Its fundamental aim is to deviate from conventional communication styles and utilize controversial themes, provocative visuals, or unconventional communication to surprise or shock its audience (Dahl et al., 2003)

This approach deliberately challenges conventional social norms and expectations, often leveraging humor, provocation, or controversial themes. While such strategies can undeniably generate considerable buzz and engagement, they also pose inherent risks, including the potential to alienate certain consumer groups or harm a brand's reputation if not managed with careful consideration for audience sensitivities.

This article explores the strategic implementation of transgressive branding by two prominent entities: Wendy's, a leading fast-food chain known for its assertive presence on social media, and Ryanair, Europe's largest low-cost airline, recognized for its often blunt and provocative online interactions. Wendy's has successfully carved out a distinctive identity within the social media sphere through its sharp, witty, and frequently sarcastic tone. The brand's clever retorts and playful jabs aimed at competitors have not only entertained followers but have also solidified its image as a formidable force in digital communication. In May 2019, one influencer rapper posted on his Twitter account, hoping that Wendy's would bring back their spicy nuggets. Wendy's responded by stating that if their tweet received 2 million likes, they would bring back this menu. Eventually, the tweet gained a significant amount of engagement with over 2 million likes and over 300 thousand retweets. As promised, spicy nuggets officially returned to Wendy's menu in August 2019. In this scenario, Wendy has exemplified a playful, norm-breaking interaction with consumers. Instead of the traditional

one-directional corporate tone, Wendy's adopts an informal, challenge-based exchange more typical of peer-to-peer communication. This violates the conventional expectation that brands stay formal, distant, and promotional. The humor lies in treating product return decisions as a social media dare, which reflects a benign violation—it challenges norms but remains harmless and fun. This approach not only increases Wendy's user participation but also reinforces Wendy's identity as culturally aware and witty, and strengthens the brand emotional engagement through shared humor.

Another example of Wendy's aggressive yet humorous transgressive message style was when they called out McDonald's, their competitor, for still using frozen beef in most of their burgers. "@McDonalds So you'll still use frozen beef in MOST of your burgers in ALL of your restaurants? Asking for a friend." This tweet was meant for provocation while also highlighting the fact that Wendy's uses fresh beef for all of their burgers. It also demonstrates a competitor-directed humorous violation. Wendy directly calling out McDonald's was something most brands avoid for fear of appearing unprofessional, and this constitutes a breach of the norm that corporate communication should avoid confrontation. Moreover, Wendy frames the confrontation sarcastically ("Asking for a friend"), which maintains a humorous tone that keeps the violation benign rather than aggressive. This sarcasm signals both confidence and personality, increasing shareability. It strengthens Wendy's brand image as bold, witty, and unafraid to mock industry norms, aligning with its "fresh beef" brand value and boosting audience engagement.

Conversely, Ryanair has attracted attention for its direct and at times confrontational online messages, frequently pushing the boundaries of traditional airline marketing with its straightforward and occasionally audacious demeanor. While the airline has achieved significant financial success based on its low-cost model, this has occurred despite persistent and severe negative brand sentiment, with the carrier being voted "Europe's least popular short-haul airline" by *Which?* readers in 2013 and being the subject of dedicated "I Hate Ryanair" sites. The perception of Ryanair is also one defined

by "hidden fees, bad customer service, and a somewhat aggressive approach" that risks treating customers more like cattle to be herded (French, n.d.).

The historical context and the confrontational tone of its online communication bring it dangerously close to what the Benign Violation Theory (BVT) categorizes as a malign violation, which risks alienating customers despite high revenue (McGraw & Warren, 2010). Even Ryanair's CEO, Michael O'Leary, recognized the effectiveness of a more considerate approach, admitting, "if I had realized that treating our customers better would yield such positive results, I would have started doing it long ago." Additionally, Richard Elsen from Byfield Consultancy pointed out the strategy's shortcomings, mentioning a "disconnect between customer expectations and the actual experience of flying Ryanair" (French, n.d.).

One of Ryanair's recent tweets was in response to a customer who posted a picture of himself sitting on the airplane. The customer said he always flies with Ryanair's business class and complained about how he did not get samples for the wine selection. However, Ryanair responded with the statement, "terrible shoes for business class." Ryanair's dismissive reply to a customer complaining about wine samples violates norms of customer-centric politeness and service empathy. Instead of addressing the complaint, the brand shifts the conversation to ridicule. This confrontational humor risks being perceived as disrespectful or unprofessional and pushes the violation closer to a malign zone. While it captures attention and may amuse younger audiences familiar with "roast culture," it can alienate older or more traditional customers, reinforcing Ryanair's reputation for brusqueness.

Another one of the more aggressive transgressive tweets from Ryanair was when they responded to a customer who claimed to be a Ryanair hater as, "That's called being unemployed Dan." The response directly challenged the user's financial status of being unemployed and was more aggressive than benign humorous behavior. Making jokes about a customer's financial status is an example of aggressive transgression, reflecting a violation of ethical and

interpersonal boundaries. It is not easily interpreted as playful, meaning it risks crossing from benign to malign violation. While it may create viral buzz, it also heightens perceptions of Ryanair as hostile, dismissive, or insensitive, potentially damaging trust and brand warmth.

The fundamental justification for comparing Wendy's and Ryanair, despite their distinct industry domains, lies in the rigorous methodological pursuit of theoretical generalizability (Yin, 2017). Effective transgressive communication, framed by the Benign Violation Theory, is a strategic phenomenon, and its validity is strengthened when it can successfully explain outcomes in diverse operational environments. By adopting a multiple-case design, the research intentionally shifts the analytical focus from industry-specific factors (e.g., fast-food versus aviation) to the core marketing strategy itself (transgressive messaging) (Yin, 2017). This approach treats the brands as different manifestations of the same strategic variable, allowing researchers to isolate the impact of behavioral variations specifically the differences between Wendy's witty, humorous transgression and Ryanair's direct, aggressive approach on audience engagement and brand perception. Comparing these two contrasting cases enables the inductive derivation of refined concepts, providing insight into which transgressive tactics are universally effective, and which are contingent upon the specific organizational personality or market context (Eisenhardt, 1989).

The need for this research stems from the risk management challenge inherent in Ryanair's current use of transgressive communication. While the airline's blunt and confrontational social media style generates attention, it sits precariously close to the boundary that risks causing alienation and reputation damage, which are the natural consequences of poorly managed transgression. For Ryanair, the problem is that its aggressive style risks producing a malign violation—content perceived as genuinely harmful or offensive—thereby diminishing positive brand perception. The research, therefore, is needed to compare Ryanair's current practices against the successfully humorous/benign transgression employed by Wendy's. This comparison will analytically determine how Ryanair can optimize its approach to ensure its boundary-pushing

content consistently falls within the BVT's "sweet spot," allowing it to maximize engagement without alienating its target demographic (McGraw & Warren, 2010).

For research methodology, a comparative study of Twitter communications from Wendy's (119 tweets, April 2nd - September 4th, 2025) and Ryanair (115 tweets, February 3rd - October 13th, 2025) was conducted to analyze transgressive behavior. The research sought to classify these behaviors as either humorous or aggressive, and subsequently, to determine their influence on brand perception and audience engagement. This investigation is particularly significant for its direct comparison of two brands utilizing transgressive marketing, offering practical advice for Ryanair to enhance its social media presence. For brands to effectively navigate social media and maximize engagement without alienating their target demographic, a deep comprehension of transgressive communication is vital.

This article draws upon existing academic literature to define the characteristics and potential consequences of transgressive commercial messages. It delves into the fundamental motivations that drive brands to adopt transgressive tactics, such as the potential for viral spread, the opportunity to achieve unique market differentiation in a crowded industry, and the cultivation of strong brand loyalty. Key theoretical frameworks, including the Benign Violation Theory (McGraw & Warren, 2010), are explored to establish a foundational understanding of the dynamic interplay between humor and transgression. Furthermore, the literature review considers various factors that influence the overall effectiveness of transgressive content, such as a brand's inherent personality and the specific characteristics of its target audience, alongside the inherent risks and rewards associated with implementing such marketing strategies. This comprehensive theoretical background underpins the subsequent comparative analysis of Wendy's and Ryanair's transgressive behavior on social media.

Research Objectives

1. To examine the characteristics, driving factors, and considerations for employing transgressive behaviour in brand marketing communications.
2. To analyze and compare the transgressive branding strategies employed by Wendy's Ryanair on social media platform.
3. To suggest actionable considerations for Ryanair to refine its social media approach to better align with its brand identity and audience expectations.

Literature Review

What makes a commercial message transgressive?

Transgressive messaging fundamentally aims to deviate from conventional communication and elicit strong emotional responses, ranging from amusement to discomfort. The "Benign Violation Theory" (McGraw & Warren, 2010) provides a framework for understanding such messages, positing that content becomes engaging and humorous when it simultaneously infringes upon a social norm while being perceived as harmless. The effectiveness of transgressive messages hinges on striking a delicate balance: content that is too benign may fail to capture attention, whereas overly severe content risks causing offense.

A commercial message is deemed transgressive when it deliberately challenges the boundaries of social, cultural, or ethical acceptability, thereby surprising or shocking its audience (Dahl et al., 2003). This often involves the use of controversial themes, provocative visuals, or unconventional communication styles that diverge from societal norms (Dahl et al., 2003)

For a violation to be perceived as benign, several critical factors must converge. First, the audience must consider the transgression to be minor or inconsequential. If the transgression is viewed as excessively severe or damaging, it is likely to evoke a negative reaction

rather than humor (McGraw & Warren, 2010). Recent research by El-tazy and Dinana (2018) supports this, indicating a negative correlation between perceived transgression severity and humor appreciation, while a sense of playfulness positively influences it. Essentially, overly harmful violations trigger negative emotions that overshadow potential humor. Conversely, a playful transgression such as a brand engaging in self-deprecating humor or subtly addressing a minor norm is more probable to be viewed as benign and humorous. El-tazy and Dinana (2018) work also underscores the importance of playfulness in mitigating the negative impacts of severity; a playful tone signals harmless intent, allowing humor to be appreciated even on sensitive subjects. Therefore, the success of transgressive humor fundamentally depends on its perceived harmlessness and an underlying playful quality.

Second, psychological distance the perceived separation an audience feels from the violation (whether temporal, social, or hypothetical) significantly influences how a transgression is received (McGraw & Warren, 2010). A violation is more likely to be benign if the audience perceives it as not directly relevant or as abstract/distant. McGraw et al. (2013) empirically demonstrated a positive correlation between psychological distance and humor perception; transgressive scenarios presented as temporally, socially, or hypothetically distant were more frequently perceived as benign and humorous.

Lastly, a violation can be deemed benign if an alternative norm or specific context provides justification (McGraw & Warren, 2010). For instance, in satire or parody, certain violations are anticipated and accepted as a form of social commentary, rather than genuinely offensive acts. This aligns with Riloff et al. (2018) findings regarding the critical role of context and perceived intent in humor. An audience's interpretation of a transgression is heavily influenced by their understanding of the context and the perceived purpose behind it. If the intent is positive (e.g., social critique, harmless fun), humor is more likely to be appreciated. For example, a satirical advertisement employing humor to critique consumerism might be considered clever, even if it playfully mocks certain behaviors.

Why might brands try to be transgressive?

Brands are increasingly adopting transgressive marketing strategies for several compelling reasons. A primary motivation is the heightened potential for shareability of transgressive content. A study by Berger and Milkman (2012) analyzing *The New York Times* articles revealed that content eliciting strong emotional arousal (both positive and negative) was more likely to be widely shared. This suggests that content pushing boundaries, when perceived as harmless, can go viral due to its ability to generate intense emotions, thereby prompting individuals to disseminate it (Berger & Milkman, 2012). For example, a humorous brand advertisement subtly challenging social norms can have a dual effect: some viewers might find it mildly offensive, while others find it highly amusing, leading to extensive social media discussion and expanded brand reach. A study of 3,000 brand tweets confirmed that those incorporating transgressive humor were significantly more likely to be shared (Warren et al., 2019). Additionally, Keshari and Jain (2016) indicated that transgressive advertising can boost brand recall and purchase intention, particularly among younger consumers who tend to prefer edgy content. These studies collectively suggest that carefully executed transgressive marketing is a potent tool for extending brand reach and fostering engagement.

Secondly, brand differentiation serves as a key driver for adopting transgressive strategies. In today's saturated marketplace, where numerous brands offer comparable products or services, achieving genuine differentiation is paramount for success. Transgressive marketing, by its very nature, disrupts conventional approaches and positions a brand as innovative, bold, or irreverent (Aaker et al., 2004). This resonates strongly with consumers who value nonconformity and seek brands that embody similar characteristics. Aaker et al. (2004) highlighted how brands like Diesel and Benetton historically used transgressive advertising to cultivate edgy, unconventional images, successfully attracting specific consumer segments. This strategy remains relevant; Nobi et al. (2021) found that brands with a rebellious identity can leverage transgressive content to reinforce their brand image and build a dedicated following. Beyond simply

attracting attention, transgressive branding creates a unique, memorable identity that distinguishes the brand in competitive markets. It appeals to desires for individuality and authenticity, especially among younger consumers who often reject conformity (Kim et al., 2016). By challenging norms and showcasing a distinct personality, transgressive marketing can set a brand apart, potentially increasing recognition, strengthening consumer connections, and cultivating a more loyal and engaged customer base.

Finally, when implemented thoughtfully, transgressive marketing can be highly effective in fostering brand loyalty, particularly among younger, often rebellious demographics. This audience segment, frequently characterized by their appreciation for individuality and nonconformity, is more inclined to be drawn to brands that challenge norms and project a distinct personality (Kim et al., 2016). Research by Gil-Or et al. (2015) highlights the link between social media behavior and identity expression, suggesting that individuals exhibiting a "false self" online are more prone to sharing transgressive content. This implies that transgressive marketing can resonate with those seeking to express a bolder online identity, fostering a deeper connection with brands that align with similar values. Further evidence comes from Guèvremont and Grohmann (2012), whose study found that playful transgression (e.g., brand-to-brand teasing, edgy humor) can build stronger emotional bonds with consumers who identify with the brand. This aligns with brand identification, where consumers form attachments to brands that reflect their self-concept (Stokburger-Sauer et al., 2012). Nor et al. (2025) also indicate that younger demographics are more likely to appreciate and engage with transgressive content, especially when it aligns with their personal values and social identities, often leading to increased brand loyalty through a deeper connection to the brand's worldview.

In essence, brands may adopt transgressive strategies to capture attention, differentiate themselves, and strengthen loyalty among specific consumer segments. By evoking strong emotions, challenging norms, and aligning with rebellious audiences, transgressive content can be a powerful marketing tool. However, brands must carefully navigate the risks of transgression, ensuring

content resonates with their audience without causing backlash or alienation. Thoughtful execution of transgressive branding can enhance a brand's visibility, uniqueness, and audience connection, contributing to its long-term success.

Should all brands use transgressive behaviour on social media?

The decision for a brand to employ transgressive behavior on social media is multifaceted, requiring a thorough evaluation of potential risks and benefits, coupled with a consideration of several key factors.

Firstly, brand personality significantly influences how consumers will react to transgressive content. Béal and Grégoire (2021) demonstrated that consumer responses to transgressive humor, particularly humorous brand responses to complaints, were significantly shaped by perceptions of the brand's personality. This aligns with Guèvremont and Grohmann (2012) research, which showed brand personality influences responses to transgressive advertising humor. Brands with playful, irreverent, or edgy personalities may find transgressive humor aligns well with their image and audience (McGraw & Warren, 2010). Conversely, for brands with a serious, traditional, or conservative image, transgressive humor can be risky and potentially alienating (Eisend & Küster, 2011). Eisend and Küster (2011) found consumers are more likely to be offended by transgressive humor from brands perceived as sincere or serious. Therefore, brands must assess if their personality fits this humor style before incorporating it (Nobi et al., 2021)

Secondly, the online behavior of the target audience is a critical consideration for successful transgressive marketing. Individuals exhibiting a strong "false self" on social media—where their online persona differs from their true self—are more likely to share transgressive content (Gil-Or et al., 2015). Nor et al. (2025) further confirmed this link between a strong "false self" and a higher propensity to engage with transgressive content. This implies that brands must thoroughly understand their audience's online behavior before adopting a transgressive approach. Research suggests younger demographics, prone to experimenting with online identities, are more

receptive to transgressive content than older ones who prefer traditional content (Carpenter & de Charon, 2014; Eisend & Küster, 2011). Conversely, if a brand's target audience favors edgier content, transgressive tactics can be effective (Kuipers & Zijp, 2024). Studies show dark humor can successfully capture niche audiences, boosting engagement and word-of-mouth.

Finally, brands must meticulously weigh the risks and rewards of transgressive social media behavior. While transgressive marketing offers potential for virality and engagement, it also carries the risk of offending audiences or damaging brand image (McGraw & Warren, 2010). Some studies, like Vredenburg et al. (2020), found that moderately transgressive advertising increased brand recall and positive brand attitudes compared to non-transgressive ads. However, other research highlights potential backlash and negative brand associations if the transgression is perceived as offensive (Weinberger & Gulas, 1992). Chung and Zhao (2011) analyzed social media reactions to a controversial ad, noting it generated buzz but also significant negative sentiment and boycott calls. Furthermore, Dahl et al. (2003) suggest transgressive ad effectiveness varies by individual disgust sensitivity; those with higher sensitivity were more offended and less positive towards the brand. Transgressive content is a risky strategy: it can generate buzz but also backfire if not executed thoughtfully. Brands must balance attention gains against the risk of alienating audiences. This requires assessing risk tolerance and ensuring transgressive elements align with brand personality and target audience. Mild humor may be acceptable, but explicit language or imagery could be damaging.

Comparing the two distinctive brands: Wendy's and Ryanair

The choice to compare a fast-food chain (Wendy's) and a low-cost airline (Ryanair) is methodologically deliberate, as the industry context significantly moderates the effect and acceptance of transgressive messaging, thereby providing a robust test for the generalizability of the Benign Violation Theory (BVT).

Both the Fast-Food and Low-Cost Airline sectors are characterized by high-volume, low-margin transactions, making social media a vital, cost-effective tool for driving brand awareness and immediate consumer action (Han et al., 2019; Jayathunga et al., 2024). However, they operate under fundamentally different reputational constraints. The fast-food industry is often the subject of public scrutiny related to health and lifestyle, necessitating transparency and high customer interactivity to cultivate loyalty among demographics like Millennials and Gen Z (Janssen et al., 2018).

Wendy's, with its witty and sarcastic transgression, leverages social media to build an image of authenticity and personality that resonates with this consumer need (Cao et al., 2023). Conversely, the low-cost airline sector, exemplified by Ryanair, prioritizes cost minimization to the extent that it risks alienating customers through fees and perceived poor service (Saleh, 2021). Transgressive communication in this context often serves a dual purpose: it reinforces the "no-frills, maverick" brand identity, but it must carefully manage the inherent consumer dissatisfaction linked to service quality (Ryanair's historical challenges) to prevent malign violations that result in severe reputational damage (McGraw & Warren, 2010).

By contrasting these two high-traffic, low-affinity service industries, the study can empirically determine how industry norms and established brand personality dictate the acceptable boundaries of transgressive humor and aggression, offering refined, context-aware managerial implications.

Research Methodology

This study on transgressive brand behavior on social media employs an analytic case study approach, utilizing descriptive analysis to examine the Twitter communications of Wendy's and Ryanair as primary data. Over the observed period (Wendy's: April 2nd to September 4th, 2025, totaling 119 tweets; Ryanair: February 3rd to October 13th, 2025, totaling 115 tweets), distinct communication patterns emerged.

The disparity in the data collection periods—six months for Wendy's versus nine months for Ryanair—was a deliberate methodological choice to ensure statistical power and comparative rigor, directly addressing the expert's concern regarding validity. The research objective was not to compare activity over identical timeframes, but to obtain a sufficient and comparable volume of transgressive content (Wendy's N=58 transgressive tweets; Ryanair N=112 transgressive tweets) necessary to perform robust inferential testing on the two brands' intrinsic communication styles. Initial scoping indicated that the frequency of qualifying transgressive content varies significantly between the two companies. Forcing a shorter, identical period would have resulted in an unacceptably small sample size for one of the brands, compromising the statistical power of the analysis (Cohen, 2013).

The validity and comparability are maintained because the analysis focuses on proportional relationships (i.e., the percentage of Hard-Edge content within each brand's unique pool) and utilizes inferential statistics such as the Chi-Square test. These methods, designed to draw conclusions about the underlying communication stream, are not reliant on equal raw tweet counts or perfectly synchronized calendar periods, thereby effectively minimizing the impact of the differing collection durations on the final conclusion (Yin, 2017).

The analysis also categorizes these tweets into humorous and hard-edged content to understand the specific manifestations of transgressive behavior employed by each brand. Secondary data, including theses, research reports, and articles, provide context and

theoretical frameworks for interpreting these observed behaviors and their implications for the brands' respective social media strategies.

Data Extraction and Filtering

The primary data (119 tweets from Wendy's and 115 from Ryanair) were extracted and filtered manually to ensure strict adherence to the comparative scope and exclusion criteria.

The standard Twitter/X web interface was used for data extraction. The researcher navigated to each brand's official handle (@Wendys and @Ryanair). For each brand, the researcher used the advanced search function within the platform to restrict results to the specified date ranges (April 2 – September 4, 2025 for Wendy's; February 3 – October 13, 2025 for Ryanair) and filtered by tweets and replies from the official account.

The researcher manually reviewed each post. Only tweets meeting the following criteria were included:

- Original tweets or replies sent directly by the brand's official account.
- Content demonstrating transgressive behavior (i.e., challenging a social norm, competitor, or customer in a provocative, humorous, or aggressive manner).

Exclusion: Purely promotional announcements, routine customer service responses, and non-interactive image posts were excluded to focus solely on the transgressive communication style.

Identifying Humorous and Hard-Edged Content

Content was classified based on established definitions from the literature, primarily the Benign Violation Theory (BVT), before the comparative analysis:

- **Humorous (Benign Violation):** Content characterized by sarcasm, witty competitive "jabs" (e.g., Wendy's attacking competitor product quality), self-deprecation, clever pop-culture references, or the skillful use of memes. The intent is to generate amusement.
- **Hard-Edged/Aggressive:** Content characterized by direct, blunt dismissal of valid complaints, confrontation, or highly controversial statements. The intent risks causing genuine offense and reinforcing a negative brand stereotype.

The table summarizes the distribution of transgressive communication styles used by Wendy's and Ryanair across the observed period

Table 1: Summary of transgressive tweet

Content Type	Wendy's (N= 58)	Ryanair (N=112)	Total
Humorous	51 (87.9%)	77 (68.8%)	128
Hard-Edge	7 (12.1%)	35 (31.3%)	42
Total Transgressive	58	112	170

Chi-Square Analysis

The Chi-Square Test of Independence (χ^2) was employed to statistically analyze the relationship between two categorical variables: brand (Wendy's versus Ryanair) and the kind of transgressive content (Humorous versus Hard-Edge).

This non-parametric technique is suitable for frequency data and was employed to evaluate if the distribution of communication styles is affected by the particular brand, enabling the acceptance or rejection of the null hypothesis (H_0) (Cohen, 2013). The analysis compares the actual occurrences of each content type for every brand with the expected frequencies under the assumption that both variables are completely independent (i.e., if a brand's identity has no impact on its communication style). A statistically significant finding indicates that the difference in transgressive behavior between Wendy's and Ryanair is probably not a result of random chance, providing empirical support for the study's claims related to risk management and the coordination of communication strategies (Yin, 2017).

The core comparative element of this research is governed by two hypotheses regarding the distribution of transgressive communication styles (Humorous vs. Hard-Edge) across the brands. The Null Hypothesis (H_0) establishes the baseline assumption for the statistical test, positing that the distribution of these communication styles is independent of the brand (Wendy's or Ryanair), meaning any observed differences in the proportion of humorous content are merely due to random chance. Conversely, the Alternative Hypothesis (H_1) asserts that the communication style is dependent on the brand, specifically predicting that Wendy's will exhibit a significantly higher proportion of Humorous (Benign) content than Ryanair. This alternative hypothesis drives the empirical test, seeking to confirm the theoretical alignment of Wendy's with the low-risk "sweet spot" of effective transgression.

Table 2: Hypotheses for Chi-square test

Hypothesis	Statement
Null Hypothesis (H0)	The distribution of transgressive communication styles (Humorous vs. Hard-Edge) is independent of the brand
Alternative Hypothesis (H1)	The distribution of transgressive communication styles (Humorous vs. Hard-Edge) is dependent on the brand. Wendy's will exhibit a significantly higher proportion of Humorous (Benign) content than Ryanair.

Results of the study

Over the observed period, Wendy's and Ryanair demonstrated contrasting Twitter communication strategies. Wendy's, with 119 tweets (April 2nd to September 4th, 2025), achieved a higher posting frequency and engagement rate compared to Ryanair's, which exhibited lower engagement with 115 tweets over a more extended three-month period (February 3rd to October 13th, 2025).

Despite both brands employing transgressive behavior to connect with their audiences, their approaches and potential impacts differed considerably. Wendy's has successfully established a transgressive online persona, particularly on Twitter, using witty, sarcastic, and often humorous replies to other brands and users, which aligns with their bold, irreverent, and playful brand personality (McGraw & Warren, 2010). Out of 119 Wendy's tweets over the observed six-month period, 58 of them appeared to be transgressive. Approximately 87.9% (51 out of 58) of Wendy's transgressive tweets showcased this humorous style, often displaying cultural relevance, as seen in their playful take on Katy Perry's return from space, "I kissed the ground and I liked it," which generated significant user interaction. Their sharp and sarcastic wit was also evident in responses to critical customers, such as, "Who responds to tweets of

a restaurant they don't even eat?" This example challenges traditional expectations of polite customer engagement. Instead of offering a neutral or apologetic response, Wendy's adopts a sarcastic, teasing tone, typically inappropriate for customer service. Yet the humor softens the violation into a benign one, creating entertainment value for spectators. This strengthens the parasocial relationship between brand and audience and reinforces Wendy's reputation for sharp-edged but humorous communication that drives high engagement without alienating most followers.

Wendy's rarely employed hard-edged tweets, with only about 12.1% (7 out of 58) identified. These instances, like their somewhat aggressive response to the user "Smorg," "Let's send you to space and leave you there, Smorg," were rare and still maintained a tone of internet banter. This strategy of using humor to target competitors and reinforce brand positioning, as suggested by Nobi et al. (2021), leverages the benign violation theory (McGraw & Warren, 2010) by being direct yet harmless. This approach enhances shareability and memorability, consistent with research on authentic and distinctive social media branding (Jung Park, 2017) and the positive influence of appropriate humor on brand engagement (Eisend & Küster, 2011).

On the other hand, Ryanair's transgressive Twitter activity, observed over nine months and encompassing 115 tweets, garnered a more varied reception. Over 112 of Ryanair's tweets were considered transgressive. Humor was a significant element, appearing in roughly 68.8% of their posts (77 out of 112). Their humor frequently took the form of blunt self-awareness and observational comedy centered on the flying experience. An example of this is their tweet, "good morning to passengers who said they'd never fly Ryanair again, but did." This approach can be understood through the lens of the benign violation theory (McGraw & Warren, 2010), as it acknowledges a potentially negative aspect of their service (passengers vowing not to return) in a lighthearted way, creating a violation that is ultimately perceived as harmless and even humorous by some.

However, Ryanair's deployment of more aggressive communication stood in stark contrast to Wendy's approach. Approximately 31.3% of their tweets (35 out of 112) over the nine months adopted sarcastic, provocative, controversial, or unapologetic tones, particularly when addressing customer grievances. For instance, their dismissive "nobody cares" in response to a seating complaint, and the digitally altered image of a blurred-face customer captioned "fixed it" illustrate a more unapologetic and, at times, confrontational stance in their online interactions. These examples violate norms of professionalism by trivializing customer concerns or using humor at a customer's expense. Such dismissiveness contrasts sharply with expectations that service brands should listen, empathize, and resolve issues.

These tweets amplify Ryanair's existing brand stereotype of low-cost, no-frills, unapologetic, and can reinforce negative sentiment, particularly among demographics who are less accustomed to abrasive humor. While they may appeal to younger audiences drawn to irreverent communication, they risk long-term reputation erosion and alienation of older or higher-value customer segments. This inclination towards potentially abrasive content resonates with Dahl et al. (2003) findings regarding the possible negative outcomes of such provocative material. Furthermore, it may generate cognitive dissonance (Festinger, 1957) with their core budget airline image, as customers seeking affordable travel might not expect or appreciate such dismissive communication.

The comparative analysis focused on the distribution of transgressive communication styles between Wendy's and Ryanair, a relationship directly tested by the Chi-Square (χ^2) analysis. The Null Hypothesis (H_0) posited that the distribution of transgressive communication styles (Humorous vs. Hard-Edge) is independent of the brand, suggesting that any observed difference in content proportions was merely due to chance. Conversely, the Alternative Hypothesis (H_1) asserted that the style is dependent on the brand, specifically predicting that Wendy's would exhibit a significantly higher proportion of Humorous (Benign) content than Ryanair. This hypothesis was grounded in the academic rationale of

the Benign Violation Theory (BVT) (McGraw & Warren, 2010), which posits that successful, low-risk transgression—the "sweet spot"—should align with the humorous, benign approach, an alignment Wendy's was theoretically expected to demonstrate more strongly than the confrontational Ryanair brand.

The statistical test yielded a calculated χ^2 value of 6.56 with degrees of freedom, resulting in a p-value of 0.0104. Since this p-value is less than the standard significance threshold ($\alpha = 0.05$), the findings are statistically significant. This result allows for the rejection of the null hypothesis, demonstrating that the distribution of transgressive content styles is dependent on the brand (Cohen, 2013).

This conclusion provides strong empirical support for the core research hypothesis (H1). The analysis reveals that Wendy's successfully operationalizes the Benign Violation Theory (McGraw & Warren, 2010) by ensuring its violation of social norms remains safely humorous, minimizing the risk of alienation. In contrast, Ryanair's communication style is statistically distinct and significantly more prone to the Hard-Edge (Malign) transgression. This outcome validates the necessity of the study's final objective, which is to provide Ryanair with actionable, empirically supported recommendations for refining its social media strategy to mitigate reputational risk and move toward the more sustainable, high-engagement model demonstrated by Wendy's (Yin, 2017).

Furthermore, considering that Ryanair's customer demographic extends up to 40 years old, a segment of their older customer base may be less receptive to their more aggressive style of humor. This aligns with Fournier and Avery's (2011) point about the risk of alienating audiences, as communication perceived as disrespectful or overly confrontational might not resonate well with individuals in this age range who may have different expectations for brand interactions. The potential for negative brand associations (Gil-Or et al., 2015) is amplified within this demographic, as they might view such tactics as unprofessional or even offensive, further underscoring the risks associated with Ryanair's hard-edged social media strategy.

In summary, while both brands utilized humor as a key component of their Twitter strategies, Wendy's leaned towards witty and culturally engaged humor with a low incidence of overtly aggressive communication. Ryanair, despite a lower overall tweet volume, employed humor more frequently but also demonstrated a significantly higher tendency for hard-edged responses that could be perceived as sarcastic, provocative, or dismissive of customer concerns.

Conclusion

Ryanair's current transgressive social media strategy, while capturing attention from its budget-conscious and spontaneous traveler base, may benefit from a more nuanced approach that considers the specific dynamics of cutting humor. As the literature suggests (McGraw & Warren, 2010), the effectiveness of such humor often hinges on brand personality. Ryanair operates in a budget-focused industry where passenger discomfort is sometimes tolerated for lower fares, which might explain a bolder approach to their social media.

However, given that Ryanair's customer demographic extends up to 44 years old, a segment of their older audience may be less receptive to overtly aggressive humor. Béal and Grégoire's (2021) research highlights the significant influence of perceived brand personality on reactions to transgressive humor, suggesting that a style incongruent with customer expectations can lead to negative reactions. Therefore, while completely abandoning their attention-grabbing tactics might not be necessary, Ryanair could explore a slightly less extreme style of humor. A potential avenue lies in incorporating more self-deprecating humor, playfully acknowledging the sometimes less-than-glamorous aspects of budget air travel that customers willingly endure for lower fares (Sabri & Hana, 2021). Making fun of the lengths passengers go to save money on flights could resonate with their core audience's shared experience.

Discussion

The significant chi-square provides the bridge from descriptive frequencies to theory-driven conclusions under the Benign Violation Theory: Wendy's operates nearer the BVT "sweet spot," while Ryanair more frequently approaches malign territory. Managerially, adjusting style mix toward benign transgression (e.g., self-deprecating humor, empathetic tone) is a testable lever to improve engagement and brand warmth.

Read together with Table 1, these inferential results support our interpretation: Wendy's higher proportion of humorous (benign) transgressions aligns with a more positive brand image and higher engagement, whereas Ryanair's greater share of hard-edged content aligns with heightened risk of negative associations and alienation among certain segments. Moreover, the chi-square test ($\chi^2 = 6.56$, $p = 0.0104$) demonstrates a statistically significant association between brand (Wendy's vs. Ryanair) and transgressive style (Humorous vs. Hard-Edge). This allows rejection of H_0 and confirms the stylistic split is unlikely to be due to chance.

Weinberger and Gulas's (1992) work on humor in advertising also emphasizes the importance of a positive and engaging tone for building customer relationships. While direct and blunt humor has been part of Ryanair's strategy, a shift towards humor that fosters a sense of shared understanding and even pokes fun at the universal quirks of air travel might be more effective in building long-term loyalty (Gremmler & Gwinner, 2000). To make effective use of humor on social media, Ryanair could explore developing a comedic style that focuses on developing a comedic style that complements its brand values and resonates with its target audience. This could involve humor to emphasize the advantages of budget travel, highlight the thrill of discovering new destinations, or even poke fun at themselves in a self-deprecating manner (Sabri & Hana, 2021). Moreover, responding to queries and complaints with empathy and a touch of humor demonstrates genuine care and a willingness to go above and beyond for customer satisfaction (Gremmler & Gwinner, 2000).

This approach has the potential to foster increased customer loyalty and advocacy, further strengthening the airline's overall brand image.

Ultimately, to optimize their social media engagement, Ryanair would benefit from pre-testing any significant shifts in their humor strategy with their target demographic (Eisend & Küster, 2011). This would allow them to gauge whether a more self-deprecating and relatable style truly resonates with their diverse customer base and effectively balances edginess with maintaining a positive brand image, ultimately aiming to increase booking likelihood rather than solely generating fleeting attention. This aligns with established principles in marketing communication and consumer behavior (Jung Park, 2017). The importance of understanding target audience preferences before implementing potentially risky strategies is underscored by research on audience reception of humor (Eisend & Küster, 2011) and the impact of brand personality on consumer responses (Béal & Grégoire, 2021). Pre-testing allows brands to mitigate the risk of alienating their customer base, as suggested by findings that incongruent humor can lead to negative brand associations (Gil-Or et al., 2015).

The potential benefits of self-deprecating humor for a brand like Ryanair, which operates in a price-sensitive market, resonate with research on building rapport and relatability with consumers. Such humor can humanize a brand (Schivinski et al., 2016) and foster a sense of shared experience, particularly when acknowledging the trade-offs inherent in budget travel (Sabri & Hana, 2021). This approach can potentially enhance customer relationships (Gremmler & Gwinner, 2000) and build stronger emotional connections (Sang et al., 2024) by demonstrating an understanding of the customer's perspective.

Limitations

A limitation of this study is the inherent lack of access to internal market research conducted by Wendy's and Ryanair. Consequently, the analysis is unable to ascertain the extent to which these companies internally test their marketing strategies, including those employing transgressive elements. It is possible that internal testing reveals a more favorable reception than what might be inferred from public online reactions. Furthermore, the study acknowledges the potential discrepancy between stated preferences and actual behavior. While direct questioning about transgressive marketing might elicit negative responses or express disapproval, consumer behavior, such as increased engagement or booking rates, could paradoxically indicate a different outcome in practice. This disconnect between reported attitudes and actual behavior introduces a degree of uncertainty in predicting the true impact of these marketing approaches on consumer actions and brand loyalty.

References

- Aaker, J., Fournier, S., & Brasel, S. A. (2004). When good brands do bad. *Journal of Consumer Research*, 31(1), 1–16.
- Béal, M., & Grégoire, Y. (2021). How do observers react to companies' humorous responses to online public complaints? *Journal of Service Research*, 25(2), 242–259. <https://doi.org/10.1177/1094670521989448>.
- Berger, J., & Milkman, K. L. (2012). What makes online content viral? *Journal of Marketing Research*, 49(2), 192–205.
- Cao, J. T., Foster, J., Yaoyuneyong, G. S., & Wallace, L. K. (2023). Sophisticated vs. Rugged: Examining gendered brand communication styles and social media engagement. *Journal of Applied Marketing Theory*, 10(1), 69–87.
- Carpenter, M. J., & de Charon, L. C. (2014). Mitigating multigenerational conflict and attracting, motivating, and retaining millennial employees by changing the organizational culture: A theoretical model. *Journal of Psychological Issues in Organizational Culture*, 5(3), 68–84.
- Chung H., & Zhao, X. (2011). The effects of humor on ad processing: mediating role of brand familiarity. *Journal of Promotion Management*, 17(1), 76–95. <https://doi.org/10.1080/10496491.2011.553788>
- Cohen, J. (2013). *Statistical power analysis for the behavioral sciences* (2nd ed.). Routledge.
- Dahl, D. W., Frankenberger, K. D., & Manchanda, R. V. (2003). Does it pay to shock? Reactions to shocking and nonshocking advertising content among university students. *Journal of Advertising Research*, 43(3), 268–280.
- Eisend, M., & Küster, I. (2011). The effectiveness of publicity versus advertising: A meta-analysis investigation of its moderators. *Journal of Academy of Marketing Science*, 39(6), 906–921. <https://doi.org/10.1007/s11747-010-0224-3>

- Eisenhardt, K. M. (1989). Building theories from case study research. *The Academy of Management Review*, 14(4), 532–550.
- El-tazy, G. W., & Dinana, H. O. (2018). The impact of humorous advertising on consumers' buying, word of mouth and recall. *Journal of Business & Retail Management Research*, 12(2), 202–211. <https://doi.org/10.24052/jbrmr/v12is02/tiohaocbwomar>
- Festinger, L. (1957). A Theory of Cognitive Dissonance. *Stanford University Press*.
- Fournier, S., & Avery, J. (2011). The uninvited brand. *Business horizons*, 54(3), 193–207.
- French, L. (n.d.). Ryanair's reputation recovery takes off. *Europeanceo*. <https://www.europeanceo.com/business-and-management/ryanairs-reputation-recovery-takes-off/>
- Gil-Or, O., Levi-Belz, Y., & Turel, O. (2015). The “Facebook-self”: characteristics and psychological predictors of false self-presentation on Facebook. *Frontiers in Psychology*, 6, 1–10. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2015.00099>
- Gremler, D. D., & Gwinner, K. P. (2000). Customer–employee rapport in service relationships. *Journal of Service Research*, 3(1), 82–104.
- Guèvremont, A., & Grohmann, B. (2012). The impact of brand personality on consumer responses to persuasion attempts. *Journal of Brand Management*, 20(6), 518–530. <https://doi.org/10.1057/bm.2012.58>
- Han, H., Lee, K. S., Chua, B. L., Lee, S., & Kim, W. (2019). Role of airline food quality, price reasonableness, image, satisfaction, and attachment in building re-flying intention. *International Journal of Hospitality Management*, 80, 91–100.
- Janssen, H. G., Davies, I. G., Richardson, L. D., & Stevenson, L. (2018). Determinants of takeaway and fast food consumption: a narrative review. *Nutrition research reviews*, 31(1), 16–34.

- Jayathunga, V. K., Tham, J., & Khatibi, A. (2024). Social media marketing features and empirical studies in the fast food industry context: A literature review and a new window for future promotion. *International Journal of Social Science Research and Review*, 7(11), 1–10.
- Jung Park, H. (2017). Impact of brand authenticity on brand attitude and loyalty: The mediating role of self-brand connection. *Research Journal of Business Management*, 11(2), 74–79. <https://doi.org/10.3923/rjbm.2017.74.79>
- Keshari, P., & Jain, S. (2016). Effect of age and gender on consumer response to advertising appeals. *Paradigm*, 20(1), 69–82. <https://doi.org/10.1177/0971890716637702>
- Kim, H., Yang, H.-I., & Lee, E.-J. (2016). The moderating effects of brand familiarity in the relationship between perceived value of eco-friendly apparel products and purchase intention. *Korean Journal of Human Ecology*, 25(4), 423–434. <https://doi.org/10.5934/kjhe.2016.25.4.423>
- Kuipers, G., & Zipp, D. (2024). Humour and the public sphere. *The European Journal of Humour Research*, 12(1), 1–14. <https://doi.org/10.7592/EJHR.2024.12.1.937>
- McGraw, A. P., & Warren, C. (2010). Benign violations: Making immoral behavior funny. *Psychological science*, 21(8), 1141–1149.
- McGraw, A. P., Williams, L., & Warren, C. (2013). The rise and fall of humor: Psychological distance modulates humorous responses to tragedy. *SSRN Electronic Journal*, 5(5), 1–23. <https://doi.org/10.2139/ssrn.2370953>
- Nobi, B., Kim, K.-M., & Lee, S. (2021). The aftermath of a brand transgression: the role of brand forgiveness and brand evangelism. *Journal of Asia Business Studies*, 16(6), 1030–1040. <https://doi.org/10.1108/jabs-05-2021-0204>

- Nor, N. F. M., Iqbal, N., & Azianura Hani Shaari. (2025). The role of false self-presentation and social comparison in excessive social media use. *Behavioral Sciences*, 15(5), 1–21. <https://doi.org/10.3390/bs15050675>
- Sabri, O., & Hana, N. E. (2021). Self-mockery in advertising: when not taking yourself seriously makes consumers take you seriously. *Journal of Marketing Trends*, 7(1), 21–30.
- Saleh, P. (2021). *How does Ryan Air's cost leadership strategy play a role in the way customers perceive the level of service in relation to benefits and price?* [Doctoral dissertation, University of Huddersfield].
- Sang, V. M., Gia, H. N., Quoc, D. N., Long, K. L., & Pham, V. (2024). Impact of user-generated content in digital platforms on purchase intention: the mediator role of user emotion in the electronic product industry. *Cogent Business & Management*, 11(1), 1–18. <https://doi.org/10.1080/23311975.2024.2414860>
- Schivinski, B., Christodoulides, G., & Dabrowski, D. (2016). Measuring consumers' engagement with brand-related social-media content. *Journal of Advertising Research*, 56(1), 64–80. <https://doi.org/10.2501/JAR-2016-004>.
- Stokburger-Sauer, N. E., Ratneshwar, S., & Sen, S. (2012). Drivers of consumer–brand identification. *International Journal of Research in Marketing*, 29(4), 406–418.
- Verma, R., Kim, S., & Walter, D. (2018). Syntactical analysis of the weaknesses of sentiment analyzers. In E. Riloff, D. Chiang, J. Hockenmaier, & J. Tsujii (Eds.), *Proceedings of the 2018 Conference on Empirical Methods in Natural Language Processing* (pp. 1122–1127). Association for Computational Linguistics. <https://doi.org/10.18653/v1/D18-1141>

- Vredenburg, J., Kapitan, S., Spry, A., & Kemper, J. A. (2020). Brands taking a stand: Authentic brand activism or woke washing? *Journal of Public Policy & Marketing*, 39(4), 444–460. <https://doi.org/10.1177/0743915620947359>
- Warren, C., Percival Carter, E., & McGraw, A. P. (2019, June 19). *Being funny is not enough: The influence of perceived humor and negative emotional reactions on brand attitudes*. SSRN Electronic Journal. <https://doi.org/10.2139/ssrn.3392607>
- Weinberger, M. G., & Gulas, C. S. (1992). The impact of humor in advertising: A review. *Journal of Advertising*, 21(4), 35–59.
- Yin, R. K. (2017). *Case Study Research and Applications: Design and Methods* (6th ed.). Sage.

Author

Nutchapabhapote

International School of Management, University of the Thai
Chamber of Commerce

E-mail: nutchapab@utcc.ac.th

Panan Chom and Pluk Fee: Kru Liam and Early Literary Pornography in Thailand

*Tapakorn Klinhom
Independent Scholar*

Received: August 27, 2025

Revised: January 30, 2026

Accepted: March 19, 2026

Abstract

Kru Liam, also known as Luang Wilatpariwat, was a pioneering author in the field of early literary pornography in Thailand. His works are difficult to find and difficult to access, resulting in limited dissemination of information about them. This article is an academic article presenting information from Kru Liam's literary pornographic works, Panan Chom (Gambling & Admiration) and Pluk Fee (Inoculation), based on their first editions. Panan Chom and Pluk Fee are literary pornographic translations by Kru Liam, adapted from foreign literary pornography. Panan Chom serves as a sequel to Klom Khan (the most well-known work of literary pornography by Kru Liam) and can be read either sequentially or independently. The text is divided into four chapters: Chapter 1, "Kan Panan Prieap Tua" (Gambling Compared to Oneself); Chapter 2, "Men Den Het (Hua Phrommachari)" (Maidenhead[Hymen]); Chapter 3, "U Bai Chotmai Luang" (The Stratagem of the Deceptive Letter); and Chapter 4, "Ya Tha Pa Phong" (The Ointment That Causes Swelling). It has been found that the compiled editions of Klom Khan and Panan Chom published during the 1940s–1950s contain discrepancies when compared to the original versions. In addition, a newly discovered short work of literary pornography by Kru Liam, titled Pluk Fee, has also come to light. This new information makes a significant contribution to filling the knowledge gap regarding early literary pornography in Thailand.

พนันชมแลเรื่องปลุกผี :
ครูเหลืยมกับวรรณกรรมเร้ากามารมณ์
(Literary Pornography) ยุคแรกในสังคมไทย

ฐาปกรณ์ กลิ่นหอม
นักวิชาการอิสระ

บทคัดย่อ

ครูเหลืยมหรือหลวงวิลาสประวัติร์เป็นผู้บุกเบิกวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ (Literary Pornography) ยุคแรกในสังคมไทย แต่ผลงานวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของครูเหลืยมเป็นหนังสือหายากและเข้าถึงได้ยาก จึงทำให้มีข้อมูลเผยแพร่อยู่ค่อนข้างน้อย บทความนี้เป็นบทความวิชาการที่นำเสนอข้อมูลที่พบจากวรรณกรรมเร้ากามารมณ์เรื่องพนันชมแลเรื่องปลุกผี ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากหนังสือฉบับพิมพ์ครั้งแรก พนันชมแลเรื่องปลุกผีเป็นวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ที่ครูเหลืยมแปลมาจากวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ต่างประเทศ พนันชมเป็นภาคต่อของกล่อมครุฑ (วรรณกรรมเร้ากามารมณ์ที่มีชื่อเสียงที่สุดของครูเหลืยม) ที่สามารถอ่านต่อเนื่องกันหรืออ่านแยกกันก็ได้และมีเนื้อหาแบ่งออกเป็น 4 บท ได้แก่ บทที่ 1 “การพนันเปรียบตัว” บทที่ 2 “เม่นเดินเห็ด (หัวพรหมจารี)” บทที่ 3 “อุบายจดหมายหลง” และบทที่ 4 “ยาทาพาพอง” นอกจากนี้ ยังพบวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ขนาดสั้นเรื่องใหม่ของครูเหลืยมคือเรื่องปลุกผีอีกด้วย ข้อมูลเหล่านี้เป็นข้อมูลใหม่ที่มีส่วนช่วยเติมเต็มองค์ความรู้เกี่ยวกับวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ยุคแรกในสังคมไทยได้เป็นอย่างดี

คำสำคัญ

ครูเหลื่อม, พนันชม, ปลุกผี, วรรณกรรมเร้าอารมณ์ยุคแรกใน
สังคมไทย

บทนำ

เอ้อ... พูดถึงเรื่องนี้แล้วมันช่างแปลกแท้ ๆ
เกี่ยวกับ ที่ไอ้เรื่องลามกสัปดนของฉัน ฉันไม่ได้ใส่
ชื่อเสียงอะไรเลย แต่พอเอ่ยชื่อเรื่อง ใคร ๆ ก็รู้จัก
ทั่วบ้านทั่วเมืองว่าของครูเหลื้มม ส่วนไอ้เรื่องดี ๆ
ที่ฉันใช้นามนกโนรี น้อยคนที่จะรู้ว่าเป็นฉัน
(Watcharasatian, 1963, p. 15)

ครูเหลื้มมหรือหลวงวิลาสปริวัตร (เหลื้มม วินทุพราหมณกุล)
เป็นนักเขียนและนักแปลชั้นครูผู้มีบทบาทสำคัญในวงการวรรณกรรมไทย
ระยะแรก ผลงานของครูเหลื้มมครอบคลุมทั้งวรรณกรรมที่ประพันธ์ขึ้นเอง
และงานแปลจากภาษาต่างประเทศ โดย *ความไม่พยายาบท* ของนายสำราญ
(หนึ่งในนามปากกาของครูเหลื้มม) เป็นผลงานที่เป็นที่รู้จักมากที่สุด
ในปัจจุบันเพราะเป็น “นวนิยายไทยแท้” เรื่องแรกที่แต่งโดยชาวไทย และ
มีองค์ประกอบของนวนิยายและแนวคิดแบบไทยทั้งหมด (Warathorn,
1976, p. 56) นอกจากนี้ ครูเหลื้มมยังเป็นนักแปลวรรณกรรมต่างประเทศ
เช่น สาวสองพันปี แปลจากเรื่อง *She* ของ เอช. ไรเดอร์ แฮ็กการ์ด (H.
Rider Haggard) *ทแกล้วทหารสามเกลอ* แปลจากเรื่อง *The Three
Musketeers* ของ อเล็กซองดร์ ดูมาส์ (Alexandre Dumas)
(Kanchanakaphan, 1980, p. 181) อีกทั้งครูเหลื้มมยังเป็นนักเขียนและ
นักแปลวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ (Literary Pornography) ในยุคแรกของ
สังคมไทย ผลงานที่มีชื่อเสียง ได้แก่ *กล่อมครรรค์ พนันชม พรหมจารี ตรีณี
ประวัติ* (Thewes, 1986, pp. 108-109) อย่างไรก็ตาม ผลงานของครูเหลื้มม
ส่วนใหญ่จัดเป็นหนังสือหายาก มักอยู่ในการครอบครองของห้องสมุดเอกชน
หรือคอลเลกชันส่วนบุคคลซึ่งเข้าถึงได้ยาก และปรากฏอยู่อย่างจำกัด
ในห้องสมุดภาครัฐ ส่งผลให้ผลงานของครูเหลื้มมยังไม่แพร่หลายและไม่เป็น
ที่รู้จักในวงกว้างของสังคมไทยเท่าที่ควร

วรรณกรรมเร้าอารมณ์ของครูเหลื่อมที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคือ *กล่อมครรรภ์* เป็นวรรณกรรมเร้าอารมณ์ที่เข้าใจกันโดยทั่วไปว่าเป็นวรรณกรรมเร้าอารมณ์เรื่องแรกของไทย ซึ่งเป็นหนังสือหายากระดับ “ได้ยินแต่ชื่อ แต่ไม่เห็นตัว” (Changsupan, 2017) และเป็นวรรณกรรมเร้าอารมณ์ของครูเหลื่อมที่มีการศึกษาในวงวิชาการอย่างจริงจัง โดย Tailanga (2014) ได้ศึกษาเรื่อง *เพศวิถีและอารมณ์ปรารถนา: ครูเหลื่อมกับนวนิยายอีโรติกของไทย* โดยได้ศึกษาสำนวนวิทยา *กล่อมครรรภ์* และ *ลอนดอนเนอร์* ต่อมา Srisuwan (2018a) ได้ศึกษาเรื่อง *กล่อมครรรภ์: เมื่อครูเหลื่อมฉีกกันต้ก้นผีเสนอเรื่องเพศและการมรดกกล่อมสังคมไทย ทศวรรษ 2450-2460* ศึกษาเรื่อง *กล่อมครรรภ์* นอกจากนี้ Changsupan (2017) ได้นำเสนอข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับวรรณกรรมเร้าอารมณ์ของครูเหลื่อมเรื่อง ‘ตลุลอนดอน’ หนังสือปกขาวที่คลี่คลายปริศนาบางประการของประวัติศาสตร์วรรณกรรมกามบันเทิง โดยได้นำเสนอข้อมูลใหม่ เช่น การปรากฏปีที่พิมพ์ของหนังสือชุดนี้ หนังสือชุดนี้เป็นเรื่องแปลจากภาษาต่างประเทศ และเนื้อหาภายในเล่ม ซึ่งเป็นข้อมูลที่น่าสนใจและมีรายละเอียดที่ช่วยคลี่คลายความเข้าใจเกี่ยวกับวรรณกรรมเร้าอารมณ์ของครูเหลื่อมได้หลายประการ

Tailanga (2014) นักวิชาการที่ได้ศึกษากล่อมครรรภ์ฉบับพิมพ์ครั้งแรกเป็นคนแรกได้เสนอว่า *กล่อมครรรภ์* เป็นวรรณกรรมที่มีลักษณะแบบวรรณกรรมอีโรติกที่เน้นรายละเอียดเรื่องการร่วมเพศและใช้ความเปรียบแบบวรรณกรรมอีโรติกยุควิกตอเรีย (Tailanga, 2014, p. 40) นามานุกรมวรรณคดีไทย ชุดที่ 4 วรรณคดีไทยสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ของมูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาภิรมย์ว่า *กล่อมครรรภ์* เป็นนวนิยายแนวเรื่องเพศ (อีโรติก) ขนาดสั้น เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นการกล่าวถึงการร่วมเพศ (Princess Maha Chakri Sirindhorn Foundation, 2017, p. 20) แต่ Srisuwan (2018a) เสนอว่า *กล่อมครรรภ์*

เป็นวรรณกรรมเร้าอารมณ์หรือวรรณกรรม “พอนอกราฟี (pornography)” มากกว่าวรรณกรรมอีโรติกเพราะครูเหลืยมนำเสนอเรื่องเพศอย่างโจ่งแจ้งเพื่อยั่วและปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ มีการใช้ภาษาที่หยาบโลนถึงขีดสุด และเมื่อเปรียบเทียบกับหนังสือปกขาวในช่วงทศวรรษ 2490-2500 *กล่อมครมภ์* มีการใช้ภาษาที่เหมือนกับวรรณกรรมในช่วงเวลานี้แต่มีลักษณะการพรรณนาอย่างมีวรรณศิลป์มากกว่า (Srisuwan, 2018a, pp. 81-82) ส่วน *พณัณชมแลเรื่องปลุกผี* ไม่สามารถจัดเป็นวรรณกรรมกามวิสัยตามนิยามของราชบัณฑิตยสภาได้เพราะ *พณัณชมแลเรื่องปลุกผี* เป็นวรรณกรรมที่เป็น “งานเขียนที่เน้นเรื่องกามกิจเพื่อปลุกเร้าอารมณ์เพศ อาจเป็นเรื่องขวนหัว เรื่องจริงจัง เรื่องสยองขวัญ หรือเรื่องประหลาดมหัศจรรย์ ... งานเขียนประเภทนี้แบ่งได้เป็น ๒ ลักษณะ ลักษณะหนึ่งเน้นเรื่องเพศระหว่างชายหญิง ...” (The Royal Institute, 2002, p. 336) มากกว่าเป็น

งานเขียนที่บรรยายบทพิศวาสอย่างละเอียดและชัดเจน ... ไม่ได้หมายรวมไปถึงเรื่องเร้าอารมณ์ซึ่งมุ่งหมายที่จะให้เกิดการยั่วทางกามารมณ์เป็นหลัก วรรณกรรมกามวิสัยถือว่ากามารมณ์เป็นองค์ประกอบด้านสุนทรียะ แก่นเรื่องหรือศีลธรรมของงานวรรณกรรมนั้นคือกามารมณ์ เป็นเพียงส่วนเกื้อหนุนจุดมุ่งหมายอื่นมากกว่าจะช่วยกระตุ้นหรือเร้าให้เกิดความรู้สึกทางเพศ (The Royal Institute, 2002, p. 163)

และหากพิจารณาจากบทบรรยายที่ปรากฏใน *พณัณชมแลเรื่องปลุกผี* จะพบว่า ครูเหลืยมมีความตั้งใจปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศของผู้อ่านอย่างชัดเจน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ข้าพเจ้าล้วงเข้าไปในช่องด้วยนิ้วมือ รู้สึก
เนิ่นนุ่มอุ่นด้วยความอยาก และขมิบเอามือทำให้ทำ
การ หล่อนเสียวกระดลยไปเมื่อถูกแห้วด้วยนิ้วมือที่
สถานอันอ่อนโยน จนสยิวกายแลจิกเท้าแลนมคัต์
ห้วนมนั้น ข้าพเจ้าล้วงลึกเข้าไปจนถึงปากมดลูกหรือ
ว่าปากอุทรซึ่งจิบอยู่ข้างในเหมือนตุตไก่อ กำลังคึกก็ตุต
ๆ เหมือนจะดูดเอาน้ำรัก เท้ากับปากนอกขมิบเอา
โคนนิ้วมือ ในระหว่างนิ้วมือคา ข้าพเจ้าจูบให้ที่โคน
ถานขึ้นใจ, ของหล่อนก็คึกร้อนราครันจวนจนพอง
ใหญ่ กดกระดองดูยุ่น ๆ ราวกับจะเป็นนมสำหรับ
รองรับกระดองของข้าพเจ้าให้แนบทัບประกบ
(Panan Chom Lae Reung Pluk Fee, n.d., p. 21)

ดังนั้น ผู้เขียนพิจารณาว่า *พนันชมแลเรื่องปลุกผี* ในบทความนี้
ควรจัดจำแนกเป็นวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ (Literary Pornography)
มากกว่าเป็นวรรณกรรมกามวิสัย (erotic literature) ซึ่งเป็นคำที่มีความ
เหมาะสม เนื่องจากคำว่า “วรรณกรรมเร้ากามารมณ์” เป็นคำที่มีการบัญญัติ
ไว้อย่างเป็นทางการใน *พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมอังกฤษ-ไทย*
ของราชบัณฑิตยสภา ฉบับพิมพ์ครั้งแรก (พ.ศ. 2545) และเป็นคำที่สามารถ
ใช้อธิบายลักษณะของตัวบทได้อย่างเหมาะสม อย่างไรก็ตาม การนิยามคำว่า
“pornography” ของราชบัณฑิตยสภามีความเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลา
ซึ่งสะท้อนถึงความหลากหลายและพลวัตของการให้ความหมายคำศัพท์
ดังกล่าวในสังคมไทยอีกด้วย ใน *พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมอังกฤษ-ไทย*
ฉบับพิมพ์ครั้งแรก (จัดพิมพ์ในปี พ.ศ. 2545)ให้นิยามว่า
“เรื่องเล่ากามารมณ์” (The Royal Institute, 2002, p. 336) ส่วน
พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมฉบับราชบัณฑิตยสภา (แก้ไขเพิ่มเติม)
ฉบับจัดพิมพ์ครั้งที่ 2 (จัดพิมพ์ในปี พ.ศ. 2560) ได้ปรับคำนิยามว่า

“เรื่องลามกอนาจาร” (The Royal Institute, 2017, p. 402) ซึ่งคำว่า “ลามกอนาจาร” มีนัยความหมายในเชิงลบอย่างชัดเจน (Limapichart, 2016, p. 195) นอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการบางส่วนเลือกใช้คำว่า “วรรณกรรมโป้” เพื่อถอดความหมายของคำว่า “pornography” เป็นภาษาไทย แม้ว่าคำดังกล่าวจะไม่ใช้ศัพท์ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในแวดวงวรรณกรรมศึกษา และไม่ได้ปรากฏอยู่ในพจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมของราชบัณฑิตยสภา หากแต่เป็นคำที่เข้าใจได้ง่ายและมีการใช้งานจริงในหมู่นักวิชาการนอกสาขาวรรณกรรมศึกษา อาทิ อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ ประกอบกับความรับรู้ทั่วไปของสังคมไทยที่มักเข้าใจว่าผลงานของครูเหลียมในกลุ่มวรรณกรรมประเภทนี้เป็น “หนังสือโป้” (Thewes, 1986, p. 107)

ส่วนสาเหตุที่นำไปสู่ความสนใจของผู้เขียนต่อ *พันทมนแลเรื่องปลุกผี* สืบเนื่องจากผู้เขียนได้พบต้นฉบับหนังสือเรื่องดังกล่าวฉบับพิมพ์ครั้งแรก โดยบังเอิญผ่านการสำรวจแหล่งจำหน่ายหนังสือเก่าบนสื่อสังคมออนไลน์ จากการตรวจสอบข้อมูลเพิ่มเติมผู้เขียนจึงทราบว่าหนังสือเล่มนี้เป็นผลงานของครูเหลียม ซึ่งนับเป็นวรรณกรรมของครูเหลียมที่เข้าถึงต้นฉบับได้ยากในปัจจุบัน การค้นพบดังกล่าวก่อให้เกิดความสนใจต่อผลงานวรรณกรรมเร้าอารมณ์ยุคแรกของครูเหลียม และนำไปสู่การศึกษาค้นคว้าในเชิงประวัติศาสตร์วรรณกรรม ทั้งนี้ เนื่องจากต้นฉบับฉบับพิมพ์ครั้งแรกของหนังสือเรื่องดังกล่าวจัดเป็นหนังสือหายาก และมีการเข้าถึงได้อย่างจำกัด ความสนใจดังกล่าวจึงเป็นแรงผลักดันสำคัญที่นำไปสู่การจัดทำบทความฉบับนี้ขึ้น ด้วยเหตุนี้ บทความฉบับนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลที่ถูกต้องซึ่งได้จากการศึกษาต้นฉบับ *พันทมนแลเรื่องปลุกผี* โดยเป็นข้อมูลใหม่ที่มีความน่าเชื่อถือ อันสามารถช่วยคลี่คลายความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนซึ่งดำรงอยู่ในสังคมไทยมาเป็นเวลานาน ตลอดจนมีส่วนช่วยเติมเต็มองค์ความรู้เกี่ยวกับวรรณกรรมเร้าอารมณ์ในระยะเริ่มแรกของสังคมไทยได้เป็นอย่างดี

กล่อมครรภ์ พนันชม พรหมจารีย์ ตรุณีประวัติ ได้นินแต่ชื่อ แต่ไม่เห็นตัว

กล่อมครรภ์ พนันชม พรหมจารีย์ ตรุณีประวัติ เป็นชื่อหนังสือของครูเหลียมที่มีชื่อคล่องจองกันจนเป็นที่จดจำในหมู่นักเขียนและนักสะสมหนังสือ แต่แทบไม่มีใครเห็นตัวเล่มจริงมาก่อนเพราะเป็นหนังสือหายาก และเป็นหนังสือที่นักสะสมตามมาอย่างยาวนาน (Changsupan, 2017) สมบัติ พลายน้อย นักเขียนศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณศิลป์และนักสะสมหนังสือได้เขียนถึงหนังสือเล่มนี้ไว้ในนามปากกาสมทัด เทเวศร์ว่า

คุณวิลาศจะนีกอย่างไรขึ้นมาไม่ทราบ ถามว่า ‘จะหาหนังสือครูเหลียมได้ที่ไหน’ ครูเหลียม-ทีคุณวิลาศถามถึงนั้นในเวลานี้เห็นจะมีคนลืมไปเกือบหมดแล้ว คนรุ่นหนุ่มสาวสมัยนี้ถ้าไม่ใช่หนอนหนังสือแล้วอาจจะไม่เคยรู้จักชื่อเอาเลยทีเดียว ... หนังสือที่ ‘ครูเหลียม’ เขียนในปัจจุบันหาอ่านได้ยากมาก ... หนังสือที่คุณวิลาศ มณีวัตถามหาอีก 4 เล่ม หนังสือ 4 เล่มนี้เป็นหนังสือที่นักอ่านรุ่นคุณตาคุณปู่สมัยก่อน ‘แอบซื้อ’ มาอ่านเล่น หรืออ่านแล้วต้องรีบเก็บใส่ตู้ลับกุญแจ ผู้เขียนเล่นหนังสือมาช้านานยังไม่พบหนังสือชุดสำคัญนี้ แต่อาจารย์ของผู้เขียนท่านเคยมีท่านเล่าว่าหนังสือทั้ง 4 เล่มตั้งชื่อเป็นกลอนสัมผัสกัน ว่า กล่อมครรภ์, พนันชม, พรหมจารีย์, ตรุณีประวัติ เป็นหนังสือเล่มเล็กๆ (Thewes, 1986, pp. 108-109)

ความรู้ของคนที่ไปเกี่ยวกับหนังสือทั้งสี่เล่มนี้ของครูเหลียมในอดีตเข้าใจว่าเป็นวรรณกรรม “ประเภทเรื่องเพศ” (Satawethin, 1974, p. 22) เป็น “เรื่องโป๊” (Kanchanakaphan, 1980, p. 231) และเป็นหนังสือเรื่องเพศที่เขียนอย่างโจ่งแจ้งชนิดที่ต้องอ่านคนเดียว (Thewes, 1986, p. 109)

ครูเหลียมเคยแสดงทัศนะต่อวรรณกรรมเร้าอารมณ์ของตนผ่านบทสัมภาษณ์
ที่เผยแพร่ในหนังสือพิมพ์ *ประชามิตร-สุภาพบุรุษ* ในปี พ.ศ. 2487 ไว้ว่า

ครูเหลียมเห็นว่าอารมณ์เป็นสิ่งหมตจด
งตงาม.ถ้าขาดสิ่งนี้แล้ว มนุษย์ชาย-หญิงจะมีชีวิตมา
ได้จากไหน, นวนิยายที่มีท่วงทำนองหนักไปในทาง
จิตวิทยาเกี่ยวกับอารมณ์นั้นไม่ใช่สิ่งชั่ว, ดีหรือชั่ว
ย่อมอยู่ที่ทัศนะของบุคคล. มีดีเป็นคุณประโยชน์ ถ้า
ใช้มันให้ถูกทาง, แต่ก็มิดนั้นหรือมีใช้ที่กลายเป็นอาวุธ
สำหรับฆ่าคน, โลกจะกลายเป็นสิ่งแห่งแค้นไม่ได้อยู่
ถ้าขาดอารมณ์. ปรัชญาที่เกี่ยวแก่ชีวิตตามที่ทัศนะ
ของท่าน ถ้าหากจะมีผู้เห็นว่าไม่ถูกต้อง, แต่ก็จะมีผู้
คัดค้านไม่ได้ว่านั่นไม่ใช่ความจริง.

(Na PomPhet, 1999, p. 37)

ต่อมา ครูเหลียมกลับมีทัศนะต่อวรรณกรรมเร้าอารมณ์
ที่เปลี่ยนแปลงไปตามบริบทของสังคมในระยะหลังที่มีมุมมองต่อวรรณกรรม
ประเภทนี้ว่าเป็นปัญหาทางศีลธรรม โดยครูเหลียมก็มีมุมมองว่าผลงาน
ของครูเหลียมก็เป็นเรื่องลามกด้วยเช่นกัน (Srisuwan, 2018a, p. 87)

เป็นที่น่าสนใจว่า *กล่อมครรรค์ พันทนชม พรหมจารีย์ ดรุณีประวัติ*
ได้หายไปจากสังคมไทยนานหลายปีและกลายเป็นหนังสือที่ “ได้ยินแต่ชื่อ แต่
ไม่เห็นตัว” สมบัติ พลายน้อยเคยอ่านเพียง *ดรุณีประวัติ* และระบุว่า
“เล่มสุดท้ายนี้ผู้เขียนเคยเห็นเป็นหนังสือเล่มเล็ก ๆ หนาประมาณ ๓๐-๔๐ หน้า
ไม่ปรากฏ ชื่อผู้เขียนเท่าที่อ่านดูก็ไม่หยาบโลนอย่างใด เป็นการให้ความรู้
เกี่ยวกับเพศสัมพันธ์มากกว่า ส่วนอีกเล่มข้างต้นจะเป็นอย่างไรไม่ทราบ”
(Plainoi, 2002, p. [95]) จนกระทั่งธงชัย ลิขิตพรสวรรค์ได้ค้นพบหนังสือ
รูปเล่มฉบับพิมพ์ครั้งแรกโดยบังเอิญในปี พ.ศ. 2556 (Srisuwan, 2018b,

p. 132) ทำให้เกิดกระแสดความสนใจหนังสือชุดนี้ขึ้นมาอีกครั้งและมีการศึกษาวรรณกรรมเร้าอารมณ์ของครูเหลื่อมในเชิงวิชาการดังที่กล่าวมาแล้ว

พินชมแลเรื่องปลุกผี ในบรรณพิภพ

พินชมแลเรื่องปลุกผี เป็นหนังสือจัดพิมพ์ด้วยกระดาษฟร้งในรูปแบบสมุดฟร้งเข้าเล่มด้วยการเย็บด้วยเส้นด้าย หนังสือมีขนาด 16 หน้ายกจำนวนหน้า 80 หน้า หน้าปกปรากฏชื่อเรื่องจำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ *พินชม* และ *ปลุกผี* ซึ่งระหว่างชื่อเรื่องทั้งสองเรื่องนี้มีเส้นคั่นเหมือนที่เคยปรากฏในปกหลังของหนังสือชุดลอนดอนเนอร์ที่มีการแบ่งชื่อหนังสือชุดลอนดอนเนอร์กับนางเนรมิตร์ด้วยเส้นคั่น (Tailanga, 2014, p. 41) และยังมีการบอกราคา “(๑.๕๐)” มีข้อความระบุ “(หนึ่งเล่มจบ)” ปรากฏ “(๒)” บริเวณมุมซ้ายบนจากชื่อเรื่อง ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง ปีที่พิมพ์และโรงพิมพ์ ส่วนปกหลังเป็นกระดาษเปล่า หน้าปกของ *พินชมแลเรื่องปลุกผี* มีรูปแบบการจัดวางและข้อความในลักษณะเดียวกับ *กล่อมครรรค์* ฉบับพิมพ์ครั้งแรกทุกประการ เพราะปรากฏข้อความและการจัดวางในลักษณะนี้เช่นกัน มีความแตกต่างกันเพียงข้อความบางส่วน โดย *กล่อมครรรค์* ปรากฏ “(๑)” บริเวณมุมซ้ายบนจากชื่อเรื่องและมีข้อความระบุ “(หนึ่งเล่มจบชุด)” (Srisuwan, 2018a, p. 87) สันนิษฐานได้ว่า “(๑)” และ “(๒)” บริเวณมุมซ้ายบนจากชื่อเรื่องของหนังสือสองเล่มนี้ อาจหมายถึงเลขที่บ่งบอกความเป็นหนังสือชุดต่อเนื่องกัน แต่มีความน่าสนใจว่าหน้าปกของหนังสือทั้งสองเล่มนี้มีความระบุในเชิงเนื้อหาของแต่ละเรื่องจบในเล่ม ซึ่งอาจหมายถึงว่าหนังสือทั้งสองเล่มเป็นหนังสือที่จบในเล่ม ผู้อ่านสามารถอ่านแยกเล่มเพียงเล่มเดียวหรืออ่านต่อเนื่องกันก็ได้ถึงแม้จะมีเนื้อหาต่อเนื่องกันก็ตาม หรือเป็นไปได้ว่าแต่เดิมครูเหลื่อมตั้งใจจะพิมพ์เรื่อง *กล่อมครรรค์* เพียงเล่มเดียวจึงระบุข้อความว่า “(หนึ่งเล่มจบชุด)” แต่ได้รับความนิยมมากจนมีการจัดพิมพ์ภาคต่อตามมาในระยะเวลาใกล้เคียงกัน

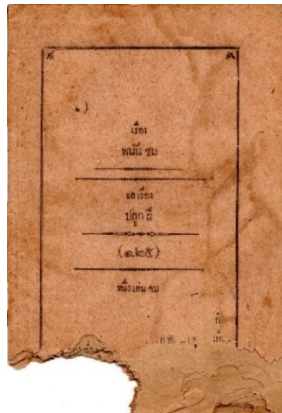

Figure 1. The first edition of Panan Chom and Pluk Fee Note. From Tapakorn Klinhom

ส่วนสาเหตุที่ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่งและโรงพิมพ์เพราะในทศวรรษ 2450 มีประกาศใช้กฎหมายลักษณอาญา ร.ศ. 127 ประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา ในวันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2451 (The Penal Code of Siam R.S. 127, 1908, p. 206) ซึ่งตามกฎหมายลักษณอาญา ร.ศ. 127 หมวดที่ 1 ความผิดฐานกระทำอนาจารอันเกี่ยวแก่สาธารณชน มาตรา 240 ความว่า

ผู้ใดเอารูปภาพ หรือสมุด หรือสิ่งใดไดอันมีลักษณะเปนของลามกอนาจาร ออกขายหรือทอดตลาดก็ดี หรือเอาของลามก อนาจารที่ว่ำนั้นแสดงโดยเปิดเผยแก่สาธารณชนก็ดี ท่านว่าม่นมีความผิด ต้องรวางโทษานุโทษเป็นสามฐาน คือ ฐานหนึ่ง ให้จำคุกไม่เกินกว่าหกเดือน ฐานหนึ่ง ให้ปรับไม่เกินกว่าห้าร้อยบาท ฐานหนึ่ง ให้ลงโทษทั้งจำทั้งปรับ เช่น ว่ามาแล้วด้วยกัน (The Penal Code of Siam R.S. 127, 1908, p. 260)

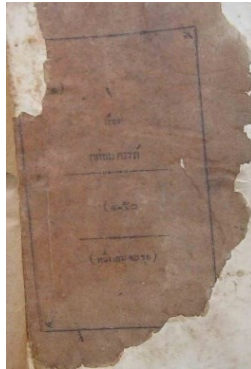

Figure 2. The first edition of Klom Kan

Note. From https://www.matchon.co.th/weekly/column/article_53677

การพิมพ์เผยแพร่หนังสือวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ชุดนี้ของครูเหลี่ยมจึงมีความผิดตามกฎหมายดังกล่าวในฐานะมีความผิดฐานกระทำอนาจาร การไม่ลงชื่อผู้แต่งและโรงพิมพ์จึงหลีกเลี่ยงโทษตามกฎหมายเพราะไม่สามารถหาผู้กระทำผิดได้ วรรณกรรมเร้ากามารมณ์จึงไม่สามารถจำหน่ายกันโดยทั่วไป แต่ก็สามารถหาซื้อได้อย่างไม่ยากมากนัก และสังคมไทยทั้งรัฐบาลและภาคเอกชนก็ยังไม่ได้มีความคิดเห็นว่าการวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ปัญหาหรือเป็นอันตรายในช่วงเวลานั้น (Limapichart, 2016, p. 191) เพราะความคิดเรื่องลามกอนาจารและความโป้ปดมดเท็จก่อให้เกิดกามารมณ์ในสังคมไทยเป็นแนวคิดใหม่ที่คนไทยเพิ่งได้รับมาจากแนวคิดตะวันตก (Eawsriwong, 1995, pp. 204-207) ซึ่งคนไทยอาจจะยังไม่เข้าใจมากนักดังเห็นได้จากการอธิบายความหมายของรูปและหนังสือที่เข้าข่ายลามกอนาจารหลังจากมีการบังคับใช้กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 ดังกล่าว พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้ารพีพัฒนศักดิ์ กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ได้ให้คำอธิบายไว้อย่างน่าสนใจว่า

รูปภาพเล่มหนึ่งสืออย่างใดเปนมลกอณาจารย์
นั้น ไม่เปนสิ่งง่ายที่จะตัดสินได้ เพราะความเห็นของ
บุคคลผิดกันไกลๆ ที่กฎหมายใช้คำว่าลามกอณาจารย์
นั้นดีอยู่แล้ว แต่ควรจำว่ารูปเล่มหนึ่งสือสกะปรกนั้น
และเปนสิ่งที่กฎหมายประสงค้ไม่ให้คนเที่ยวเร่ขายฤ
เอาออกอวดแก่ธารกำนัน คำที่ว่าสกะปรกนั้นที่จริง
แปลว่าเประเปื้อน ... มิได้ประสงค้ว่ารูปเล่มหนึ่งสือ
นั้นตำอมม ประสงค้ว่าลวดลายแลเนื้อความเปนของ
ไม่ควรดูควรฟัง ส่วนหนังสือที่ไทยปล่อยยาวกว่า
ฝรั่ง ดูหนังสือบทกลอนต่าง ๆ ในตอนที่เรียกว่าเข้า
ห้อง ฝรั่งก็ไม่ยอมถึงเพียงนั้น แต่เมื่อหนังสือของเรา
เปนดังนี้อยู่แล้ว จะตัดโครมครามให้เล็กให้หมด
หนังสือดี ๆ ก็จะถูกสูญหาย ซึ่งไม่ควรเปน การวินิจฉัยข้อ
เหล่านี้เปนข้อกฎหมายครึ่งข้อสืบครึ่งปนกัน แลต้อง
อะลุ่มอล่วยในการที่ควรแลการที่มีมา อย่างใดก็ดี
ความผิดขั้นนี้เปนความผิดที่ลงโทษปรับไหมโดยมาก
เมื่อคนโง่คนโง่ไม่มีฝีมือแต่งเขียนแล้ว ก็ไม่ยากจะ
วินิจฉัย แต่เมื่อคนมีความรู้คนมีฝีมือได้แต่งได้เขียน
แล้ว นั้นและเปนยากอย่างเอกที่จะตัดสินลงทางไหนได้
ถึงที่เมืองนอกที่มีคดีเหล่านี้มากกว่าเมืองไทยก็ยังไม่
ยุติว่าจะวางอะไรเปนเกณฑ์
(Raphiphatthanasak, 1909, pp. 188-190)

พนันขมแลเรื่องปลุกผี สันนิษฐานว่า น่าจะจัดพิมพ์ในช่วงทศวรรษ
2450-2460 เช่นเดียวกับ *กล่อมครรรภ์* (Srisuwan, 2018a, p. 80) เพราะ
มีรูปแบบการจัดพิมพ์เหมือนกับ *กล่อมครรรภ์* ฉบับพิมพ์ครั้งแรกทุกประการ
ดังที่กล่าวมาแล้ว ส่วนคำเรียกวรรณกรรมเร้าการามณ์ยุคแรกในสังคมไทย

พบว่า มีการใช้คำเรียกอยู่หลายคำ ซึ่งในช่วงเวลาที่มีการจัดพิมพ์นวนิยาย และเรื่องสั้น อาจจะถูกรวบรวม ๆ อย่างคนร่วมสมัยในยุคนี้ว่า “เรื่องอ่านเล่น” (Thanomsasana, 2015, p. 151) หรืออาจเรียกแบบครุเหลี่ยมที่นิยามงานเขียนประเภทวรรณกรรมเร้าอารมณ์ของตนเองว่า “นิยายพิศวาส” (Changsupan, 2017) หรืออาจเรียกว่า “เล่มเล็ก ๆ” ดังที่ปรากฏโฆษณาหนังสือวรรณกรรมเร้าอารมณ์ในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน (ดู Figure 3) หรืออาจเรียกว่า “ความเรียงเรื่องโป้” ดังที่อัมพร หาญญา (นามปากกาของลาวัญย์ โชตามระ) ได้บันทึกไว้ว่า

ต่อจากนั้นไม่กี่ปี ก็มีหนังสือโป้พิมพ์จำหน่าย เป็นเล่มเล็ก ๆ ขนาดหนังสือเล่มละสลึงของ ‘วัดเกอะ’ แต่ผิดกันที่ว่าไม่ใช่เป็นคำกลอน หากเป็น ‘ความเรียงเรื่องโป้’ ตั้งแต่ต้นจนจบตลอดเล่ม ผู้เขียนใช้แปลและแปลงจากนิยายโป้ในภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีมากมายหลายประเภท ความเรียงเรื่องโป้นี้พบว่า ขายดีพอใช้ ได้รับการต้อนรับจากนักอ่านเกรียวกราวว่า พล็อทแปลก สำนวนแปลก กว่าเรื่องโป้ หนังสือโป้อื่นใดหมด แต่ก็เรียกได้ว่าโป้อย่างฉกาจจนกระทั่งล้ำยุค เพราะบรรยายเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยละเอียดล่อแหลมไม่มีการปิดบังหรืออำพรางอะไรหมดด้วยซ้ำไป (Hannapha, 1966, p. 263)

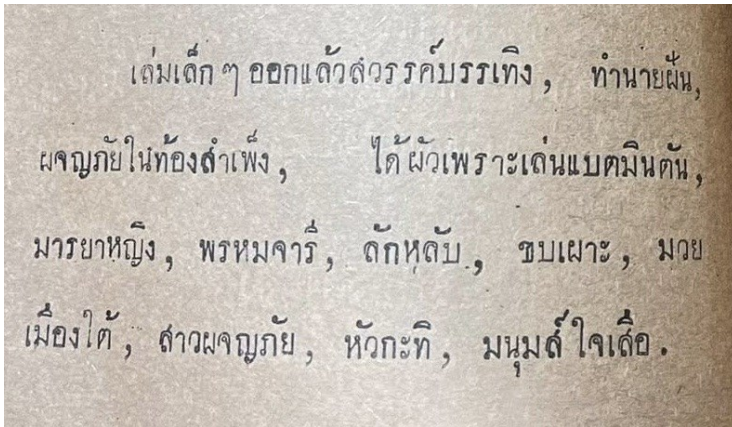

**Figure 3. Advertisement of Literary Pornography
in the literary work Song Pho Daeng (The Red Brothel)**

Note. From Tapakorn Klinhom

ในช่วงปลายทศวรรษ 2460 สังคมไทยมีทัศนคติต่อวรรณกรรม
เร้ากามารมณ์ที่เปลี่ยนไปในแง่ลบมีสาเหตุสำคัญ 3 ประการ คือ การเติบโต
อย่างรวดเร็วของวงการธุรกิจการพิมพ์ทำให้การพิมพ์หนังสืออ่านเล่นต่าง ๆ
เฟื่องฟูรวมถึงวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ การเกิดขึ้นของกลุ่มผู้อ่านรุ่นใหม่
อันเป็นผลมาจากการปฏิรูปและการขยายตัวการศึกษาในรัชสมัย
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และความประสบความสำเร็จ
ของธุรกิจความบันเทิงทางกามารมณ์ในรูปแบบเก่าและรูปแบบใหม่
สาเหตุเหล่านี้ส่งผลให้สังคมมองว่า “หนังสือประเภทนี้เป็นอันตราย และ
เริ่มเรียกหนังสือประเภทนี้ว่า ‘หนังสือลามกอนาจาร’” (Limapichart,
2016, pp. 193-194) วรรณกรรมเร้ากามารมณ์กลายเป็นภาพจำในสังคม
ว่าเป็นหนังสือลามกอนาจารที่ไม่ดีของสังคมไทยมาอย่างยาวนานจนถึงปัจจุบัน

ผลงานวรรณกรรมเร้ากำารมณ์ของครูเหลียมได้มีการตีพิมพ์ซ้ำแบบรวมเล่ม โดยฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 2 ใช้ชื่อว่า *สมุดปกเขียวเรื่องกล่อมครรรค์* ซึ่งมีการตั้งชื่อล้อกับคำว่า “หนังสือปกขาว” ซึ่งภาพจำของหนังสือปกขาวของสังคมไทยเข้าใจกันว่าเป็นหนังสือลามกอนาจาร ส่วน *ตลุลอนดอน* ฉบับพิมพ์รวมเล่มครั้งที่ 2 (ดู Figure 4) ก็มีการจัดรูปแบบหน้าปกในลักษณะเดียวกับหน้าปกของหนังสือปกขาวในทศวรรษ 2500 กล่าวคือมักใช้ภาพผู้หญิงโป๊หรือแสดงกิริยายั่วยวนเป็นภาพหน้าปกหนังสือ และหลังจากการพิมพ์ครั้งที่ 2 ก็ไม่เคยมีการตีพิมพ์ซ้ำขึ้นใหม่อีกเลย

Figure 4. Talui London, The second edition of the Omnibus edition of Pornography by Kru Liam

Note. From <https://themomentum.co/old-thai-erotic-books/>

เนื้อหาของพนันชม และเรื่องปลุกผี

เนื้อหาของพนันชมแบ่งออกเป็น 4 บท มีจำนวนหน้าในหนังสือ 78 หน้ากระดาษ ผู้เล่าเรื่องคือตัวละครเอกดำเนินเรื่องด้วยมุมมองบุคคลที่หนึ่ง (First-person point of view) โดยตัวละครเอกที่ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ว่า “ข้าพเจ้า” ตลอดทั้งเรื่อง ไม่ปรากฏชื่อที่แท้จริงตัวละครเอกผู้เป็น

คนดำเนินเรื่อง แต่ในกลุ่มครรภฉบับพิมพ์ครั้งแรกระบุว่า ตัวละครเอกชื่อ “ยอนส์” (Srisuwan, 2018a, p. 90) ส่วนใน *ตุลยลอนดอน* (ฉบับพิมพ์รวมเล่มครั้งที่ 2) ระบุว่า ตัวละครเอกชื่อ “ยอน” (Flat 14, 2018) ในบทความนี้ เรียกว่า ตัวละครเอก

เนื้อหาของ *พนันชม* บทที่ 1 “การพนันเปรียบตัว” มีเรื่องย่อว่า ตัวละครเอกติดใจหญิงสาวที่ตนได้มีเพศสัมพันธ์จนเกิดอุบัติเหตุแท้งบุตร ต่อมาเขาได้พบกับ “มิสเตอร์ฮูจค็อค” ผู้เป็นซุ้รักของหญิงสาวคนนั้น ทำประลอง ตัวละครเอกเสนอให้ประลองกันด้วยการเปรียบเทียบขนาดอวัยวะเพศชายโดยมีข้อตกลงคือผู้แพ้จะต้องยกภรรยาให้มาปรนนิบัติผู้ชนะ พนัน 1 ครั้ง ผลท้ายที่สุดคือตัวละครเอกเป็นฝ่ายชนะ วันต่อมา ตัวละครเอกจึงไปรับรางวัลสำหรับผู้ชนะ แต่ภรรยาของชายผู้นั้นไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์กับเขา เพราะเธอเหนื่อยล้าจากการมีเพศสัมพันธ์กับสามี เธอได้เสนอให้ตัวละครเอกมีเพศสัมพันธ์กับธิดาเลี้ยงของเธอแทน ซึ่งเป็นสาวบริสุทธิ์ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน ท้ายที่สุด ตัวละครเอกก็เห็นด้วย ภรรยาของมิสเตอร์ฮูจค็อคจึงได้พาตัวละครเอกไปยังห้องนั่งเล่นที่อยู่บนชั้นสอง และบอกว่า จะนำตัวลูกเลี้ยงมาที่นี่ (Panan Chom Lae Reung Pluk Fee, n.d., pp. 1-15)

เนื้อหาของ *พนันชม* บทที่ 2 “เมเดินเฮ็ด (หัวพรหมจารี)” มีเรื่องย่อว่า ภรรยาของมิสเตอร์ฮูจค็อคพาลูกเลี้ยงชื่อ “เกลีย” มายังห้องที่ตัวละครเอกรออยู่และสั่งให้ทำตามความประสงค์ของเขา เกลียขัดคั้นไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์ทำตามความประสงค์ของตัวละครเอก ภรรยาของมิสเตอร์ฮูจค็อคจึงออกอุบายและให้ตัวละครเอกไปลองทำตามอุบาย ซึ่งอุบายดังกล่าวส่งผลให้เกลียยอมมีเพศสัมพันธ์กับตัวละครเอกเพราะความตื่นเต้น และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับใครมาก่อน เมื่อตัวละครเอกมีเพศสัมพันธ์เสร็จแล้วก็ออกจากห้องและพบว่าไม่มีใคร เขาจึงเดินทางกลับบ้าน (Panan Chom Lae Reung Pluk Fee, n.d., pp. 15-37)

เนื้อหาของ *พนันชม* บทที่ 3 “อุบายจตหมายลวง” มีเรื่องย่อว่า ตัวละครเอกหลงรักเกลียและคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นตลอดสามวัน วันต่อมา เขาจึงเดินทางกลับไปยังบ้านของมิสเตอร์ฮูจค็อกและได้พบกับภรรยาของมิสเตอร์ฮูจค็อก แต่เธอไม่ยินยอมให้ตัวละครเอกทำตามความต้องการ ตัวละครเอกจึงรู้ว่าจะต้องป้องกันตัวเองไม่ให้เสียใจ เธอจึงยอมทำตามด้วยความกลัวสามี ตัวละครเอกเสนอให้นัดพบเกลียในสถานที่อื่นนอกบ้าน ภรรยาของมิสเตอร์ฮูจค็อกจึงคิดอุบายขึ้นโดยจะหลอกเกลียให้นำจดหมายสำคัญไปส่งตามสถานที่นัดหมาย เมื่อเสร็จจากการวางแผนแล้ว ตัวละครเอกจึงเดินทางไปจัดเตรียมสถานที่ให้พร้อมตามที่นัดหมายไว้ ณ “บ้านยายเชลลี” วันต่อมา ตัวละครเอกได้เดินทางไปยังสถานที่ที่นัดหมายและนำ “ผงโรยรูขุรส แลทามหาสิงค์” ไปด้วย ซึ่ง “เยมส์” เพื่อนที่เป็นแพทย์มอบให้ เกลียถือจดหมายจำหน่ายของถึง “เลติเอปิง” มายังสถานที่นัดหมาย และถูกพามายังห้องที่ตัวละครเอกซ่อนตัวอยู่ เกลียได้พบกับตัวละครเอกก็ตกใจ ตัวละครเอกจึงบอกให้เกลียอ่านเนื้อความในจดหมาย เนื้อความในจดหมายระบุว่า ให้เกลียยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับตัวละครเอกตามโอวาทของผู้ปกครองเพื่อทดแทนบุญคุณ เกลียตกใจมากและขัดขืนในช่วงแรก แต่ท้ายที่สุดก็ยอมมีเพศสัมพันธ์กับตัวละครเอกในที่สุด (Panan Chom Lae Reung Pluk Fee, n.d., pp. 37-54)

เนื้อหาของ *พนันชม* บทที่ 4 “ยาทาพาพอง” มีเรื่องย่อว่า ตัวละครเอกใช้ยาที่พกมาด้วยระหว่างมีเพศสัมพันธ์กับเกลีย ตัวละครเอกมีเพศสัมพันธ์กับเกลียเกือบตลอดทั้งวัน เมื่อมีเพศสัมพันธ์เสร็จแล้วก็ฝากให้ยายเชลลีดูแลเกลียแล้วก็ลากลับ และเกลียก็ตั้งครรภ์จากการมีเพศสัมพันธ์ในครั้งนั้น (Panan Chom Lae Reung Pluk Fee, n.d., pp. 55-78)

เนื้อหาของ *พนันชม* ในต้นฉบับจบเพียงเท่านี้ ส่วนเนื้อหาของ *พนันชม* ฉบับพิมพ์ครั้งอื่น ๆ ไม่สามารถหาหนังสือต้นฉบับจริงมาสอบเทียบได้เพราะเป็นหนังสือหายากทั้งสิ้น

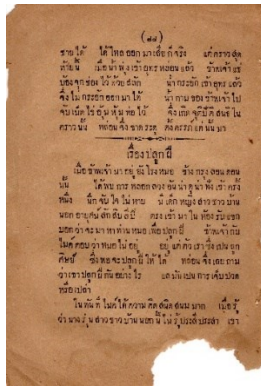

Figure 5. Content page of Pluk Fee
Note. From Tapakorn Klinhom

ส่วน *ปลุกผี* มีจำนวนหน้าในหนังสือ 3 หน้ากระดาษเท่านั้น จึงจัดได้ว่า *ปลุกผี* เป็นวรรณกรรมเร้าอารมณ์ขนาดสั้นของครูเหลื่อมที่มีการค้นพบใหม่ *ปลุกผี* มีเรื่องย่อว่า ตัวละครเอกทำงานใน “โรงหมอ” มีเพื่อนร่วมงานชื่อ “ไมค์” พวกเขาทั้งสองเป็นลูกศิษย์ของแพทย์เจ้าของโรงหมอ วันหนึ่งได้มี “หญิงสาวชาวบ้านนอกอายุศักราบสี่ปี” ต้องการปลุกผี แต่หมอไม่อยู่ พวกเขาสามารถปลุกผีให้ได้ ไมค์เกิดอุบายบางอย่างขึ้นจึงเชิญหญิงสาวเข้าไปในห้องเพื่อปลุกผีและอธิบายถึงวิธีการปลุกผีว่าเพียงฉีดเชื้อผีเข้าไปในห้องและเลือดเท่านั้น เมื่ออธิบายเสร็จแล้วไมค์ก็ให้หญิงสาวคนนั้นนอนลงและถอดเสื้อผ้าออกให้หมด และอธิบายพร้อมหลอกว่าต้องฉีดเชื้อผีผ่านหลอดเข้าไปทางอวัยวะเพศหญิง หลอดเชื้อผิ้นั้นก็คืออวัยวะเพศชาย หญิงสาวเชื่อสนิทใจ ไมค์จึงมีเพศสัมพันธ์กับหญิงสาวและอ้างว่าเป็นวิธีการปลุกผี โดยมีตัวละครเอกแอบดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ตลอด หญิงสาวชมว่าไมค์ปลุกผีได้ดีและขอให้ปลุกผีอีกครั้ง ไมค์ได้ออกมาจากห้องและให้ตัวละครเอกเข้าไปปลุกผีเหมือนวิธีของไมค์แก่หญิงสาวคนนั้นแทน เรื่อง *ปลุกผี*

มีเนื้อหาจบเพียงเท่านั้น และปรากฏคำว่า “จบ” ในบรรทัดสุดท้ายของหน้ากระดาษ (Panang Chom Lae Reung Pluk Fee, n.d., pp. 78-80)

ความคลี่คลายที่ไม่หายสงสัยของกล่อมครรรค์ พนันทม พรหมจารีย์

หลังจากที่มีการค้นพบ *กล่อมครรรค์* โดยบังเอิญในปี พ.ศ. 2556 ก็ได้มีผู้ค้นพบหนังสือ *กล่อมครรรค์* ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 ซึ่งตีพิมพ์โดยนำ *กล่อมครรรค์* พนันทม พรหมจารีย์ มาจัดพิมพ์พร้อมเล่มเป็นครั้งแรกและจัดพิมพ์ พ.ศ. 2492 โดยใช้ชื่อว่า *สมุคปกเขียวเรื่องกล่อมครรรค์* (Soiphet, 2018) และได้มีการตีพิมพ์ใหม่อีกครั้งในปี พ.ศ. 2509 โดยใช้ชื่อว่า *ตลุลอนดอน* (Changsupan, 2017) มีการแบ่งบทออกเป็น 4 บท ได้แก่ *กล่อมครรรค์* *พนันทม*หรือ*การพนันทม*เปรียบตัว *พรหมจารีย์*หรือ*หัวพรหมจารีย์* และ*อุบาย* *จดหมายลง* (Flat 14, 2018) โดยในฉบับนี้ได้มีการรวบรวมคำนำในการจัดพิมพ์แต่ละครั้งไว้ด้วย การปรากฏขึ้นอีกครั้งของหนังสือชุดนี้ได้คลี่คลายข้อสงสัยเกี่ยวกับวรรณกรรมเร้ากามารมณ์เรื่อง *กล่อมครรรค์* *พนันทม* *พรหมจารีย์* และ *ดรณีประวัติ* ได้บางส่วน ว่า *ดรณีประวัติ* ไม่ได้มีเนื้อหาเกี่ยวเนื่องต่อกันกับ *กล่อมครรรค์* *พนันทม* และ *พรหมจารีย์* อย่างที่เคยเข้าใจกันมา แต่เพียงมีชื่อที่คล้องจองกันเท่านั้นทำให้เป็นที่จดจำได้ง่ายและทำให้เกิดความเข้าใจผิดมาอย่างยาวนาน

บทความเรื่อง ‘*ตลุลอนดอน*’ หนังสือปกขาวที่คลี่คลายปริศนาบางประการของประวัติศาสตร์วรรณกรรมกามบันเทิง ของเมท ข้างสุพรรณ ได้นำเสนอคำนำในการตีพิมพ์แต่ละครั้ง ซึ่งเป็นข้อมูลใหม่ที่มีความน่าสนใจดังมีรายละเอียดคำนำในแต่ละครั้งดังต่อไปนี้

คำนำในการพิมพ์ครั้งแรก

เนื่องจากมีผู้ต้องการศึกษาในเรื่องโลกีย์ ศาสตร์เป็นจำนวนมาก ได้ขอร้องให้ข้าพเจ้าแปล นิยายพิศวาทที่เคยอ่านพบในยามไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ โดยถอดออกเป็นภาษาไทย ... ประกอบ กับนิยายพิศวาสเหล่านี้ ในต่างประเทศสมัยนั้น เขา พิมพ์จำหน่ายกันแพร่หลายทั่วไป จึงสมควรจะได้ถอด ออกมาเป็นภาษาไทย ให้ชาวสยามได้ศึกษาทั่วกัน

10 กันยายน 2466

คำปรารภของฉันทน์ (ในการพิมพ์ครั้งที่ 2)

หนังสือเรื่องกล่อมกรรมนี้ ความจริง เจ้าของเดิมได้จัดพิมพ์ออกสู่ตลาดแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อ 26 ปีล่วงมาแล้ว รสชาติของหนังสือเล่มนี้จัดเป็นรสที่ แปลกและเร้าใจในเวลาอ่านให้เกิดความเพลิดเพลิน ได้ถึงขนาด ซึ่งเวลานี้เราจะค้นหาหนังสือประเภท เซ็กส์เยี่ยงนี้ ให้มีรสชาติแบบแปลกและพิศดารเช่นนี้ ได้โดยยาก เพราะมีอะไรดีๆ หลากอย่างในหนังสือ เรื่องนี้

อนึ่ง มีสมาชิกจำนวนมาก ขอร้องไปยังฉันทน์ ให้จัดการพิมพ์หนังสือนี้ เมื่อฉันทน์ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าสมควรจัดพิมพ์ จึงได้เสาะหาต้นฉบับมาได้ สมดังความปรารถนาแล้ว มอบให้โรงพิมพ์ตีพิมพ์ขึ้นตาม ต้นฉบับทุกตัวอักษร โดยมีได้แก้ไขดัดแปลงข้อความ ใดเลย

หนังสือนี้ เจ้าของเดิมจัดพิมพ์เป็น 3 เล่ม
ชุด คือ กล่อมครรภ-พนันชม-พรหมจารีย์ แต่ฉันเห็น
ว่าควรจัดพิมพ์เป็นเล่มเดียวให้ครบชุดของมันเพื่อ
สะดวกในการเก็บรักษา ความบรรเทิงเรใจ หรือ
รสชาติอันกลมกล่อม หรือความดีของหนังสือเล่มนี้
ฉันขอมอบให้เป็นของ ‘ครูเหลียม’ ทั้งหมด

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

แอ็บปี บ้านวิมานสวรรค์

1 พฤศจิกายน 2492

คำนำในการพิมพ์ครั้งนี้

เนื่องจากหนังสือชุดนิยายพิศวาท “ครู
เหลียม” ยอดบรมครูในเชิงเขียนนิยายประเภทนี้แต่ง
ไว้ ได้หมดสิ้นจากตลาดหนังสือเป็นเวลานาน ได้มี
ผู้ติดตามถามหาตามร้านที่เคยขาย ตลอดถึงเคยมีผู้
สนทนากันในเรื่องหนังสือของท่านผู้นั้นในวง
สังคมปัจจุบันทั่วไปบ่อยๆ จึงเป็นเหตุกระตุ้นให้
ข้าพเจ้านำต้นฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 มามอบให้สำนักพิมพ์
ที่เคยผลิตเรื่องประเภทปลุกใจเสือป่า ทำการพิมพ์ออก
สู่ตลาดเป็นครั้งที่สาม ส่วนถ้อยคำสำนวนในท้องเรื่อง
คงพิมพ์ตามต้นฉบับเดิมทุกประการ หวังว่าคงจะเป็นที่
พอใจแก่ท่านผู้ต้องการทั่วกัน

ความดีของหนังสือนี้ จึงขอเทอดทูนให้แด่
ท่าน ‘ครูเหลี่ยม’

ขอได้รับความนับถืออย่างสูงจากผู้พิมพ์

30 กรกฎาคม 2509 (Changsupan, 2017)

อย่างไรก็ตาม งานศึกษาของ Tailanga (2014) และ Srisuwan (2018) ซึ่งเป็นงานที่ศึกษา *กล่อมครรรค์* จากต้นฉบับฉบับพิมพ์ครั้งแรก ที่อยู่ในการครอบครองของรัชชัย ลิขิตพรสวรรค์กลับไม่มีการกล่าวถึงคำนำ ฉบับพิมพ์ครั้งแรก ซึ่ง Changsupan (2017) ก็ตั้งข้อสังเกตไว้เช่นกันและสันนิษฐานไว้ว่า อาจพบคำนำดังกล่าวในหมายเหตุท้ายเรื่องเมื่อพบเล่มจบของหนังสือชุดนี้ (Changsupan, 2017) ซึ่งหมายเหตุท้ายเรื่องเคยปรากฏในผลงานของครูเหลี่ยมเรื่อง *ความไม่พยายาบท* (Naisamran, 2002, p. 718) และเมื่อตรวจสอบกับ *พินันชมแลเรื่องปลุกผี* ฉบับพิมพ์ครั้งแรกก็ไม่ปรากฏจดหมายเหตุท้ายเรื่อง จึงเป็นที่น่าสนใจว่าการพิมพ์รวมเล่มในครั้งที่สองและครั้งที่สามนำคำนำมาจากหนังสือเล่มใดหรือในช่วงทศวรรษ 2460 มีการตีพิมพ์ *กล่อมครรรค์* และ *พินันชม* มากกว่าหนึ่งครั้ง ซึ่งยังไม่มีข้อสรุปได้ ในประเด็นนี้เนื่องจากยังไม่มีข้อมูลมากเพียงพอ อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาตามคำนำที่ปรากฏในบทความของ Changsupan (2017) ก็สามารถสรุปได้ว่า *กล่อมครรรค์* และ *พินันชม* เป็นผลงานแปลของครูเหลี่ยม ซึ่งได้แปลมาจากวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ต่างประเทศ (Changsupan, 2017) ครูเหลี่ยมน่าจะแปลจากวรรณกรรมเร้ากามารมณ์อังกฤษเพราะเป็นประเทศที่ครูเหลี่ยมได้เคยไปศึกษาเล่าเรียนในสมัยเป็นนักเรียนทุนหลวง (Plainoi, 2002, p. [76]) แต่ยังไม่พบว่า ครูเหลี่ยมแปลวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ชุดนี้มาจากวรรณกรรมเร้ากามารมณ์อังกฤษเรื่องใดและใครเป็นผู้แต่ง ครูเหลี่ยมอาจแปลมาจากวรรณกรรมเร้ากามารมณ์อังกฤษ

ในยุควิศวะตอเรียนเพราะเป็นยุคที่วรรณกรรมเร้ากามารมณ์อังกฤษมีความเฟื่องฟูมากและเป็นช่วงเวลาที่ครูเหลียมได้ใช้ชีวิตอยู่ในอังกฤษพอดี (Srisuwan, 2018a, p. 84)

นอกจากนี้ Tailanga (2014) ยังเคยตั้งข้อสังเกตถึง *พรหมจารี* ว่าไม่ใช่เรื่องที่ต่อจาก *กล่อมครรรค์* และ *พนันชม* แต่มีเนื้อหาต่อกันเป็นชุดจากหนังสือชุด *ลอนดอนเนอร์* ซึ่งปรากฏในปกหลังของหนังสือชุด *ลอนดอนเนอร์ว่า ผจญบอ แอคติเคนแดลล์ พรหมจารี แม่แรง เรือกตัวผู้ หมอลามก มนุษ(ย)วานร* (Tailanga, 2014, p. 41) ซึ่งข้อสันนิษฐานนี้ขัดแย้งกับข้อมูลที่ปรากฏใน *สมุดปกเขียวเรื่องกล่อมครรรค์* และ *ตลุลอนดอน* แต่การพบ *พนันชมแลเรื่องปลุกผี* ช่วยให้ข้อมูลที่สนับสนุนข้อสันนิษฐานดังกล่าวของ Tailanga (2014) เพราะเนื้อหาของพรหมจารีที่ปรากฏใน *ตลุลอนดอน* ตามที่ได้มีการเผยแพร่ไว้ในเฟซบุ๊กของ Flat 14 (สันนิษฐานว่าเป็นนามปากกาของแมท ช่างสุพรรณ) มีเนื้อหาสอดคล้องกับเนื้อหาของพนันชมบทที่ 2 “เมเดินเฮ็ด (หัวพรหมจารี)” และสันนิษฐานว่า คงไม่ใช่เนื้อหาของหนังสือของครูเหลียมเรื่อง “พรหมจารี” แต่อย่างใด หากมีการค้นพบหนังสือต้นฉบับเรื่อง *พรหมจารี* ของครูเหลียมในอนาคต คงจะช่วยคลี่คลายประเด็นดังกล่าวได้อย่างชัดเจน

บทสรุป

พนันชมแลเรื่องปลุกผี เป็นวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ที่หาอ่านได้ยาก แม้ในหนังสือฉบับพิมพ์แรกจะไม่ปรากฏชื่อแต่ง แต่ก็สามารถสันนิษฐานได้ว่าเป็นผลงานของครูเหลียมเพราะผลงานเรื่องพนันชมเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายอยู่แล้วว่าเป็นผลงานของครูเหลียมหรือหลวงวิลาศปริวัตร อีกทั้งมีเนื้อหาสอดคล้องกับ *กล่อมครรรค์* ซึ่งเป็นผลงานวรรณกรรมเร้ากามารมณ์ของครูเหลียมที่มีชื่อเสียงมากที่สุด *กล่อมครรรค์ พนันชม พรหมจารี ตรีฎีประวัติ* เป็นชื่อผลงานของครูเหลียมที่มีความคล้องจองกัน

และเป็นที่จดจำในสังคมไปแล้วว่าเป็นกลุ่มผลงานวรรณกรรมเร้าอารมณ์ของครูเหลื่อม แต่ควรมีการอธิบายเพิ่มเติมด้วยว่าหนังสือทั้ง 4 เล่มนี้ไม่ได้เป็นวรรณกรรมภาคต่อกันทั้งหมดดังที่เคยเข้าใจกันในอดีต โดยมีเพียง *กล่อมครรภ์* และ *พนันชม* เท่านั้นที่มีเนื้อหาต่อเนื่องกันอย่างชัดเจน

พนันชม มีเนื้อหาแบ่งออกเป็น 4 บท ได้แก่ บทที่ 1 “การพนันเปรี้ยวตัว” บทที่ 2 “เมนเดินเฮ็ด (หัวพรหมจารี)” บทที่ 3 “อุบายจดหมายหลง” และบทที่ 4 “ยาทาพาฟอง” โดย *พนันชม* เป็นภาคต่อของ *กล่อมครรภ์* เนื่องจากมีเนื้อหาเชื่อมโยงต่อเนื่องกันอย่างชัดเจน แต่สามารถอ่านแยกเล่มหรือรวมกันก็ได้โดยไม่กระทบต่อความเข้าใจในเนื้อหา ส่วน *ปลุกผี* เป็นวรรณกรรมเร้าอารมณ์ขนาดสั้นของครูเหลื่อมที่มีการค้นพบใหม่ มีเนื้อหาสั้นเพียง 3 หน้ากระดาษเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม วรรณกรรมเร้าอารมณ์ของครูเหลื่อมสะท้อนให้เห็นลักษณะสำคัญของวรรณกรรมเร้าอารมณ์ยุคแรกในสังคมไทยว่าเป็นวรรณกรรมที่มีที่มาจากการแปลวรรณกรรมเร้าอารมณ์ของอังกฤษ ครูเหลื่อมเป็นผู้แปลผลงานเหล่านี้มาสู่ภาษาไทย ซึ่งสันนิษฐานได้ว่าครูเหลื่อมมีความคุ้นเคยกับวรรณกรรมเร้าอารมณ์ของอังกฤษเป็นอย่างดี เนื่องจากเคยได้เดินทางไปศึกษาต่อในประเทศอังกฤษอยู่ระยะเวลานาน วรรณกรรมเร้าอารมณ์ของครูเหลื่อมเริ่มได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในช่วงทศวรรษ 2450–2460 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สังคมไทยเริ่มมีความเปิดกว้างต่อประเด็นเรื่องเพศในระดับหนึ่ง (Tailanga, 2014, pp. 44–45) บริบททางสังคมไทยขณะนั้นอาจเป็นปัจจัยสำคัญที่เอื้อให้ครูเหลื่อมเลือกแปลวรรณกรรมเร้าอารมณ์จากอังกฤษมาเผยแพร่เป็นภาษาไทย แม้ว่าจะคงมีข้อจำกัดด้านกฎหมายที่ควบคุมการตีพิมพ์หนังสือประเภทนี้อยู่ก็ตาม การตีพิมพ์เผยแพร่วรรณกรรมเร้าอารมณ์ของครูเหลื่อมสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของสังคมไทยในช่วงเปลี่ยนผ่านสู่ความเป็นสมัยใหม่ได้เป็นอย่างดี ซึ่งการรับรู้และการพูดถึงเรื่องเพศเริ่มปรากฏในพื้นที่สาธารณะมากขึ้นผ่าน

งานวรรณกรรม สิ่งที่ต้องศึกษาเพิ่มเติมในอนาคตคือการศึกษาวรรณกรรม
เร้าอารมณ์ยุคแรกในสังคมไทยผ่านกรอบประวัติศาสตร์ วรรณกรรมศึกษา
และเพศศึกษา เพื่อทำความเข้าใจบทบาทของงานเขียนประเภทนี้ทั้งในฐานะ
ข้อมูลทางประวัติศาสตร์และพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่สะท้อนเรื่องเพศ
ในสังคมไทย การศึกษาดังกล่าวจะช่วยขยายกรอบความเข้าใจต่อ
ประวัติศาสตร์วรรณกรรมไทยให้ครอบคลุมวรรณกรรมที่หลากหลายประเภท
มากยิ่งขึ้น

References

- Changsupan, M. (2017, 28 December). Talui London, the white-covered book that unravels some mysteries of erotic literary history. *The Momentum*. <https://themomentum.co/old-thai-erotic-books/>.
- Eawsriwong, N. (1995). *Plaids, sarongs, underwear, etc.: On tradition, transformation, and everyday cultural meanings*. Matichon.
- Flat 14. (2018, 4 September). *A brief, uncensored narrative summary of the sexually suggestive content in the rare book series "Klom Khan" by Kru Liam, drawn from Talui London* [Status update]. Facebook. <https://www.facebook.com/share/p/178XstByNN/>.
- Hannapha, A. (1966). *Prakaipruk (Morningstar)*. Khlangwitthaya.
- Kanchanakaphan, S. (1980). *80 years in my life*. Bunditkanpim.
- Limapichart, T. (2016). How pornographic is 'Porn'? The formation of concepts and debates on obscenity in Thailand during 1917–1947. In S. Chotiudompant (Ed.), *Debating values, history and criticism of Thai literature* (pp. 183–219). The Thailand Research Fund.
- Matichonweekly. (2018, 29 August). *The first edition of Klom Kan*. [Image]. https://www.matichon.co.th/weekly/column/article_53677
- Naisamran. (2002). *Khvam Mai Phayabat (No Vendetta)*. Dokya.
- Na Pomphet, W. (1999). *Writers, artists and Thai society*. Sangdao.
- Panan Chom Lae Reung Pluk Fee (Gambling & Admiration, and Inoculation)*. (n.d.).
- Plainoi, S. (2002). Kru Liam, the first Thai novelist. In A. Jantharamphorn (Ed.) *Khvam mai phayabat (No Vendetta)* (pp. [66–03]). Dokya.
- Princess Maha Chakri Sirindhorn foundation. (2017). *Thai literature directory volume 4: Thai literature in the Rama VI era*. Princess Maha Chakri Sirindhorn foundation.

- Raphiphatthanasak. (1909). *Criminal code, volume II: commentary*. Lahutod publishing.
- Satawethin, C. (1974). *History of the Thai novel*. Bannakit.
- Soiphet, N. (2018, 14 December). “On Wannakam Choh Chae Novel”, *The history of printing in Thailand, whose existence cannot be denied, traces its origins to this individual: Kru Liam* [Status update]. Facebook. <https://www.facebook.com/share/p/16DvDXh4XJ/>
- Srisuwan, A. (2018a). Klom Kan: When Kru Liam tore up the ghost-repelling talisman and introduced sexuality and eroticism to Soothe Thai society in the 1910s–1920s. In P. Saengthong (Ed.), *Ambiguity, doubt, boundaries and frontiers in the humanities* (pp. 65–111). Siamparitut.
- Srisuwan, A. (2018b). The sound of wet zone: coitus, middle class, lower class and the houses of sexual desire (1940s-1950s). *Thammasat journal of history*, 4(2), 121–191. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/thammasat_history/article/view/110948
- Tailanga, S. (2014). Sexuality and desire: Kru Liam and the Thai erotic novel. In S. Tailanga & N. Prasannam (Eds.), *Reaping the harvest in the unknown fields: History of contemporary Thai literature from contemporary perspectives* (pp. 32–46). Office of contemporary art and culture.
- Thanomsasana, S. (2015). Origin of Thai modern fiction: On relation of intellectual context to form of fiction. *Journal of social sciences and humanities research in asia*, 21(2). 133–190. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/psujssh/article/view/43386>.
- The penal code of Siam R.S. 127. (1908, 1 June). *Thai government gazette*. 25 special editions. 206–287.
- The royal institute. (2002). *The royal institute English–Thai dictionary of literary words*. The royal institute.

